Rătăcit printre oameni

Era un copil ciudat. Îi plăcea să stea singur, cădea în extaz la răsăritul soarelui şi în agonie la apusul lui.

Ştia că el vine de acolo, din lumină aceea puternică care semăna cu a soarelui.

Se furişa de ai săi şi se ducea în grădina înflorită, unde floarea de piersic roz-alba îşi răspândea parfumul. Se aşează pe valurile de iarbă şi cânta soarelui:

„O, soare cum îți trimiți razele, ca nişte cununi de mărgăritare, trimite-mi o rază, care să mă ducă la a mea stea, fiindcă tare îmi e dor de ea”.

Stă în verdele ierbii, minute în şir, fascinat de soare şi de cer.

Seara se aşează pe pragul casei, privea stelele şi vorbea cu ele.

Le auzea cum cântau:

"Noi suntem stele care cântă.

Noi cu lumina noastră cântam.

Păsări de foc suntem noi.

Zburam peste cer prin senin."

Vroia să fie şi el acolo sus, printre stele, să le atingă, să le îmbrățişeze, să le spună că le iubeşte.

Se simțea singur şi părăsit în lumea oamenilor.

Era ceva în interiorul acelui copil care-l făcea să ardă de dor pentru o altă lume. Lumea în care era, în care venise nu era a lui.

Ştia, simțea asta cu toată ființa lui micuță.

Se uita în oglinda cu o mare curiozitate la chipul pe care-l vedea. Ştie că el este altfel, chipul acela îi pare străin la fel ca lumea în care a venit. Şi-a dat seama că el nu seamănă cu ceilalți, vroia să fie ca ei, dar nu reuşea, chiar părea puțin retardat.

Pe la vârsta de cinci anişori a ajuns la spital pentru o operație. În timpul operației a visat un bătrân frumos îmbrăcat în alb, care a venit şi l-a luat în brațe şi a zburat cu el în cer. Au trecut dincolo de norii diafani şi pufoşi şi au ajuns într-un loc minunat, unde era un fluviu de lumină şi de energie care strălucea ca artificile. Bătrânul l-a lăsat din brațe pe undele acelui fluviu care-l mângâiau cu dragoste.

O, ce bine era acolo! Ce minunăție! îi plăcea atât de mult să se joace cu

scânteiuțele fluviului care curgea pe verticală.

Da, era ciudat! Acel fluviu nu semăna cu nimic din lumea oamenilor şi copilul ştia, că acolo era locul lui, casa lui.

Dar genele se deschid din îmbrățişarea lor şi copilul se trezeşte într-un salon de spital cu gâtul bandajat.

Din ochişorii lui căprui curg două boabe de rouă.

Nu, nu vrea să fie aici, în această lume străină pentru el. Vrea să fie pe steluța lui, cu care vorbeşte în fiece seară, vrea să fie în fluviul acela strălucitor, vrea să fie cu acel bătrân frumos plin de iubire care-l ținea în brațele sale, când zburau printre nori.

Aici, în lumea oamenilor se simte rătăcit. ……

După şapte zile operația s-a vindecat şi părinții l-au dus la bunici. Bunicii erau nişte oameni minunați la fel ca în poveştile cele frumoase. Zilnic copilul pleca cu mioarele la păscut în zăvoiul din fața casei bunicilor, unde îşi înălțau crengile către cer nişte anini seculari.

În timp ce mioarele păşteau el a început să vorbească cu un firicel de iarbă stingher.

— Firicel de iarbă, de ce nu eşti la un loc cu frații tăi?

— Aici am răsărit.

— Cine are grijă de tine? Cine te spală? Cine te mângâie? Cine te încălzeşte? Cine te iubeşte?

— Roua mă spăla, vântul mă mângâie, soarele mă încălzeşte şi El mă iubeşte.

— Firicelul meu drag, eşti atât de mic şi de crud! O, cât aş vrea să fiu şi eu un firicel de iarbă. …..

— Tu, nu poți să fii un firicel de iarbă, fiindcă, tu eşti….

— Nu, nu mai vreau să fiu om, vreau să fiu un firicel de iarbă. Dacă am să fiu un firicel aşa că tine, nu o să-mi mai fie dor de steluța mea, de lumea mea.

— O, îți este dor. ……. dar şi mie îmi este dor de El. EL are grijă să trimită roua să mă spele, vântul să mă mângâie şi soarele să mă încălzească. El mă iubeşte tare mult…

— Ştiu firicel drag, ca El te iubeşte. Tot universul vorbeşte de iubirea Lui.

— A, deci şi tu îl cunoşti.

— Nu îmi amintesc să-L fi văzut, dar îi simt iubirea aşa cum o simți şi tu.

— Firicel, ştii eu par om, dar simt că nu sunt om. .....

— Dacă ai fi fost om ai fi călcat cu picioarele peste mine şi nu ți-ar fi păsat, nici nu m-ai fi băgat în seamă.

— Tu ştii cine sunt eu?

— Nu.

— Dar, tu, ştii cine eşti?

— Nu, nu ştiu cine sunt, ştiu doar că vin de pe o stea din cer. .....

Ştii şi pe steluța mea cresc firicele de iarbă, aşa frumoase ca tine...Ele mai au o strălucire că a boabelor de rouă în lumina soarelui. Acele bobite de rouă strălucitoare se gasec peste tot, şi în firicelele de iarbă şi în frunzele copacilor şi în petalele florilor. Florile de pe steluța mea sunt mult mai strălucitoare şi au mult mai multe culori decât aici.

O, ce dor îmi este de steluța mea!

— Sărmanul de tine. .....

Copilul se apleacă şi sărută cu dragoste firicelul de iarbă şi îi şopteşte: „Te iubesc, firicel drăgălaş şi tu eşti singur şi rătăcit, tot ca mine”.

Prin mijlocul zăvoiului curgea apă unui pârâiaş cu cristalurile sale unduioase şi din loc în loc avea câte un un curs repede, dând o frumuseţe aparte, făcând valea încântătoare şi romantică. Copilul se uita cu ochişorii săi la acel pâraiaş şi i se pare că este un drum care merge.

Nu se poate abţine, simte chemarea apei şi intră în acel drum plutitor. Iubeşte atingerea blândă a apei şi ia în manuţele sale o picătură de apă şi o admira ca pe cea mai mare comoară din lume şi îi vorbeşte: – Ce frumoasă eşti! Atât de pură! Atât de fină!

— Îţi plac?

— O, da! Îmi placi atât de mult, încât aş vrea să fiu şi eu tot apa. .....

— Nimeni nu mi-a mai spus aşa ceva. .....De unde vii?

— De pe o steluţă.

— Acolo, nu aveţi apă?

— Nu ştiu, nu pot să-mi amintesc. ..... dar vreau să fiu şi eu apa, aşa că

tine ……. şi să uit. ……..

— Îţi e tare dor de steluţa ta?

— Da, îmi este dor.

Şi două şiruri de diamante curgătoare căzură din ochişorii copilului şi se uniră cu picătură de apă din mânuţa să.

— Vezi, acum te-ai transformat şi tu în apă…

.

— Te iubesc, apa minunată!

— Şi eu te iubesc, rătăcitorule!

În altă zi sta pe malul apei, admirând unda cristalină a izvorului. Privirea i-a căzut pe câteva pietricele multicolore. Le-a luat în mânuţa să şi privindu-le cu multă dragoste le-a apropiat de obrăjori şi a spus în şoaptă:

— Pietricelelor, vă iubesc! Vreţi să vă jucaţi cu mine?

— Da! Vrem să ne jucăm.

— Minunat! Pietricelelor voi vorbiţi la fel ca în poveştile bunicului. Mi-a spus el, că dacă eu o să cred, atunci totul e cu putinţă.

— Da, noi vorbim, dar oamenii nu ne înţeleg. Vorbim cu iarbă, cu florile, cu apa, cu norii, cu soarele. …. şi cu oamenii care ne iubesc. Dacă vrei să te joci cu noi să nu ne trânteşti, că ne doare, chiar dacă suntem tari.

— Nu, nu o să vă lovesc. O să vă aşez una lângă alta şi o să facem un drum frumos.

— Pietricelelor voi aveţi părinţi?

— Bineînţeles că avem. Bolovanul acela gri cu nuanţe albăstrui e tata, iar mama e piatra acea albă care străluceşte în soare.

— Ce frumoase sunteţi voi. pietricelelor!

— Mama, puiul de om a zis că suntem frumoase…

— Aşa sunteţi, dragele mele. Puii de oameni întotdeauna spun adevărul. În altă zi băieţelul a vorbit cu o floricică:

— Ce frumoasă eşti floricico! Mă laşi să-ţi dau un pupic?

De ce tremuri? Nu te speria! Am venit să-ţi aduc apa să bei, fiindcă bunica a zis că îţi este sete.

— Da, sunt însetată şi înfometată de iubirea Lui.

— De cine?

— Puiule de om nu îl cunoşti? ÎI cunosc picăturile de ploaie, fulgii de nea,

stelele, luna, soarele, păsările, jivinele pădurii, copacii, muntele, izvoarele. …. oamenii îl cunosc mai puţin…

— Ştiu, tu vorbeşti despre Dumnezeu.

— Îmi este dor de Domnul. …..

— Ce de flori ai!

— Da, m-am gătit pentru El.

— Bunico, vreau să mă găteşti pentru Domnul.

— Dacă vrei să te găteşti pentru Domnul, atunci trebuie să te îmbraci cu nişte haine deosebite.

Trebuie să-ţi pui hainele credinţei, să te încingi cu brâul dragostei, pe cap să-ţi pui valul iubirii presărat cu steluţele adevărului, dreptăţii, bunătăţii, iertării şi speranţei. Iar în picioare trebuie să pui pantofii curajului.

— Bunico, dacă o să mă îmbrac aşa cum spui tu, o să fiu şi eu tot aşa de frumos ca floricică?

— Copilul meu, toţi oamenii care se îmbraca aşa sunt frumoşi că florile, ca floricica ta.

…… Era o zi frumoasă de aprilie în care soarele îşi trimitea razele sale binecuvântate asupra pământului.

Stătea cu capul în poala bunicii sub bătrânul măr din curte. Admira florile, care păreau nişte mărgăritare înşirate pe crengi.

Cu privirile pierdute printre crengile înflorite, urmărind câte un nor pufos care se zbenguia pe altarul azuriu al cerului, o întreabă pe bunica:

— Bunico, cum arata Dumnezeu?

— Dumnezeu arata la fel ca noi. E îmbrăcat cu o haină albă ca a norului pe care-l priveşti şi are părul lung şi alb ca neaua. Din fiecare şuviţă de păr izvoraşte câte un izvor: izvorul speranţei, izvorul frumuseţei, izvorul curajului, izvorul adevărului, izvorul iertării, izvorul milei, izvorul înţelepciunii, izvorul dragostei, izvorul nemuririi, izvorul fericirii, izvorul iubirii.

— Ce multe izvoare are Dumnezeu, bunico!

— Da, Dumnezeu este Tatăl tuturor izvoarelor. Din el izvorăsc: înţelepciunea, adevărul, frumosul, iubirea şi armonia şi să nu uiţi asta niciodată!

Faţa lui Dumnezeu străluceşte mai puternic decât soarele, iar din inima Lui

răsar o infinitate de raze ale iubirii pe care le trimite în întreg universul. Când Dumnezeu îşi mişca capul atunci, din părul Lui se nasc puzderii de stele, planete şi galaxii. Braţele şi picioarele Lui sunt tot de lumină.

Cei care l-au văzut în toată splendoarea Sa spun că arata ca un soare cu patru braţe luminoase, ca o cruce de lumină care are în interior o sferă care bate ca inima noastră şi din ea pleacă o infinitate de raze care sunt înconjurate de un curcubeu minunat, nemaivăzut, un curcubeu al splendorilor divine.

— Ce frumos e Dumnezeu!

Bunico, Dumnezeu ne lasă să ne îmbăiem în izvoarele sale?

— Dumnezeu asta doreşte, copilul meu. Vrea ca toţi oamenii să-l cunoască prin izvoarele sale şi să-i iubim izvoarele pe care El ni le dăruieşte în fiece clipă.

— Ce minunat este Dumnezeu! Vreau să mă duci la izvoarele Lui. .... vreau să-l văd şi eu pe Dumnezeu....

.....

Într-o zi lângă un anine falnic se odihnea un bătrân. Avea hainele prăfuite şi era tare trist. Copilul se apropie de el.

— Bună ziua, moşule.

— Să trăieşti copile.

— De ce plângi moşule?

— Din cauza oamenilor.

— Ce ţi-au făcut?

— E o poveste lungă şi nu cred că tu o să înţelegi.

— Bunica, spune, ca atunci când eşti supărat trebuie să-ţi descarci sufletul.

— Bine, am să-ţi povestesc. Nişte oameni răi au făcut ritualuri ciudate şi complicate pentru a deschide porţile întunericului. Prin acea poartă pătrund în lumea noastră întunecaţii care vor să pună stăpânire pe corpurile oamenilor.

Ei îi urăsc de moarte pe oameni şi vor să distrugă rasa umană. Se cred superiori, iar pe oameni îi numesc animale. Când vei vedea oameni care-şi bat joc de alţi oameni, să ştii că aceia nu sunt oameni, sunt întunecaţii care au pus stăpânire pe acele corpuri ale oamenilor slabi şi cu vicii. Sunt doar şapte oameni în lumea aceasta care le pot vedea adevărata faţă, de şarpe.

Cu cât timpul trece, cu atât ei pătrund mereu în lumea noastră şi pun stăpânire pe tot mai mulţi oameni. Se pregătesc copile să distrugă omenirea, credinţa şi adevărul. Legea lor e haosul, desfrâul, amăgirea, minciuna, crima, ura.

Ei sunt şerpii întunericului care vor să cucerească pământul şi oamenii fără să ştie cad victime.

— Moşule, nu mai plânge! Mie nu îmi este frică de şerpi. Priveşte, la Joiana mea cât este de mare şi asculta de nuieluşa mea, dar nişte şerpi care sunt mult mai mici. O să-i trimit eu cu nuieluşa mea în împărăţia lor.

— Sunt mulţi copile, au pătruns prin toate cotloanele, au intrat în palate şi stau pe scaune înalte, dar s-au furişat şi prin colibe.

— Stai liniştit, moşule! O să cer ajutorul prietenilor mei cei mai buni şi ai să vezi că o să-i învingem.

— Cine sunt prietenii tăi?

— Dumnezeu mi-a dat patru prieteni puternici: apa, soarele, pământul şi vântul.

O să mă rog de apă să-i înece, de soare să-i topească, de pământ să-i înghită şi de vânt să facă o furtună mare şi să-i ducă în împărăţia lor. O să închid acea poartă blestemata cu 99 de lacăte.

Stai, moşule să-ţi şterg lacrimile! Nu mai plânge, ca o să-i învingem. Te iubesc, moşule! Dumnezeu, este scutul nostru, aşa a zis bunicuţa.

— Şi eu te iubesc, copil năzdravan....

În fiece zi descoperă câte ceva nou.

Într-o seară bunica a făcut focul în curte şi copilul era fascinat de frumusețea flăcărilor, de dansul lor straniu. Le urmărea şi i se părea că în acele flăcări sunt ființe vii, care se transforma în zâne, zmei, spiriduşi. .... Adoarme şoptind: „Ce frumos eşti! Ce frumos eşti!” ..... privind dansul magic al flăcărilor şi simțea în inimioara lui cum iubeşte focul şi îşi amintea cum pe cerul azuriu al steluței lui era un soare minunat care avea ceva în el, care semăna cu aceste flăcări.

Într-o zi a descoprit ploaia şi s-a îndrăgostit de ea. Când începea să plouă alerga desculț prin ploaie cu mânuțele întinse spre cer, şi îşi dorea să se transforme şi el în picături de ploaie. Dar dintre toate, cel mai mult iubea stelele, fiindcă ştia că acolo sus printre ele se afla şi steluța lui, cu

care vorbea neîncetat. În fiece seară adormea privind cerul şi ar fi vrut ca stelele să vină la el.

Şi ele îl ascultau şi îi împlinea dorința în vise.

Visa mereu cerul înstelat şi cum apărea pe el o formațiune ciudată de stele, care semăna cu o femeie care începea să se onduleze şi să danseze printre celelalte stele.

Dintr-o dată se oprea din acel dans vrăjit şi şi îşi scutură trena de stele şi dispărea. Atunci, copilul alerga prin câmpuri nesfârşite cu margarete încercând să prindă în brațele sale toată ploaia de stele. Şi aşa în fiecare noapte, visele îl umpleau de stele.

Într-o zi s-a trezit înconjurat de nişte ființe minunate, care emanau multă dragoste şi iubire.

El ştia că aceste ființe minunate şi strălucitoare sunt frații lui. În sfârşit veniseră să-l ia, să-l ducă pe steluța lor. S-au sărutat, s-au îmbrățişat, s-au jucat. O, ce fericit era cu ei! Niciodată nu mai simțise în inimioara lui atâta dragoste şi atâta fericire. Atât de bine era lângă ei, atât de bine!

După ceva timp o surioară mai mare a început să lăcrimeze şi i-a spus, ca el trebuie să rămână în lumea oamenilor .....

Nu, nu vrea, chiar dacă e frumoasă, interesantă şi ciudată, acea lume nu este a lui.

El vrea să se ducă cu ei pe steluța lor, care este mult mai minunată ..... Dar surioara plângând îi spune să privească în jos. Copilul a privit şi a văzut corpul lui întins pe pat şi pe bunica lui, plângând şi rugându-se pentru el. Când a văzut cum bătrâna plângea şi se ruga i s-a făcut o milă teribilă şi printre râuri de lacrimi şi-a îmbrățişat frățiorii şi surioarele şi a zburat din nou în acel corp.

Era o dimineață frumoasă de primăvară, când au venit părinții şi l-au luat la ei acasă. Casa lor era aşezată pe un deal şi în spatele ei era o frumoasă pădure de stejar. Fuge în livadă, unde priveşte covorul de iarbă verde acoperit de ninsoarea florilor de cireş, admira efemeră şi tremurândă picătură de rouă ce scânteiază pe firul de iarbă împodobit ca de o salbă de perle şi începe să cânte soarelui pe care-l iubeşte:

"O, fii lăudat de stele şi de lună

Tu care trimiți raze argintii.

O, fii lăudat de fratele meu Focul

Şi de sora mea frumoasă, floarea Pământ."

Copilul iubea mult soarele, pentru că îi amintea de lumină pe care o adora pe steluța să.

Frumusețile pădurii de stejar, ciripitul păsărelelor, coloritul florilor şi cum stăteau mandre şi fericite, floare lângă floare, una roşie, una albă, alta galbenă şi alta albastră îi pătrundeau sufletul şi întreaga lui ființă micuța.

Aude cum cineva îl strigă, cunoaşte acea voce. Este bunicul din partea tatei şi aleargă fericit în brațele bătrânului. După îmbrățişări şi sărutări bunicul îl întreabă:

— Îți place aici sau era mai bine la bunici ceilalți?

— Era mult mai bine la bunici.

— De ce?

— Aici am reguli, nu trebuie să fac. ……, nu am voie. …… Trebuie să dorm singur şi ei nu au nici măcar pisica, fiindcă aş fi dormit cu ea. Eram obişnuit să dorm cu năsucul la pieptul bunicii şi bunicuța mă mângâia pe spate până adormeam legănat de torsul pisicuței. Ştii, bunicule aici o am pe Pufica.

— Cine este Pufica?

— E o cățeluşă mică, neagră, care are o steluță albă în frunte. I-am dat un pupic pe steluța aceea frumoasă şi m-a văzut mama şi m-a certat tare rău şi m-a tras şi de urechi, fiindcă Pufica are microbi. Bunicuța nu m-a certat niciodată, iar dacă greşeam ceva îmi vorbea blând, mă mângâia şi mă săruta, ea nu țipa ca mama. Într-o zi am dormit cu un puişor gălbior de la cloşca. L-am pus în căciula bunicului şi aşa am dormit cu el în brațe şi bunica nu s-a supărat. Altădată am dormit şi cu un pui de iepuraş, l-am pus tot în căciula bunicului şi bunicul nu s-a supărat..

Bunicule ți s-a întâmplat vreodată ceva minunat?

— Da. *Fiecăruia dintre noi, ni s-au întâmplat lucruri neaşteptate, întâlniri neprevăzute, întâmplări minunate care ne-au marcat profund.*

Sub cerul parfumat cu tei al lui iunie, cu mulți ani în urmă, pe vremea când aveam cinci ani, am plecat singur de acasă pentru a mă duce la bunici. Pentru a ajunge la dragii mei bunici, trebuia să trec printr-o frumosa pădure de stejar în mijlocul căreia erau câteva căsuțe în care locuiau oameni foarte în vârstă. Îi

cunoşteam pe fiecare în parte, ştiam fiecare copac, fiecare floare şi mai ştiam că într-una din căsuțe trăia o vrăjitoare. Totul a fost bine şi frumos, în drumul meu, admiram verdele ierbii, ascultam ciripitul păsărelelor, priveam frumusețea albăstrelelor de pe marginea potecii, simțeam blândă adiere a vântului şi mângâierea soarelui, până când m-am apropiat de casa vrăjitoarei. Am simțit cum un frig mă cuprinde şi frica mi se cuibăreşte în suflet. Am început să alerg pe potecă îngustă privind doar înainte. M-am oprit din alergat la marginea pădurii, unde era o troiță. Pentru prima dată am intrat în acea troiță şi am fost copleşit de frumusețea acelui chip minunat ce mă privea cu blândețe şi dragoste. Ştiu, că m-am lăsat în jos şi am luat figura Gânditorului de la Hamangia-Cernavoda. Nu reuşeam să-mi dezlipesc ochii de la acea imagine minunată, care era superbă şi care mă atrăgea într-un mod inexplicabil. Niciodată nu văzusem ceva mai frumos, mai minunat. Pictorul anonim care pictase acea troiță realizase o adevărată capodoperă. Portretul era realizat cu mare rafinament, sensibilitate, eleganta şi lirism. Coloritul intens, dar şi clarobscur combinatic sugera o atmosferă plină de mister şi grație divină. Aveam senzația că vibra şi aerul din jurul picturii şi simțeam cum mă metamorfozam contemplând acea frumusețe. Niciodată nu am mai văzut o reprezentare a Fecioarei atât de minunată. Ființa mea era încântată de acea imagine sacră, care avea pe un umăr soarele, pe altul luna, capul era acoperit de un val cu stele, ochii păreau vii şi zâmbetul atât de blând. Nu ştiu cât timp am stat acolo, contemplând acel chip neasemuit de frumos al Fecioarei Maria, care îmi crea o stare de fericire absolută. Când am ajuns la bunici am dat buzna în atelierul bunicului şi radiind de fericire i-am spus: Bunicule, am văzut Zâna cea bună şi frumoasă, pe Zanazanelor din poveştile tale. Este la fel cum ai spus, tu, are stele în păr şi este tare, tare frumoasă! Este acolo, sus pe deal în troița din pădure. Bunicul şi-a pus rindeaua pe tejghea, m-a luat în brațe şi am văzut cum o lacrimă i se rostogolea pe obraz. M-a mângâiat pe frunte şi cu vocea tremurândă mi-a spus: „Ți-am spus multe poveşti, dar acum am să-ți spun cea mai frumoasă, cea mai adevărata şi cea mai minunată poveste. Am să-ți spun povestea Zânei celei bune şi frumoase, cum îi spui tu, povestea Maicii tuturor oamenilor. Acum două mii de ani. ……" Când bunicul a terminat de povestit m-a dus în fața icoanei Maicii Domnului, am îngenuncheat şi bunicul a spus următoarea rugăciune:

Cuvine-se cu adevărat

Să te fericim, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, Cea pururea fericită şi prea

nevinovată, Şi Maica Dumnezeului nostru,
Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii
Şi mai marita fără de asemănare
Decât serafimii,
Care fără stricăciune
Pe Dumnezeu-Cuvantul L-ai născut,
Pe Tine cea cu adevărat
Născătoare de Dumnezeu,
Te mărim!

— Bunicule, mai povesteşte despre Zâna din copilăria ta.

— În localitatea Nazaret din Palestina erau doi bătrâni Ioachim şi Ana, care erau tare mâhniți pentru că nu aveau copii.

Într-una din zile s-au dus la biserică şi au vrut să dea jertfa lui Dumnezeu din averile lor.

Dar preotul nu a vrut să le primească şi i-a alungat fiindcă sunt sterpi şi neroditori.

Atunci Ioachim a plecat singur la munte unde s-a rugat neîncetat.

Dumnezeu auzind rugăciunea lui Ioachim a trimis pe arhanghelul Gavril la Ioachim în munte şi i-a zis: „Bucură-te, Ioachime, şi te veseleşte că am venit să-ți vestesc că vei avea o fiică ce va naşte în feciorie pe Împăratul lumii, Dumnezeu!”

Îngerul s-a dus şi la Ana şi i-a zis: „Ano, Ano, s-a auzit rugăciunea ta şi iată, vei naşte o fiică şi-i vei pune numele Maria, de care toate pământurile se vor bucura.”

Pe 8 septembrie s-a născut Maica Luminii, Împărateasa îngerilor, Maica Cuvântului, Maica Iubirii.

Prin naşterea Maicii Domnului, Preamilostivul Dumnezeu a binevoit a începe planul mântuirii neamului omenesc de sub dominația întunericului.

Maica Domnului este muntele cel sfânt întru care a binevoit Dumnezeu.

Maica Domnului este scară pe care s-a pogorât Dumnezeu la noi şi este scara noastră către cer. Prin Maica Domnului, Dumnezeu s-a unit cu toată creația văzută şi nevăzută.

Luceafărul Damascului, Ioan Damaschin spune:"Să se bucure cerul sus şi pământul să se veselească! Să salte marea! Căci întru ea se naşte scoica având în pântece, din cer, fulgerul Dumnezeirii, şi va naşte Fiu preacinstit, pe mărgăritarul

Hristos, împăratul slavei! .....

..... Astăzi este în lume începutul mântuirii! Cântați Domnului tot pământul, cântați şi vă bucurați şi psalmodiați! .....

Înălțați glasul vostru, înălțați, nu vă temeți că s-a născut Maria, mieluşeaua sfântă, din care binevoit-a a se naşte Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii. ....

Bucură-te cea plină de har, Domnul este cu tine, binecuvântată eşti Tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecului Tău, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu!

Lui se cuvine slava împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh în vecii vecilor. Amin!

— Bunicule, te rog să-mi vorbeşti de Iisus!

Personalitatea lui Iisus este un model ce nu încetează să atragă. El a pătruns sufletul uman până în adâncurile cele mai ascunse. Amintirea să ne păzeşte, ne apără, ne împiedică să cădem în egoism. A considerat toți oamenii ca frați ai lui şi i-a îndemnat să fie mai buni. Cuvintele şi viața sa au fost deosebit de simple. Esența doctrinei sale e cuprinsă în câteva pagini ale Predicii de pe munte. Predica de pe munte se poate rezuma la aceste cuvinte: „Poartă-te ca un copil al lui Dumnezeu". Iisus i-a învățat pe ucenicii săi să nu răzbune răul ce li se face şi să-i ierte pe toți ceilalți, aşa cum îi iartă şi tatăl lor mult iubit.

Bunătatea să ieşită din tiparele omului de rând, nu putea fi explicată decât prin înrudirea lui divină. Iisus a trăit ca Fiu al lui Dumnezeu. El a vrut meru să-i convingă pe ceilalți că erau copii ai Tatălui din ceruri. Era mai preocupat de-ai face pe oameni, îndreptându-i, învățându-i să fie asemănători lui Dumnezeu decât de ideea că el însuşi era Dumnezeu făcut om. Când cineva îi spune „Stăpâne", Iisus protesta. Dacă îi era lăudata bunătatea, el întreba: „De ce spuneți că sunt bun? Dumnezeu singur este bun". Şi anunță că cei cel vor urma vor face lucruri mult mai minunate decât el.. Iisus nu şi-a pierdut nicio clipă încrederea ca Tatăl său.. El i-a izgonit pe negustorii din Templu, fiinca făcuseră din casa Tatălui său „o peşteră de tâlhari". Când Caiafa l-a întrebat: „Eşti fiul lui Dumnezeu?", el a răspuns: „Mă interbi fiindcă ştii prea bine că sunt". Cel mai impresionant moment este acela pe cruce când a spus: „Iartă-i Tata că nu ştiu ce fac". Îndată ce pacea a coborât în inima lui uriaşa plia de iubire divină pentru toți oamenii s-a topit în această ultimă rugăciune: „Tata, în mâinile Tale îmi dau duhul". Cuvintele rostite de soldatul roman, reprezintă însuşi verdictul Istoriei;

„ADEVĂRAT ACEST OM A FOST FIUL LUI DUMNEZEU”.

După moartea şi învierea lui Iisus ucenicii au înțeles ce nu au reuşit să priceapă la început. Ei au putut să transmită oamenilor învățătura lui Iisus spre triumful creştinismului, al Legiitatalui tuturor. El s-a jertfit pentru a da oamenilor vestea cea bună: ca de acum încolo, puteau trăi în apropierea Ţâțului ceresc, aşa cum el însuşi trăia.

— Bunicule cum au apărut icoanele?

— Sfântul Evanghelist Luca este considerat fondatorul iconografiei creştine. El s-a născut în Antiohia siriana şi era de profesie medic. A studiat însă şi filosofia şi arta şi ştia mai multe limbi străine. A mers alături de Sfântul Pavel la Roma, unde a convertit mulțime de oameni la religia creştină. Apostolul Luca scrie o Evanghelie în jurul anilor 60. El propovăduieşte Evanghelia în Italia, Dalmația, Macedonia, Grecia, Libia şi Egipt. În completarea Evangheliei scrie Faptele Apostolilor.La vârsta de 84 de ani este prins, torturat şi apoi spânzurat de un măslin din Teba. El a pictat prima icoană a Maicii Domnului zisa Povățuitoarea. A mai zugravit încă două icoane ale Presfintei Născătoare de Dumnezeu şi le-a dus la Maica Domnului, spre a vedea dacă îi vor plăcea. Maica Domnului văzând acele chipuri ale sale, a grăit astfel: „Darul Celui ce s-a născut din mine şi al meu să fie cu icoanele acestea.” Icoană este o formă de transcriere a Bibliei, este o imagine sacră, o comunicare vizuală a realității invizibile divine. Închinarea pe care o aducem icoanelor se referă la cinstirea persoanei zugrăvite, adică la cinstirea „originalului”. Nu de puține ori, când ne este dor de cineva, ne uităm la poza celui sau celei dragi pentru a mai stinge puțin acel dor. Aşa se întâmplă şi cu creştinul în fața icoanei. Acolo, în fața acelei imagini sacre, omul îşi alina sufletul şi dorul de Dumnezeu. Despre semnificația icoanei cel mai bine ne vorbeşte Ioan Damaschin:"Noi nu adoram icoanele, ci veneram numai pe aceeia care sunt închipuiți pe icoane.

— Care este legea lui Dumnezeu?

— Legea iubirii şi a iertării. Grația este iubirea gratuită, bunătatea lui Dumnezeu pentru fiecare suflet. Principiul Legii Gratiei este: ceea ce semeni aceea culegi. Prima datorie pe care o avem față de sine: să ne debarasăm de toate sentimentele de egoism, gelozie, agresivitate, de toate inhibițiile care ne parazitează şi ne slăbesc Eul. Trebuie într-o zi să stai fata în față cu tine însuți, adică să conştientizezi acea memorie negativă. E aceasta o datorie față de sine,

asupra căreia trebuie să lucrăm. Înfruntarea propriei memorii negative, este mai puțin dură dacă o facem în lumina lui Iisus Hristos. Dacă ne acordăm voința cu calea lui Iisus, putem împiedica apariția necazurilor, putem depăşi dificultățile şi putem face alegerile cele bune, acelea care aduc bucurie iubire şi fericire pentru toată viața.

— Bunicule, putem vedea lumina lui Dumnezeu?

Prin concentrarea puternică a gândului la rugăciune putem ajunge să vedem prin contemplație lumina dumnezeiasca necreată, pe care Sfinții Apostoli Petru, Iacov şi Ioan au văzut-o pe Muntele Taborului, la Schimbarea la Față. În timp ce Apostolii îl priveau cum se ruga, Iisus a început să strălucească foarte puternic. În timpul acestei străluciri au venit Ilie şi Moise şi au vorbit cu El. Schimbarea la fata este de fapt o înălțare spirituală care este esența întregii vieți şi care ne-a deschis drumul către Tatăl, învățându-ne ca liniştirea este mama rugăciunii, iar rugăciunea este cea care arăta către noi slava lui Dumnezeu. „Şi pe când se ruga, deodată, fata Sa deveni o alta, Se schimbă şi sclipi ca soarele, în timp ce hainele sale deveniră strălucitoare, de un alb scânteietor" (Marcu) Ceea ce Iisus le arata Apostolilor pe muntele Tabor este manifestarea în toată splendoarea a dumnezeirii din El. Fața lui Iisus apăru pe muntele Taborului ca un izvor de lumină „arătându-le Apostolilor Săi ceea ce El era, deschizându-le ochii şi din orbi cum erau, făcându-i văzători" (Ioan Damaschin)

Mă rog, ca Lumina lui Dumnezeu să strălucească peste tine şi să -ti lumineze conştiința ca să poți vedea şi înțelege Adevărul. Şi să nu uiți că Dumnezeu este lumina.

— Bunicule când a apărut crucea?

— Originea crucii se pierde în negura istoriei. După unii istorici se pare că îşi are originea printre babilonienii din Caldeea antică şi Egipt.

În Tăblițele de Smarald ale lui Toth se vorbeşte desre cruce ca arma de apărare împotriva „Păzitorilor Barierei", împotriva „Devoratorilor" de suflete.

În China, India, Mexic, Egipt, America sau Africa crucea era considerată ca protectoare împotriva spiritelor întunericului şi reprezenta semnul vieții şi al nemuririi. Plautus a pomenit şi el crucea în sensul de „chin moral". Toiagul lui Aaron şi stâlpul cu şarpele lui Moise din Vechiul testament simbolizau şi ele crucea.

Crucea este cel mai vechi şi cel mai răspândit simbol şi este legat de divinitate.

Oare, Iisus a ales întâmplător crucea? Să ne amintim: „Doamne armă asupra diavolului, Crucea Ta ai dat-o nouă.” Crucea este şi un simbol al jerfei. „Dacă voieşte cineva să vină după mine să se lepede de sine însuşi, să-şi ia crucea şi să mă urmeze.” Domnul Iisus a ales crucea, a ales să-şi jertfească sângele sfânt pentru noi, pentru a ne elibera de sub dominația forțelor şi energiilor întunericului, pentru a ne salva. Crucea simbolizează şi învierea. Este un semn al mântuirii şi al iubirii divine pentru oameni. Ea reprezintă echilibru şi armonie în univers.

Când privim crucea, noi vedem iubirea jertfitoare a lui Iisus, dar şi Învierea Domnului şi dragostea Tatălui pentru oameni.

Crucea este biruința.

Crucea este arma cu care Hristos a biruit puterile întunericului. Cele patru brațe ale crucii arata caracterul cosmic al lucrării lui Dumnezeu, „ea trebuie privită ca expresie a puterii dumnezeieşti care biruie moartea.”

Crucea este folosită şi ca arma de exorcizare, „o armă de apărare, puternică cu adevărat în războiul nevăzut”. Mântuitorul a ales Crucea. „El s-a sfârşit îmbrățişându-ne”.

S-a făcut pe sine cruce, arma eliberatoare a pământului, a acestei lumi.

Dacă întindem brațele şi noi devenim tot o cruce.

— Bunicule, când trebuie să ne întâlnim cu Domnul?

Când eram copil ca tine, în fiecare duminică mă duceam cu bunicul la biserică. Într-o dimineață frumoasă de mai ne întâlnim cu Marioara o vecină de-a noastră.

— Sărut mana părinte! Să mă iertați, că nu am venit duminică la întâlnirea cu Domnul.

— Marioara, tu, te întâlneşti cu Domnul doar duminica? Marioara, trebuie să te întâlneşti mereu cu El. Domnul trebuie să locuiască în cămara inimii tale. Pe El trebuie să-L pui pe primul loc, în inima ta, în viața ta. Ştii prea bine, cât îmi iubesc eu nepoții, dar să ştii, că mai mult îl iubesc pe El. El e viața mea, e rațiunea mea de a fi. Domnul e atât de minunat! Când îl vei pune pe El pe primul loc o să ştii ce înseamnă cu adevărat fericirea.

Când inima ta va arde ca o flacără pentru el, vei simții cum tu devii un foc care cu nimic nu poate fi stins. Vei simți adevăratul fior al dragostei adevărate până în cele mai adânci cotloane ale inimii şi sufletului tău.

Ce minunat este acest sentiment! Ai senzația că nici nu mai eşti om. Simți că zbori, că pluteşti acolo sus pe nori şi inima ta e uşoară că un fulg.

Să iubeşti pe Domnul!

— Bunicule, ce este omul?

— E o zidire, iar ziditorul este Dumnezeu.

— Unde stă Dumnezeu?

— Pretutindeni, în cer şi pe pământ.

— Cum îl găsesc?

— Cine îl iubeşte, cine îl doreşte îl află, îl găseşte.

— Tu l-ai găsit?

— Da, când îl găseşti simți că te cuprinde o lumină mare şi simți o nespusă mângâiere şi dragoste pentru tot şi toate.

— Ce trebuie să fac să-l găsesc?

— În fiece seară să te cercetezi, să te analizezi, cum ți-ai făcut lucrurile de peste zi.

Oamenii sunt desori ispitiți şi suferă cel mai adesea de mândrie şi necurăție.

— Cum să mă vindec de mândrie?

— Să te gândeşti la moarte, iar alt leac este adevărul că tot ce avem bun este un dar de la Dumnezeu. Când vezi că un om este plin de păcate, datoria ta este de a-l ajuta să se ridice din groapă în care a căzut. Chiar dacă el este păcătos, tot fiul lui Dumnezeu este şi fratele nostru. El este un fiu rătăcit, un frate care trebuie să-l ajutăm să se întoarcă la părintele nostru.

Drumul spe Dumnezeu, spre desăvârşire este lung şi greu. Ai nevoie de trei virtuți: umilința, răbdarea şi iubirea.

— Bunicule, ce este umilința?

— Umilința e să ştii şi să simți că eşti neputincios, că eşti doar un simplu muritor. În viață trebuie să fii smerit. „Tot ce se înaltă se va umili şi cel ce se umileşte se va înălța.”

Umilința este începutul înțelepciunii şi ea duce la credință.

Credința îți arată calea, iar calea te duce la Adevăr. Copile, credința este cea care îți luminează mintea şi-ți întăreşte inima. Spiritul omului trebuie să treacă dincolo de spațiu şi de timp pentru a fi în legătură cu inefabilul.

Căutarea lui Dumnezeu este în adevăr o îndeletnicire personală. E cea mai

frumoasă aventura în care omul se aruncă.

Experiența fiecărui om este unică, ea poate fi adevărată sau nu, autosugestie, halucinație sau int-adevar o călătorie a sufletului dincolo de dimensiunile lumii noastre şi contactul lui cu o realitate superioară.

Experiența celui care caută pe Dumnezeu îi aduce renunțarea la sine, împăcarea, bogăția lăuntrică, puterea de a trece peste tot şi dragostea pentru tot şi toate.

Puținii oameni care înțelegeau deşertăciunea acestei lumi se duceau şi trăiau în singurătate.

— De ce, Bunicule?

— În singurătate, omul poate să-şi înalțe sufletul cu adevărat spre Dumnezeu, acolo gândul lui este mai aproape de cer.

Numai în liniştea singurătății descoperi cine eşti cu adevărat.

— Bunicule, omul nu ştie cine e?

— Cel mai greu lucru pe lumea asta e să te cunoşti pe tine. Omul nu este numai ce se vede, o altă lume este şi în interiorul lui.

— Cum, bunicule?

— Vezi tu, oul acesta? Aşa este şi omul.

Coaja este trupul, albuşul este sufletul, iar gălbenuşul e spiritul.

— Deci, omul este format din corp, suflet şi spirit.

— Bunicule, ce este sufletul?

— Sufletul e viața însăşi, e suflarea lui Dumnezeu. Sufletul tine de inimă, de sentimentele noastre de iubire sau de ură, de bucurie sau de tristețe.

Când sufletul pleacă, omul îşi pierde viața.

— Când coaja oului se sparge iese puiul gălbior şi zboară spre steluța mea.

— Da, cam aşa ceva.

— Bunicule, dacă noi suntem ouă atunci, Pământul este o cloşcă.

— Am putea spune şi aşa.De aceea trebuie să-i mulțumim, că ne ține, că ne suporta. Dar şi pământul e tot creația Lui, la fel cum este şi omul.

— Şi spiritul?

— Spiritul tine mai mult de conştiința omului, este acel sâmbure de lumină pe care Dumnezeu l-a dăruit tuturor oamenilor şi care vine la fel ca sufletul, tot de la Creator. Doar, ca sufletul este suflare, iar spiritul e o luminiță, o scânteiuța din Marea Lumina.

Omul trebuie să trăiască într-o armonie perfectă, într-un echilibru cu natura, cu cerul, cu pământul şi mai ales cu Dumnezeu.

Omul este şi o cruce.

— Cum, bunicule?

— Dacă întinzi mâinile semeni cu o cruce. Crucea înseamnă echilibru, forța, putere. Noi suntem făcuți după asemănarea Domnului.

— Cum arata Domnul?

— Fața lui Dumnezeu străluceşte mai puternic decât soarele, iar din inima Lui răsar o infinitate de raze ale iubirii pe care le trimite în întreg universul. Când Dumnezeu îşi mişca capul atunci, din părul Lui se nasc puzderii de stele, planete şi galaxi. Brațele şi picioarele Lui sunt tot de lumină.

Cei care l-au văzut în toată splendoarea Sa, spun că arata ca un soare cu patru brațe luminoase, ca o cruce de lumină care are în interior o sferă, care bate ca inima noastră şi din ea pleacă o infinitate de raze, care sunt înconjurate de un curcubeu minunat, nemaivăzut, un curcubeu al splendorilor divine.

— Ce frumos e Dumnezeu!

— Da, copile.

Dumnezeu este minunat!

Prin această cruce vie, care suntem noi, Dumnezeu uneşte cerul cu pământul, divinul cu creația.

Punctul unde laturile crucii vii se unesc este inima omului, care trebuie să fie plină de credința şi de iubire pentru Creator.

De aceea, copile, trebuie să ne deschidem templul nostru şi să-L lăsăm pe El să curgă şi să ne umple de lumină şi de dragoste.

Omul învăța o viață întreagă, dar tot neînvățat moare. Descoperirea Adevărului nu vine din cărți sau din mintea noastră, ci de la Dumnezeu.

Mintea omului este mărginită, ea poate să bată la porțile cerului, dar nu le poate deschide fără voia şi harul lui Dumnezeu.

Fără ajutorul Lui nu putem să săvârşim nimic bun. Când vrei să faci un lucru, să cercetezi dacă acel lucru e bun sau rău, dacă e pe placul Lui.

— Bunicule, poate un om să greşească, să aleagă răul şi să trăiască liniştit?

— O, mulți aşa fac. Trăiesc mulțumiți în păcat, sunt plini de mândrie şi disprețuiesc pe aproapele lor. Conştiința lor, copile, este adormită. Ei nu

sunt capabili să discearnă binele de rău. Omul când greşeşte prima oară are mustrări de conştiință, dar când cade în greşeală şi a doua oară şi a treia oară nu mai vede răul cu mintea şi nu-l mai simte cu inima, conştiința lui a amorțit, a înghețat. Omul acesta parcă orbeşte şi trăieşte în necurăție şi fărădelege fără să-şi dea seama. Când nu mai ai mustrări de conştiință te tăvăleşti în noroi fără să mai ştii. De aceea trebuie să te împotriveşti raului încă de la primele semne, de îndată ce-l simți că se apropie de tine.

Copile, să nu uiți, ca întotdeauna trebuie să te împotriveşti raului şi să alegi mereu binele. Trebuie să devii un om adevărat.

Să alegi mereu binele.

Dacă îl iubeşti pe Dumnezeu, atunci vei faci numai lucruri bune şi frumoase şi-l vei iubi şi pe aproapele tău.

— Cine este aproapele meu?

— Orice om din lumea asta este aproapele tău.

Cea mai mare poruncă a Lui este: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Copile, credința este o comoară. Când ai să găseşti această comoară în inimioara ta, în sufitelul tău, în conştiința ta, nu poți să o închizi şi să o păstrezi doar pentru tine, trebuie să o dăruieşti şi aproapelui tău, care trăieşte în întuneric.

Din dragoste pentru El eşti dator să-i ajuți şi pe alții să le arăți drumul spre lumină.

— Să mă rog pentru toți oamenii, bunicule?

— Da, să te rogi pentru toți oamenii, fie ei buni sau răi.

Însă, e un lucru mult mai plăcut Domnului, care trebuie împletit cu rugăciunea.

— Care, bunicule?

— Lupta, fapta, munca ta pentru aproape, pentru a ajuta oamenii să cunoască adevărul pe care tu l-ai descoperit. Să faci bine semenelui tău, fără deosebire dacă este bun sau rău.

Să saturi pe flămând, să îmbraci pe cei goi, să-i vorbeşti despre iubirea cea mare a lui Dumnezeu pentru noi, oamenii.

Să ştii, ca cea mai tare rugăciune, este lucrul făcut cu veselie pentru ai tăi şi pentru alții şi sinceritatea dragostei tale pentru El.

Dumnezeu este prea mare, prea puternic, ca să aibă nevoie de ceva de la noi.

În schimb, noi avem nevoie de El în fiece clipă, în fiece secundă.

Credința în El ne ridică din cel mai întunecat abis.

Un om credincios poate să cadă de o mie de ori, dar tot de atâtea ori, Domnul îl va ridica.

.....

În oceanul inconştientului său apare o insuliță de uscat, care este gândul. El zboară spre centrul inconştientului, unde locuieşte a lui conştiința. Gândul lui e hărțuit de alte gânduri şi se izbeşte cu putere de țărmul conştiinței precum valul mării, modificându-şi mereu conturul, forma, dar esența rămânând aceeaşi. Conştiința începe să exploreze adâncimile ființei, cauta şi vrea să găsească puritate, iubire, armonie, originalitate.

Cauta flori proaspete, vii şi pline de parfum, care au rădăcini adânci.

Coboară în adâncimea prăpastiei din el şi acolo într-o limpezime abisală într-un ocean ciudat şi multicolor, vede forme ciudate, embrioni de existență, care trec şi se unduiesc. Se pare că un univers se naşte în acele adâncimi interioare. O, conştiința lui se revoltă. Nu, nu mai vrea adâncimi, întunecimi şi abisuri. Atunci, se îndreaptă spre profunzimile cerului. Aici e izbită de alt întuneric, ce nu vine din lipsă de lumină, ci mai degrabă din incapacitatea lui de a privi străluciri atât de puternice.

Conştiința lui ştie, draga de ea, că are nevoie de Frumos şi-L cauta mereu în cer şi pe pământ, fiindcă ştie, ca El este pretutindeni în tot şi în toate aşa cum i-a spus bunicul.

Copilul crescuse şi se duce în grădină, în mijlocul florilor să admire soarele, care seamănă cu Creatorul.

Simte cum dintr-o dată iese din corp şi se dedublează. Pluteşte câțiva metri, se întoarce şi îşi vede corpul rămas în urmă. Dintr-o dată simte cum o forță nevăzută îl atrage înapoi în corp. Este mirat de această întâmplare şi trece printr-o criză existențială. … „Cine sunt?” se tot întreabă.

Realizează că el nu este acel corp, ca el, este altceva. Cine este el? Acela, care a părăsit corpul să fie sufletul, despre care vorbea bunicul? Sărmanul copil, începe să fie chinuit de întrebări existențiale.

Aşa, că a pornit într-o aventuroasă expediție.

Constată o dualitate, un eu şi un noneu, amândoi exista. Unul este material şi celălalt e spiritual. Încerca să înțeleagă necunoscutul şi cu luciditate realizeza că este un străin în univers şi vede cât de neputincios este.

Când este atât de doborât apare ea-credinta şi îl salvează de răul din el, de acest negativism bolnăvicios.

Simte cum se prăbuşeşte într-un abis infinit şi singura lui salvare este legătura misterioasă de dragoste şi de adoraţie pentru El.

Obsesia tainei şi a misterului îl urmăreşte.

Are senzaţia că vine de pe o planetă ciudată şi dispărută în imensitatea spaţiului şi timpului. Un adevărat labirint e în el şi un secret se ascunde într-un strat de gheaţă transparenta şi impenetrabilă în adâncul sensibilităţii sufletului său.

Simte tentaţia raului şi chemarea binelui.

Gândul e destul de puternic şi sublimează instinctul şi îl duce spre luciditate în limita tolerata de raţiune.

Şi totuşi, tentaţia aventurii interioare ia naştere în abisul fiinţei lui, e ca o ispită ce nu-i da pace. .....

Îi place să observe şi să analizeze trăirile interioare ale propriei fiinţe, zbuciumul, căutarea, dar şi liniştea, extazul, armonia şi puritatea inimii.

Caută tot mai adânc în abisurile sufletului său, vrând să se descopere, să afle cine este el cu adevărat.

Îşi descoperă frustrările şi angoasele pe care le exorcizează.

În căutarea lui tumultuoasa de multe ori a căzut, a fost lovit, dar întotdeauna s-a ridicat şi a mers mai departe pe drumul lui neştiut de nimeni, fără un îndrumător său maestru.

Era un suflet singuratic într-o lume străină pentru el. Uneori, simţea că-şi pierde forţa interioară, ca al lui univers se prăbuşeşte, că e năpădit de buruieni, de liane ciudate de care nu poate să se dezlege.

Şi totuşi, în lupta nebună prin valurile vieţii reuşeşte să metamorfozeze frustrările şi angoasele într-o speranţă duioasă şi timidă de a descoperi un adevăr inefabil.

Descoperă că El îl ajută, în a sa căutare şi din când în când ridică valul şi îi dăruieşte câte un premiu, constând în flori din grădina Lui.

Cântul sufletului acestui copil e trist, duios şi în acelas timp misterios. Melodia sufletului său se aseamănă cu acordurile dulci ale lui Chopin sau cu Anotimpurile lui Vivaldi. Trăirile lui interioare par decupate din picturile lui Giotto sau Tintoretto. .....

Destinul lui e o luptă neîncetata, cu rătăciri, căderi, ratări şi căutări nesfârşite. Viața lui seamănă cu o picătură de rouă pe o frunză stingheră ce se leagănă în bătaia vântului sau cu valurile mării.

Primeşte cu resemnare loviturile vieții, înfruntând tot şi toate. El îşi dorea să treacă de propriu eu şi să ajungă la sine. Vroia să uite de problemele individuale şi să ajungă la esența.

Simte ca în el se zbate un suflet faustin, dornic de cunoaştere, care are în el şi ceva baudelairian, o anumită tendința spre explorarea adâncimilor. dar şi atracția fantastică spre profunzimile celeste. Sufletul său capăta o mişcare ondulatorie cu suişuri şi coborâşuri sacadate, seamănă cu flacăra unei lumânări sau cu o piramidă care-şi îndreaptă vârful către cer şi din când în când se deschide ca un evantai, pentru a lăsa să curgă prin el lumina Lui.

Uneori, simte că este prins în plasa unui păianjen mare şi negru, care țese o pânză invizibilă în jurul său. Nu, el nu vrea să fie prins de nimeni, de dogme, de teoriile unora sau altora. El vrea să fie liber şi luptă ca un adevărat cavaler pentru a elibera propriu suflet de lanțurile întunericului şi ale ignorantei.

Este un fel de Toma necredinciosul, nu se bazează decât pe propriile trăiri şi experiențe de viață, nu crede în nimeni şi în nimic, decât în Dumnezeu.

Sufletul său este ca o flacără spiralată, ce simte chemarea şi atracția irezistibilă a limpezimilor cereşti. Vrea să simtă lumina Lui cum se revarsa în el, ar vrea să cunoască doar înălțimile, unde totul străluceşte. Ştie, ca cei care ajung la un anumit nivel, la o anumită treapta a credinței desăvârşite numai lupta, ci, doar contempla lumina şi strălucirea Lui.

El este încă jos, încă trebuie să mai lupte cu proprii demoni. Este un solitar, se închide în sine, se retrage în chilia propriului corp şi descoperă, că a sa gândire aproape nu are limite, că se poate avânta până la cer, spre depărtări negândite şi nebănuite, spre lumina Lui. Aripile invizibile ale spiritului său, zboară spre brațele Spiritului Absolut. Simte cum palpita, cum se materializează într-o boabă prețioasă de perla în drumul său spre Creator. Simte cum rând pe rând se îmbracă cu toate culorile curcubeului, pe măsură ce transcede spațiul şi timpul într-o armonie inefabila.

Dar a uitat să închidă toate ferestrele sufletului ce dau spre exterior şi ceva îi perturba zborul, iar magia s-a stins tocmai când a văzut piscul unui munte ce se pierdea în lumină.

Cineva îi aduce o veste tristă, bunica lui draga a plecat din asta lume. Ştia, ca bunica va pleca, fusese anunțat în vis.

El nu credea în vise, în halucinații de noapte, dar unele dintre ele se împlineau exact. A crezut că durerea pierderii bunicii o să-l ucidă, dar s-a întâmplat ceva ciudat. ... Atunci, când a văzut corpul bunicii, a simțit ca acel corp este ca o cutie goală. Simțea prezența sufletului bunicii în preajma sa, îi simțea dragostea şi starea de fericire. Ciudat! Se întreabă, dacă nu cumva e în pragul nebuniei. Bunica lui e moartă, iar el simte ca bunica e mai vie ca niciodată, decât, că nu poate să o vadă. Nu îi vine să creadă ce simte, nu poate să creadă că dragostea bunicii pentru Dumnezeu şi pentru copil a reuşit să învingă moartea şi percepe mesajul ei. ... să nu plângă că ea este bine.

Înțelege, ca moartea este doar o trecere spre altă lume, iar ceea ce a simțit era cadoul, Lui, pentru a-l ajuta să înțeleagă din tainele şi misteriile vieții.

După această întâmplare, începe să facă ordine în haosul din sufletul său, înfrunta incertitudinea pentru a se apropia de adevăr.

Da, dincolo de ce vede şi percepe cu simțurile lui, mai este ceva. ..... Impresionat de ce descoperise, adormea mereu cu gândul la bunica lui dragă. Într-o noapte o visează pe bunica care îi spune: „Să nu te mai gândeşti la mine, fiindcă puterea gândului tău nu mă lasa să mă odihnesc”.Se trezeşte din vis tare uimit. Oare, gândul lui să fie atât de puternic încât, bunica să-l simtă din altă lume?

Înțelege, ca cei care au plecat au nevoie de linişte şi nu trebuiesc deranjați.

A adormit şi visează că este un fulg de nea ce pluteşte în univers, schimbându-şi mereu forma şi culoarea. Pluteşte printre stele, comete şi asteroizi, vrând să înțeleagă menirea lor şi pe a lui. Sufletul lui este încântat de armonia universului, de muzica sferelor şi de strălucirea stelelor. O rază vine la el şi îi spune să o urmeze, fiindcă îi va arăta drumul către El. Ştie, că drumul e lung şi mii de ani va zbura şi se va îmbăia în culorile cosmosului şi pe toate le va lua cu el în zbor.

O stea mică albă care a apus de mult îi spune a sa poveste şi cum aşteaptă o cometă cu embrioni de viață. Pluteşte în univers căutând lumina lină, de care îi este dor şi ar vrea să se topească uşor în mii de particule. Transcede spațiu şi timpul şi merge pe o cărare rozalie înconjurat de luminițe violete, îmbrăcat în voaluri verzi şi simte cum se dezintegrează şi nu mai rămâne nimic, doar o simplă

amintire ce pluteşte în univers. Dintr-un fulg de nea ce era, nu a mai rămas decât un gând ce se aşează în palma Creatorului, care-l priveşte şi îl trimite pe o rază într-o grădina din alt colț de univers. Iar el zboară neîncetat, urcând treaptă cu treaptă spre lumină.

.....

„Dând lumina pe care nu o ai, o vei avea şi tu.” Cuvintele acestea îl urmăresc în permanentă şi le îndrăgeşte ca pe nişte copii ai lui.De câte ori citeşte câte ceva, care e în concordanță cu gândurile sale, simte cum inima să vibrează cu tot universul şi lacrimi de diamant îi curg pe ai săi obrăjori. Descoperă, ca oamenii sunt minunați, gândesc frumos şi el îi iubeşte. Când citeşte ceva frumos, se simte fericit şi uită de dorul pentru steluța lui pierdută în imensitatea universului. Îi place acest sentiment, îl adoră. În schimb, tristețea îi întuneca judecata, simte că-l orbeşte şi firul gândului se încurcă în pânză de păianjen a suferinței.

Atunci, îşi aduce aminte ce a spus N. Steinhardt în Jurnalul fericirii: *„În prezența tiraniei, asupririi, mizeriei, nenorocirilor, năpastelor, primejdiilor nu numai că nu te dai bătut, ci dimpotrivă scoți din ele pofta nebună de a trăi şi de a lupta.Cu cât îți merge mai rău, cu cât greutățile mai imense, cu cât eşti mai lovit, mai împresurat ori mai supus atacurilor, cu cât nu mai intreverezi vreo nădejde probalistica şi rațională, cu cât cenuşiul întunericul şi vâscosul se intensifica... cu cât pericolul te sfruntează direct, cu atât eşti mai dornic de luptă şi cunoşti un simțământ de inexplicabilă euforie...Soluția aceasta presupune o tărie de caracter excepțională, o concepție militară a vieții, o formidabilă îndârjire morală a trupului. O voință de oțel înnobilat şi o sănătate spirituală adamantina”.* Nu, nu mai vrea să fie trist, nu mai vrea să sufere. Vrea să zâmbească şi să fie fericit. Ştie, ca şi El, acolo sus, tot asta vrea de la oameni, să fie fericiți.

A găsit poarta spre fericire -credinta în Iisus şi cărțile.

„Numai credința întăreşte sufletul şi-l deschide pentru adevărurile eterne! Iubirea şi Dumnezeu, conştient şi inconştient, trebuie să alcătuiască supremă preocupare a sufletului omenesc. Fără de ele omul nu ar putea exista! ..... Încrederea nu vine decât prin verificare directă!” (Adam şi Eva de Liviu Rebreanu)
Da, înțelege că „iubirea e taina tainelor” şi „inima e cheia înțelepciunii”.

Într-o zi se îndrăgosteşte, simte cum inimioara lui bate puternic, atunci când îşi vede iubirea. Admirația lui era mare, o vedea că pe un înger cu aripi albe sclipitoare întinse spre cer, ar fi vrut să fie tot timpul lângă ea, şi-ar fi dorit să nu existe ceva care să-i tulbure liniştea...Întregul lui univers se concentrează asupra ei, simte ca el nici nu mai exista, e doar ea, iubirea. Ar vrea să o protejeze, să o ajute, să fie lângă ea. Îşi dorea să o mângâie, să o îmbrățişeze, să simtă că sărutul sau o să unească două râuri de emoții care tremura uşor doar la auzirea vocilor lor. Credea că acel suflet e sufletul lui pereche, care trebuie să-i completeze ființa şi să-i dea vieții lui sentimentul plenitudinii. Simte cum sufleţelul lui se metamorfozează şi devine mai bun, mai generos, mult superior celui care fusese înainte, devine o luminiță, o scânteiuța. Dintr-o dată i se pare totul transformat în roz, şi orice lucru, întâmplare, fenomen i se pare minunat, în toate vedea numai frumos. Simte că pluteşte într-o lume de basm, ştie, că a descoperit adevăratul sens al vietii-iubirea. Acest lucru îl determina să-şi depăşească toate slăbiciunile şi crede că o să poată trece peste toate piedicile. Crede, ca în sfârşit a găsit fericirea.

Însă, nu ştia că viața o să-i ofere o mare surpriză.

Într-o zi descoperă că s-a înşelat amarnic, că doar, el a iubit. Tristețea pune stăpânire pe el, culorile cenuşii ale suferinței se aşează pe chipul lui, care cu câteva clipe înainte radia de iubire şi de speranță. Ploaia de lacrimi îl copleşeşte, durerea din inima simte că-l ucide. Întregul lui univers s-a prăbuşit într-un abis infinit. Simte cum coboară în adâncimi, în prăpăstii înfricoşătoare. Ar vrea să se ridice, dar nu poate, suferința e prea mare pentru sufletul lui. Nu ştie decât să plângă, să plângă şi iar să plângă. Simte că a îmbătrânit cu o mie de ani, că nu mai vrea nimic, a ucis toate dorințele şi a ajuns un cadavru viu. Simte cum este cuprins de haos, confuzie şi zăpăceala. Capul lui parcă vrea să explodeze, simte ca un cerc de foc invizibil se strânge în jurul lui şi-l arde, iar în piept parcă are o săgeată otrăvită.Ar vrea să moară, să nu mai simtă nimic, să nu mai simtă această durere sfâşietoare care nu încetează.

Dar, în suferința şi în disperarea lui, aude cum o voce îl cheamă şi îi şopteşte: „Copilul meu, ridică-te! Chiar dacă iubirea ta, nu te iubeşte, Eu te iubesc.”

Sufletul lui a simțit chemarea Creatorului, dincolo de orice închipuire omenească. Ştia, ca Dumnezeu nu-l va părăsi niciodată şi doar, El e singura lui mângâiere în marea sa durere. Se gândeşte, analizează şi îşi aduce aminte de

cuvintele lui Cioran: „Oricât m-aş lupta pe culmile disperării, nu vreau şi nu pot să renunț şi să părăsesc iubirea, chiar dacă disperările şi tristețile ar întuneca izvorul luminos al ființei mele, deplasat în cine ştie ce colțuri îndepărtate ale existenței mele. Prin orice pot cădea în lumea asta, numai printr-o mare iubire nu. Iar atunci când iubirii tale i s-ar răspunde cu dispreț sau indiferență, când toți oamenii te-ar abandona şi când singurătatea ta ar fi supremă părăsire, toate razele iubirii tale ce n-au putut pătrunde în alții ca să-i lumineze sau să le facă întunericul mai misterios, se vor răsfrânge şi se vor reîntoarce la tine, pentru că în clipa ultimei părăsiri strălucirile lor să te facă numai lumina şi văpăile lor numai căldură. Şi atunci întunericul nu va mai fi o atracție irezistibilă şi nu te vei mai ameți la viziunea prăpastiilor şi adâncimilor. Dar ca să ajungi la accesul luminii totale, la extazul absolutei splendori, pe culmile beatitudinii, dematerializat de raze şi purificat de seninătăți, trebuie să fi scăpat definitiv de dialectica luminii şi a întunericului, să fi ajuns la autonomia absolută a întâiului termen. Dar cine poate avea o iubire atât de mare?" (Pe culmile disperării)

Aceste cuvinte îl îndeamnă la o meditație profundă şi-l văd cum mintea lui explorează profunzimile cerului căutând doar Lumina, îndepărtându-se pentru totdeauna de întuneric.

Realizează că supărarea îi consuma energia, îl epuizează, simte că-şi pierde controlul, liniştea, şi provoacă în sufletul său adevărate furtuni.De aceea îşi impune cu luciditate să uite acel episod din viața sa, care i-a provocat durere şi suferința. Ştie, că trebuie să se concentreze asupra prezentului şi să se elibereze de acel trecut care-l obseda. Îşi binecuvintează iubirea pe noul său drum şi îi doreşte numai bine. A încercat să ajute, a luptat, poate s-a implicat prea mult în lucruri care nu-l priveau, în mod direct.

Şi-a dat seama că nu mai are niciun sens, că face mai mult rău decât bine, că nu poate să schimbe nimic.

El s-a hotărât să ierte, să uite, şi să se concentreze asupra lucrurilor cu adevărat importante. Începe să-şi domine emoțiile şi să-şi păstreze stăpânirea de sine, fiindcă stările emoționale prin care a trecut l-au dus în iad sau în purgatoriu, unde a fost chinuit de proprii demoni, creați din vina ataşamentului prea puternic față de o persoană. Din această lecție pe care i-a dat-o viața, a învățat că ataşamentul, chiar şi în dragoste produce

suferința.

De aceea se detaşează de tot ce-i perturba liniştea şi îi distrage atenția ființei sale interioare. Recunoaşte că a greşit când s-a implicat prea mult, că s-a indentificat prea mult cu stările, emoțiile şi sentimentele sale interioare. Îi vine să ceară iertare inimii sale că a făcut-o să sufere, să îndure atât de mult.

La urma urmei, realizează că viața e doar un joc, iar el a jucat pe această scenă, uneori, la fel ca un somnambul. Acum nu mai contează, fiindcă a reuşit să se elibereze de lanțurile trecutului, a rupt valul amăgirii care-l acoperea şi a reuşit să vadă fața adevăratei realități.

S-a descoperit pe sine, atunci când era lovit, rănit, însângerat, singur doar cu gândul său, când a văzut cât de mic şi slab este, că fără Dumnezeu nu poate exista. În marea sa suferința, durere, singurate şi-a redescoperit adevăratul său potențial. Înțelege că în orice lucru rău este şi o parte bună. A înțeles, că acolo sus este cineva care-l iubeşte şi-l ajută necondiționat. În sfârşit, începe să se cunoască, să fie el.

Îşi aduce aminte cuvintele: „Respectă-te, iubeşte-te, pentru că nu a mai existat nimeni ca tine şi nici nu va mai exista. …. Tu eşti cu totul şi cu totul unic. Tu trebuie să fii un sine autentic, propria ființă. În clipă care începi să te accepți, să te respecți, începi să fii întreg.” (Osho)

Mintea lui zboară în universul gândurilor şi îşi aduce aminte de ce a spus Paul Ferrini:"Cauți mereu să obții iubirea de la ceilalți fără să-ți dai seama că iubirea nu vine decât din propria ta conştiință. Ea nu are nimic de-a face cu altcineva.

Iubirea vine din dorința ta de a nutri gânduri de iubire, de a experimenta simțăminte de iubire şi de a acționa plin de încredere şi inspirat de iubire.

Sursa iubirii se află în interiorul propriei tale inimi. Nu aştepta ca alții să-ți dea iubirea de care ai nevoie. Nu îi învinovăți pe alții pentru că se rețin de la a-ți dărui iubire.

Tu nu ai nevoie de iubirea lor.Ai nevoie de iubirea ta."

Da, el meditează şi realizează că are nevoie doar de iubirea lui, iubeşte firul de iarbă, piatră, floarea, luna, apa, stelele, soarele. ……. creația şi Creatorul.

El poate să trăiască fără iubirea altora, dar fără iubirea lui nu ar putea

exista. A înțeles că importantă este iubirea lui şi nu a altora. Renunță să mai caute iubirea şi fericirea în exterior, fiindcă viața l-a învățat că adevărata iubire şi fericire este în interiorul său, şi aceea este eternă şi stă ascunsă în adâncul inimii şi conştiinței sale, pe când, dacă le cauta în exterior, ele vin şi pleacă, sunt efemere.

Iubirea este un cuvânt magic, fiindcă, ea este principiu ce se afla la baza oricărei acțiuni. Ea transforma caracterul, stăpâneşte şi conduce impulsurile, controlează pasiunile, învinge răul, şi inobileaza sentimentele. Doar iubirea poate transforma pe cel mai păcătos om, în cel mai sfânt. Doar iubirea poate metamorfoza cea mai decăzuta ființa în cea mai pură.

Da, înțelege că are nevoie doar de iubirea lui, pentru a se vindeca. El cunoaşte puterea Iubirii, de transformare, de vindecare şi de învingere chiar a morții. Lumea a fost creată de mâna iubirii. Atunci, când sufletul şi inima îi sunt inundate de iubire aude cum vântul şopteşte, cum soarele slăveşte, cum pasarelele ciripesc cântece de laudă, cum izvoarele murmură, cum florile vorbesc, cum iarba spune şi cum tăcută piatra cânta.

Toate mărturisesc: „Dumnezeu este iubire!”.

A cunoscut din plin acest sentiment minunat şi încă mai simte cum acel fior minunat al iubirii îi înconjoară inima ca o iederă de foc şi-l transformă într-o torță care arde neîncetat. Chiar dacă, a lui prima iubire nu l-a iubit, el nu poate să renunțe la iubire, pentru că asta ar însemna să renunțe la viață, fiindcă iubirea e viața însăşi, este Dumnezeu. El este un suflet care nu poate trăi fără iubire, nu poate exista fără Dumnezeu. Vrea să rămână în iubire, în Dumnezeu. Ştie, ca iubirea divină este în fiece atom din univers şi este dornică să ajungă la orice om, şi ajunge, doar că, nu toate ființele o percep.

Sufletul lui o simte, o vede şi o aude doar atunci când se scufunda în adâncurile conştiinței şi ale inimii sale. Atunci îl văd cum şopteşte împreună cu florile, cu vântul, cu fulgii de nea, cu cerul şi pământul:"Dumnezeu este iubire! Dumnezeu este iubire! Dumnezeu este iubire!

Simte cum întreaga lui ființă intra într-o spirală de energie şi cum al său

suflet pluteşte cu braţele întinse spre Marea Iubire şi se înalta mereu cu fiece clipă pe o treaptă superioară a iubirii. Şi în timp ce ninge peste el cu flori proaspete de piersic, al său cântec transcede cerul sideral şi întreg universul vibrează la melodia sufletului său „Te iubesc, IUBIRE!”

Sufletul sau nu poate răspunde la tot ce-l atinge, decât printr-o rezonantă unică ce-l caracterizează. Simte că are în suflet simțăminte înnăscute care vibrează doar atunci când întâlneşte frumosul.

Eul lui se supune unor impulsuri interioare care parcă vin dintr-0 lume ancestrală. Ființa-i intimă, tinde să se manifeste, să-şi mărturisească dorința de frumos. A explorat cu luciditate adâncurile din el pentru a ajunge la adevăr.

A căutat răspunsuri şi în vise care se repetau şi reveneau obsesiv. Şi totuşi, a reuşit să treacă peste incertitudini şi rătăciri de moment. Conştiința lui preluând controlul asupra ființei sale. Simte că este pândit de pericolul limitării şi al ignorantei.De aceea încearcă în drumul existenței sale pline de căutări, să găsească un echilibru, o linişte adâncă şi de ce nu chiar sensul vieții. Începe să-şi deschidă sufletul în fața vieții, încearcă să devină mai receptiv față de tot ce-l înconjoară. Aşa cum țărmul străjuieşte marea şi a sa conştiință străjuieşte orice informație care-i vine. O izolează, o separa, o dezgoleşte de orice confuzie. El devine stăpânul conştient al faptelor sale impuse de viață. Uneori, observa cum viața îşi pune amprenta asupra lui.

De orice constrângere ar suferi, el continua să păstreze puterea de a judeca liber, chiar dacă simte, uneori, că este jucăria unor fatalități, cu atât a lui conştiința, eul lui, ființa sa, lupta pentru a se elibera. Uneori percepe lucruri şi fenomene ciudate pe care oamenii obişnuiți nu le văd şi nu le simt. Atunci, vrea să înțeleagă, să cunoască cât mai mult pentru a dezlega misterul, şi desori rămâne mut de fascinația acelei lumi care i se descoperă în linişte şi tăcere. În viziunile sale a văzut fluviul de foc în care se zbat mii de suflete, dar a văzut şi steluța sa favorită plină de inefabile splendori. A cunoscut agonia, dar şi extazul, raiul dar şi iadul.

Simte energiile luminii, dar şi pe ale întunericului. Este un ciudat şi ştie acest lucru, dar cel mai greu îi este atunci când îl apucă dorul de steluța sa, de lumea să. În acele momente lacrimile îi curg şi nu se mai opresc şi ar vrea să poată zbura, să evadeze din propriul trup şi să poată alerga spre casa lui cea adevărată. Atunci asculta acordurile lui Mozart şi începe să viseze la lumea lui.

Aici în asta lume nu-i lipseşte nimic, şi totuşi, el vrea să fie acolo sus, pe a sa steluța, să fie cu florile, cu iarba şi cu soarele lui.
Acea lume care i se releva este plină de vrajă, cu valuri subțiri ce plutesc în adiera vântului, cu o primăvară eternă şi diafană la fel ca în universul botticelian. Acea lume este plină de armonie şi iubire divină.

Gândul lui este când unduios, când vijelios, e ca un torent rapid ce-şi croieşte un drum chinuit. Universul său interior este dominat de toate apetiturile vieții şi e plin de gingăşie. Uneori, trăieşte într-o atmosferă obsedantă ce-l asaltează din toate părțile. Dar până la urma conştiința şi luciditatea intervin în viața să magică. În sufletul sau totul se unduieşte asemenea unei hore, sau a unui izvor de munte. Simte în el forțe care se aduna, se năpustesc şi se revarsa cu generozitate în inima sa. Nu de puține ori cade într-o dulce melancolie şi se supune unei alchimii interioare profunde care-l transformă într-un fluture care tocmai a evadat din propria crisalidă şi vrea să exploreze universuri nebănuite.
Gândul şi sufletul său zboară prin universuri paralele şi este încântat de strălucirea, bogăția, somtuozitatea acelor splendori inefabile care i se derulează în fața ochilor.
Alteori cu ochii plecați şi pierduți în meditație profundă la sensurile vieții, aude vocile tăcerii şi cum un îngeraş îi şopteşte la ureche: „Tu, nu mai eşti tu!”
Simte cum coboară într-un abis al uitării eterne şi stelele îi acoperă dulcele vis şi luna îl mângâie uşor spunându-i: „Te-ai trezit din somnul adânc care pătrunde în infinit. Acum exişti cu adevărat, fantomele le-ai îndepărtat, cu gândul pur neîncetat. În lumina o să te topeşti şi primul atom o să-l priveşti”.
În el se naşte o mare curiozitate de a descifra taine şi mistere pe care le întrezăreşte dincolo de realitatea perceptibilă. Simte că trăieşte într-o lume a aparențelor, iar realitatea profundă se ascunde într-o nebuloasă fără limite.
Câteodată al său gând țâşneşte ca lava unui vulcan şi se revărsa asupra ființei sale, dar întotdeauna intervine calculul rece al rațiunii.
În inima sa este un foc veşnic viu ce arde, parcă de la începuturile lumii. Acele flăcări ard neîncetat de dor pentru Creator şi a lui creație.

Îi place jocul, adora să se deghizeze, să se ascundă, să se camufleze pentru a trece neobservat şi a-şi urma drumul sau nestingherit. Realizează că omul nu priveşte cu ochii şi nu judecă cu mintea, ci mai mult cu prejudecățile, deprinderile şi credințele sale. Observă că oamenii sunt hrăniți, îmbuibați cu

teorii, definiții, dogme, care în timp devin convingeri. El încearcă să înțeleagă, să pătrundă cât mai adânc în esența lucrurilor, în miezul realității perceptibile. Lumea se transforma fără încetare, iar el vrea să vadă, să înțeleagă, să se bucure cu ochii, să învețe. .....

În el mereu moare ceva şi în acelaşi timp se naşte altceva.

Dar, indiferent prin câte metamorfozări ar trece, un singur lucru rămâne constant, adorația pentru Iubirea eternă. Sufletul lui este un suflet cu largi deschideri spre nou, un suflet mereu în căutare, mereu în alergare după necunoscut. El ştie, ca lumea îi întinde lungi mreje prin imaginea sa efemeră şi prin spectacolul şi carnavalescul ei.

Cât de puternic trebuie să fie al său suflet, ca să nu cadă în mrejele unduitoarei şi fermecătoarei lumi? Cât trebuie să lupte omul cu el însuşi, cu propriul lui destin? Această luptă e teribilă. .... ştie, că doar prin iubire omul poate restabili corespondente între Univers şi sine, simțindu-se o părticică din marele mister.

Doar iubirea degaja o energie omnipotenta care îl obliga să mărşăluiască tot mai adânc în propria conştiință şi -l ajuta să se autocunoască prin rațiune şi contemplare.

Iubirea e o cale de cunoaştere a misterelor lumii, de care este îndrăgostit, dar este şi o cale de cunoaştere a sufletului din el. Inima să aspira la o dragoste absolută, la o iubire eternă ..... Atunci, vrea să cunoască, vrea să ştie, să fie convins. .....

Adevărata iubire e ascunsă în interiorul său şi vine mereu din infinit şi curge neîncetat prin potirul inimii sale. Ştie că Iubirea învinge timpul, spațiul, dând energie, profunzime şi sens vieții.

Iubirea, cunoaşterea şi autocunoaşterea constitue pentru el sensul existenței. Chiar dacă nu-i place termenul de „supraom”, totuşi, oamenii când iubesc cu adevărat devin supraoameni, şi mai crede că o iubire care nu este eternă, nu este iubire.

Gândirea lui vine de la sine sau nu? Chiar dacă nu o cheamă, ea vine pe cai ascunse, fără ştire, pe un fir invizibil şi se aşterne ca o ninsoare în mintea sa. Adoră să cânte printre albastrele şi margarete şi să viseze că dansează printre stele. Aşteaptă raza soarelui să-l mângâie şi vântul să-i vorbească şi să-l întrebe: „Ce te doare?”

Aşteaptă? Mai vine un gând? Şi într-o secundă apare un gând mititel pe o undă,

care se afunda prin pietre, ape şi nămeți. Al său condei ar vrea să-l prindă, dar el fuge şi se ascunde în oglinda fermecată care-l sperie câteodată, atunci, când îi arata tot felul de ciudățenii.

De ce a plecat al său gând? El l-a rugat să stea şi-l aşteaptă cu răbdare, vede cum apare din nou şi începe să zburde pe o molatecă poteca şi -l duce într-o peşteră adâncă unde era ascunsă anaconda cosmică. Mulți o căutau şi o doreau, dar ea stă în adâncuri adormită până a fost trezită de al lui gând pe care l-a simțit, şi-a început să se unduiască şi să-l urmărească. El fuge din peştera mâncând pământul, aleargă prin verdele ierbii crud urmărit de salturile ei unduioase. Încă un salt şi l-a prins, iar el de frica leşină în brațele firelor de iarbă şi ale florilor, fiind mângâiat de razele soarelui blând. Anaconda se înfăşoară fericită în jurul lui, fiindcă, în sfârşit, l-a găsit.

Da, întâlnirea cu ea i-a schimbat viața, i-a deschis ochii şi de atunci e un vejnic îndrăgostit de mistere.

Şi al său gând începe să se plimbe prin miturile lumii. ……. A fost cu Quetzalcoatl când a creat focul şi jumătate din soare, afost cu Tepeu, Cucumatz şi Inima Cerului când au creat universul şi omul, a fost cu duhul lui Temaukel care a făcut cel dintâi cer şi pământ, a fost cu Odhinn când a construit universul, a fost cu Cerul-tata şi Glia-mama când erau strâns îmbrățişați şi nedespărțiți, a fost cu Oannes, amfibia gânditoare, a fost cu Prajapati când a mişcat prima dată roata universului şi a pornit timpul, a fost cu Prometeu când a dăruit omenirii focul şi rațiunea şi a stricat ordinea lui Zeus, a fost cu Zarathustra când a vorbit cu Ahura Mâzda, a fost cu Zamolxis când s-a retras în peşteră, a fost. ……

Al său gând se plimba neîncetat prin misterele lumii, prin Misterele din Eleusis, prin Marile Mistere ale Egiptului, prin misterul lui Mithra.

O.mistere, mistere! Gândul său rătăceşte şi căută prin miturile lumii şi vede cum oamenii s-au poticnit pe cale prin ispitiri şi învățături deşarte. Îi vine în minte versurile lui Eminescu:

"A fi? Nebunie şi tristă şi goală;
Urechea te minte şi ochiul te înşeală
Ce-un secol ne zice, ceilalți o dezic
Decât un vis searbăd, mai bine nimic" (Mortua est)

Care e cel mai mare mister? Cade în meditații metafizice şi gândeşte ca „visul e o viață şi viața e un vis” (Sărmanul Dionis) Tot meditând şi indrepandu-şi ochii şi inima spre lumină îşi aduce aminte de căutarea, căderea, durerea şi disperarea lui Faust:

"Pierdut e Faust.
Cugetați căderea-i
Ce ne învață oameni iscusiți:
Să nu râvniți la cele ce-s oprite.Pe cel adânc, îl duce adâncimea
Să creadă că mai mult e-n stare-a face
Decât ce e îngăduit de Domnul".
Faust era atât de pasionat de cunoaştere, vroia să ştie temeiurile cerului şi ale pământului încât a ajuns să facă pact cu răul pentru a obține putere cu ajutorul magiei. În zadar vocea lui interioară îi spunea: „Întoarce-te către Domnul”.
El credea că magia îi va deschide drumul către cunoaşterea secretelor lumii. În realitate magia deschide calea omului spre infern.
Îşi aduce aminte de Cyprian, care râvnea la fecioara creştină Iustina, şi se aliază cu demonii pentru a o cucerii.
Dar virtutea credinței în Iisus anulează toate vrăjile lui Cyprian şi toată puterea demonilor. Într-un final chiar Cyprian se converteşte la creştinism văzând puterea extraordinară a credinței în Iisus.
El sie ca şi azi, în timpurile lui sunt destui oameni care aleg calea întunericului.
Oare, aceşti oameni nu ştiu, că nimic şi nimeni nu este mai puternic ca Domnul? Ei nu ştiu că în final suntem, vorbă lui Macedonski, țărâna:
Țărână – suntem toți țărână,
E de prisos orice trufie…
Ce-a fost, în veci are să fie…
Din noi nimic n-o să rămână.
Zadarnic falnice palate
Sunt în pământ rădăcinate
Nicio pieire nu s-amână.
Despoți, cu frunți încoronate,
Poeți, cu harpe coronate,

Filosofi, oameni de ştiinţă,
Păgâni, vestiţi prin necredinţă,
Nicio pieire nu s-amână…
Ţărână, suntem toţi ţărână."
Care e cel mai mare mister? A căutat prin negura timpului încercând să găsească calea, adevărul şi viaţa. Şi începe să gândească că Arghezi:

"Ce-mi mai lipseşte mie să ştiu că nu mă mint?
Să cred ce spune cartea cu scoarţe de argint?
Amestecat în ceata şi tăvălit în stele,
Să cred că viaţa trece şi dincolo de ele?
……
Eu, totuşi, sluga veche a Domnului rămân." (Psalmistul)

Poate a greşit în căutările lui fără sfârşit şi de aceea vrea să-i ceară iertare Domnului pentru toate greşelile lui.
Iertare! Sunt ca orice om
M-am îndoit de-a ta putere,
Am râs de sfintele mistere
Ce sunt în fiecare-atom…
Iertare! Sunt ca orice om.
Sunt ticălosul peste care
Dacă se lasă o-ntristare
De toţi se crede prigonit,
Dar, Doamne, nu m-ai părăsit…
Sunt om ca orice om – iertare. (Macedonski)

Şi văd cum ochii lui privesc stelele eterne şi contemplă peisaje văzute acum câteva milenii. El ştie lucruri nemaistiute şi află taine nemaiaflate.
Dorul şi pasiunea din inima lui îi deschid aripile sufletului şi zboară printre lacrimile stelelor spre lumea de basm a steluţei sale cu gândul la minunatul soare strălucitor şi călăuzitor al omenirii, Iisus Hristos.

Privea bolta cerească cu mii de constelaţii şi luna care era ascunsă după un nor. Dintr-o dată au apărut mici grămezi de nori albăstrui, cu care vântul a

început să danseze pe Sonata Lunii a lui Beethoven. Un fulg de nea adus de un vânticel i s-a aşezat în palmă.
Se uita la el cu tristeţe văzând cum se topeşte. Aşa este şi inima lui, la fel ca acel fulg de nea, care dispare la o simplă atingere.
Începe a visa cuprins de o dulce melancolie la timpuri îndepărtate, când Sirius strălucea mult mai puternic decât acum. În a sa visare nici nu mai simte cum gerul îl îmbrăţişează cu aripile sale de vultur şi cum cristale de gheaţă i se prind în păr. Începe să ningă peste el cu fulgi mari şi zăpada îl transformă într-un crin de gheaţă gânditor. Îşi aduce aminte de acel frumos mărgăritar al cerului care s-a născut de mult în Betleemul Iudeii pentru a salva omenirea. Două lacrimi din ale sale stele îi curg pe obrajii înghеţaţi la acea dulce amintire.
Îi este dor de acele vremuri şi ar vrea să se întoarcă în timp, ca El să nu mai fie răstignit şi batjocorit. Se simte atât de vinovat, de parcă el l-ar fi ucis. Sufletului îi e dor şi plânge gândindu-se la Marea Iubire a cerului pentru oameni.
O, ce prunc mai iubit şi mai dorit s-a născut vreodată în lume?
Ochii Lui erau doi luceferi fără asemănare care priveau drăgăstos la a sa măicuţă, în timp ce-i canta duios şi-l dezmierda cu privirea ei fecioreasca. Nu mai era în cer un înger aşa de frumos ca El.
Cerul sărbătorea, îngerii cântau, stelele zâmbeau şi Tatăl Ceresc tare fericit era, fiindcă, i s-a născut Fiul mult iubit care o să mântuiască omenirea.
Şirul gândului sau este întrerupt de o viziune. Sufletul său vede pe pruncul Iisus în faţa sa, şi plin de emoţii îngenunchează în zăpadă, în faţa acestei minuni dumnezeieşti.
Dintr-o dată inima i se umple de mărgăritare ce veneau din razele iubirii pruncului. Simte cum acele raze îl metamorfozează şi aripi îi cresc, cum stelele se coboară şi se lipesc de aripile sale, iar printre râuri de lacrimi de fericire îi spune: „nu, nu, nu mai vreau ca ei să te ucidă iar, mai bine, de s-ar putea, le-aş da celor însetaţi de sânge, viaţa mea”.
Atunci, El îl atinge cu mâna lui micuţă şi simte cum este înconjurat de un curcubeu al splendorilor divine şi zboară pe o undă de lumină spre casa Tatălui Ceresc.

i mulţumeşte Creatorului pentru soare, pentru luna, pentru stele, pentru cer, pentru pământ, pentru ploaie, pentru vânt, pentru fulgii de nea, pentru floare, pentru piatră, pentru iarba, pentru cânt, pentru munte, pentru mare,

pentru izvor, pentru copac, pentru copii, pentru oameni, pentru speranță, pentru armonie, pentru pace, pentru dragoste, pentru credința, pentru iubire, pentru curaj, pentru tot.

Crede în Dumnezeu şi în frumuseţea morală a omului care ştie să lupte şi să treacă peste orice întâmplare, mai puţin plăcută, cu fruntea sus. Crede în omul valorilor morale, în rodul conştiinţei morale. Crede în omul care poartă întotdeauna o lumină pe faţă şi are acea lumină şi în suflet, minte şi în inimă. Crede în omul care ştie să ajungă la starea de contemplaţie, fiindcă*, „contemplarea e singurul mod de a privi care îți permite să înțelegi cu adevărat*”

Crede în Dumnezeu şi în iubirea Lui pentru oameni. De aceea orice i s-ar întâmpla priveşte cu încredere şi speranţă spre viitor şi nu mai vrea să lase pe nimeni şi nimic să-i întunece gândul senin şi inima plină de iubire.

Uneori, sufletul său oboseşte şi ar vrea să se odihnească în cupa unui crin alb sau pe o petală de trandafir, este ca o iederă, care se înfăşoară în jurul unei albastrele pe care o adora.

Mărgele de safir văd în adâncimea inimii lui şi ape diamantine simt în ochii săi, atunci când priveşte cerul şi natura.

Simte cum dintr-o dată s-a pogorât tot universul ca o ninsoare în brațele lui şi i le-a umplut de stele….

Atunci, când inima şi-o deschide devine un izvor de flori din care năvălesc torente de trandafiri…Ştie, ca iubirea este cea mai desăvârşită realizare a vieții.

Îi mulțumeşte lui Dumnezeu că există, că ne luminează, ne învață, ne salvează, ne iubeşte şi se îngrijeşte de orice suflet de muritor.

Credința i-a dăruit dragostea, i-a dat iubirea şi fericirea. A reuşit să transforme întunericul în lumină şi tristețea în bucurie. Doar ea, credința îl ridică la cer şi îi umple inima, îi aduce liniştea.

Numai credința îl ridică din abis şi îi dăruieşte iubirea pentru tot şi toate. Doar ea îl face Om, alunga frica, răul, şi -l ridica la cer.

Când întunericul îşi trimite ai săi copii, să provoace furtuni în inima lui, Dumnezeu are grijă să-i trimită lacrimile, să spele toate gunoaiele şi să le arunce la groapa de gunoi a universului. După ce -l purifica cu focul iubirii sale, îi uneşte inima cu o sferă de lumină lina pe care o înconjoară cu un curcubeu nemaivăzut, numai de El ştiut.

O rază diafană de lumină a venit şi s-a cuibărit în sufletul lui, vrând să-i vorbească despre misterele universului de care el este îndrăgostit. Gingăşia ei îl face să întindă brațele spre Domnul şi să zboare. În plutirea lui prin eter ajunge la marginea unei păduri înverzite, unde erau mii de trandafiri albi. Şi-a umplut brațele de petale şi a zburat printre ceruri presărându-le în univers....
Simte cum se dezintegrează şi fiecare celulă a lui dansează pe muzica sferelor. Atinge stelele în zbor şi îi zâmbeşte lunii uşor. Armonia universului îl cheamă şi întreg pământul îl îndeamnă să zboare în brațele iubirii. Doreşte să simtă lumina cum se revărsă şi parcă ar vrea să se topească în ea. Sufletul lui în această lume este o boabă efemeră de rouă, mică, rotundă şi transparenta, plină de dor pentru adevăr, bucurie şi iubire. Dorința sufletului este speranța duioasă şi timidă de a se metamorfoza într-o floare albă de crin.

Se întoarce din al său zbor pe pământ şi păşeşte cu paşi mici, rătăcind prin lume, tot căutând mereu, până într-o zi, când, fără să ştie a intrat în oceanul de energie şi de vibrație al iubirii conştiente, unde începe să plutească pe deasupra unui val dantelat de spumă alb-rozalie cu nuanțe de smarald. Simte ca al său vis se împlineşte şi inima îi e inundată de razele iubirii.
La atingerea duioasă a iubirii eterne simte cum se cutremura munții, cum frunzele tremură uşor, cum florile plâng de fericire şi cum acel dulce fior pătrunde prin toate fibrele sufletului său care începe să cânte, în timp ce se îmbăiază în lumina diafana a iubirii. Începe iar să zboare printre galaxii şi simte cum sufletul său e îmbrățişat de aripile iubirii care-l invita la un vals printre stele.La atingerea gingaşă a razei iubirii, scânteiuțe de dor şi de iubire se risipesc în jurul lui şi astfel începe să cunoască farmecul şi magia iubirii, care-l vindeca, îl purifica şi-l transformă.
Acum este un izvor cu apa cristalină care se schimbă într-o blândă adiere de vânt, ca apoi să devină flacăra ce arde neîncetat şi care la rândul ei devine o perlă ce ar vrea să se aşeze la gâtul iubitei lui.

Simte că are acces la o lume paradisiaca şi aceasta i-a trezit iubirea din el care îi generează starea de fericire. E răpit de frumusețea şi grația ei, încât începe să vadă frumosul în tot şi în toate, oriunde ar privi în jur. În el s-a produs o schimbare majoră, o modificare profundă în capacitatea sa de înțelegere şi de apreciere a lucrurilor. Frumosul îl atrage în esența lui şi îi dă un elan spre înălțimi. A văzut şi a simțit armonia, a descoperit şi a contemplat frumusețea ei

orbitoare care i s-a relevat în adevărata sa splendoare, şi numai gândul la ea îl face fericit. Chiar dacă trăieşte în mai multe lumi, pe măsură ce timpul trece, e tot mai mult atras de lumea iubirii.

Iubeşte cu toată ființa lui, cu fiece celulă a corpului său.

Chiar de s-ar ascunde în cea mai întunecată peşteră, ea, iubirea, tot ar lumina în adâncul ființei sale. Chiar de s-ar afla în cel mai mare abis, ea l-ar ridica. Chiar şi în infern de ar fi, ştie că iubirea i-ar da aripi şi ar zbura spre lumină.

Iubirea a reuşit să-i transforme inima într-un trandafir înmiresmat. Simte că nu mai trăieşte, ci doar pluteşte printre norii azurii, dansează printre stele, vorbeşte cu soarele, cu luna şi asculta poveştile pietrelor, vântului şi florilor. Dragostea l-a metamorfozat într-un fluturaş cu aripioare de smarald care vrea să cuprindă într-o îmbrățişare caldă şi duioasă tot universul.

Zboară prin mulțimea de flori care îşi întind brațele spre el şi-l îmbie cu parfumul şi petalele lor multicolore. Le zâmbeşte cu toată dragostea şi le mulțumeşte pentru iubire, dar inima lui e dăruită unui fluturaş la fel ca el. Îi este dor şi al său gând zboară în al lui univers fermecat.

Din înălțimile azurii

Se coboară un tainic gând şi parcă zăresc oamenii cum se înalța în armonii.

Şi văd cum stelele se coboară în unda lacului de odinioară şi luna cum tresalta la vibrarea noastră.

Parcă aştept să vii visul să-l mângâi, să te înalți la stele, să dansezi cu ele.

Şi aştept să mă îmbrățişeze cu dor gândul tău dintr-un nor, să fug pe cărări de vise ce stau mereu deschise.

Gândul mă îndeamnă să-ți dau o sărutare pe o stea, cine ştie, poate luna îți va vorbi ea şi soarele te va mângâia cu strălucirea, iar vântul îți va şopti de iubire şi visare într-o dulce şi continuă aşteptare.

Aşa se gândeşte el la al său fluturaş, care s-a născut din unirea lacrimei toamnei cu o frumoasă albăstrea, înflorita târziu sub umbra pădurii. Ar vrea să-şi îmbrățişeze iubirea cu aripioarele sale, să se piardă în ochii ei şi inima să-i şoptească cât de mult o iubeşte.

Era în vârful unui munte înalt cu o preoteasă din timpuri străvechi, care părea coborâtă din lumea magiei şi-l iniția în mistere. Când a început să implore Universul, muntele s-a ridicat până la cer, iar el a atins uşor bolta cerească şi a privit stelele plutind pe lângă ele, fiind fascinat de strălucirea lor. A lăsat în urmă

luna şi a început să se înalțe mai sus de ea, până când a întâlnit o cometă care s-a unit cu o steluță albastră. După ce a văzut fuziunea dintre cele două corpuri cereşti a început să cadă în infinit până când s-a oprit pe marmură rece a unui templu indian. Călugării din templu s-au speriat când el a căzut din cer în mijlocul lor. Era plin de uimire de această întâmplare şi nu înțelegea cum de a reuşit să treacă ca un om invizibil prin tavanul templului. Genele încep să tremure uşor, deschide ochii şi realizează că a fost doar un vis.

Da, a fost un vis care-l duce cu gândul în depărtata Indie la colecția de imnuri, de cântece cu un cuprins mitologic-religios Rigveda, care se pare, că ar fi fost scrisă în spațiul carpato-danubiano-pontic şi de aici a plecat spre India. Cuvintele din text erau sacre şi trebuiau spuse de preoți că să dobândească toată puterea magică. Puterea cuvântului rostit joacă un rol deosebit şi în Vede unde preotul e „brahman". Se punea un accent deosebit pe actul ritual şi pe jertfa. Zeii lor nu aveau forma, ei puteau să ia orice formă doreau. Religiozitatea Indiei ia o înfățişare nouă în epoca Upanişadelor care vor alcătui mai târziu baza tuturor sistemelor filosofice indiene. Ideea fundamentală a Upanişadelor identifica individul cu principiu divin „acesta eşti tu".

Atman care este „Sinele" este pus în ecuație cu Brahman, care înseamnă Dumnezeu. Un element statornic în religia indiană îl constitue „Samsara", ideea reîncarnării sufletului. Încetarea reîncarnării sufletului reprezintă pentru ei salvarea, mântuirea. Acest lucru nu se poate face numai prin fapte bune, ci mai ales prin cunoaştere, prin cunoastera identității dintre om şi Dumnezeu. Cunoaşterea e identică cu un proces de lămurire existențială a omului care va accede spre o purificare a sufletului.

Se gândeşte la budhism care pentru el este un fenomen religios paradoxal, deoarece e lipsit de ideea divinității. Părinți lui Budha au fost regele Suddhodma şi Maya.

S-a căsătorit cu prințesa Yasodhara la 19 ani şi a trăit cu ea 10 ani în cele 3 palate până la nastera fiului lor Rahula. A avut o viață idilică. La 29 ani fuge în lume pentru a căuta sensul vieții, al existenței, pentru a căuta adevărul.

S-a îmbrăcat cu haina galbenă, care avea să devină mai târziu, semnul distinctiv al budiştilor, s-a transformat într-un călugăr rătăcitor care avea asupra sa numai cutia pentru cerşit, briciul, acul, cureaua, şi filtrul pentru apă. A încercat mai multe practici de ascetism pentru a se lumina dar niciuna nu a dat roade. La un

moment dat şi cei 5 discipoli ai săi l-au părăsit când au văzut că nu mai vrea să postească. Atunci el s-a aşezat sub un smochin şi a stat acolo 4-7 săptămâni până când revelația s-a produs. I s-au revelat cele 4 adevăruri sublime:

1. Orice viața înseamnă suferința

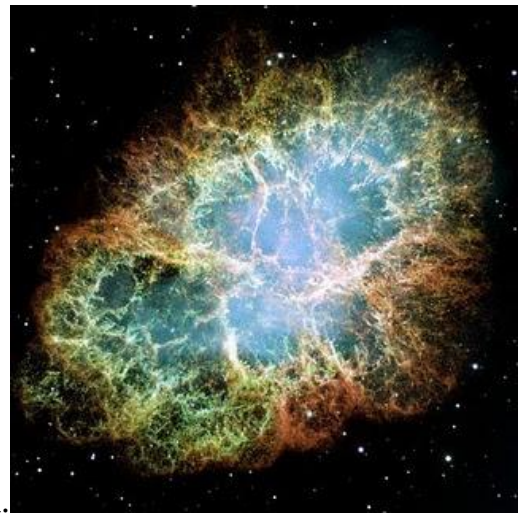

2. Izvorul suferinței este dorința.

3. Izbăvirea suferinței se obține prin încetarea dorinței.

4. Calea izbăvirii de suferința este aceea a celor 8 încrengături, care sunt următoarele: privirea dreaptă, judecata dreaptă, vorbiră dreapta, îndeletnicire dreaptă, faptele drepte, memorie dreaptă şi meditația dreaptă. Budha a fost primul din lume care a spus că omul îşi obține salvarea nu datorită intervenției unor divinități exterioare, ci printr-o disciplină spirituală personală. Budha a dezvoltat doctrina transmigrarii care data din vechime. A murit bătrân într-un sătuc după ce a mâncat carne de porc. Ultimele lui cuvinte au fost: „Ce se compune din mai multe elemente e trecător, luptați cu înflăcărare.” Şi astfel marele ateu care nu credea în Dumnezeu-Brahman a fost transformat de urmaşi în zeu.

„Doctrina lui Budha culminează în ideea că mântuirea se obține prin nimicirea setei de viață şi că setea de viață se nimiceşte prin cunoastera adevărului, a caracterului cu totul iluzoriu al lucrurilor. Când omul îşi anulează setea de viață pe calea cunoaşterii, el se înălța la starea de desăvârşire numită Nirvana, şi vă mai înceta a se mai reîncarna.” (Lucian Blaga)

Se privea în fața unei oglinzi, când vede, cum dintr-o dată mii de particule se desprind din corpul său şi se dispersează în neant. Chipul i-a dispărut din oglindă, dar el era tot acolo, vede camera, oglindă, tot ce era în jur. Se întreabă unde s-a dus corpul său, în ce dimensiune, în ce lume? Şi totuşi, el era acolo la fel ca un om invizibil. Nu are nicio senzație, doar

un sentiment puternic de uimire pune stăpânire pe ființa lui. La un moment dat observa cum apare vag în oglinda conturul corpului său şi cum o materie fluidă curge şi se condensează în acel contur, care din ce în ce apare cât mai vizibil.

Uimirea îl copleşeşte, realizează că s-a dematerializat şi materializat la loc. Ceea ce a văzut a fost real sau o halucinație, o iluzie? Ce a fost? Este obişnuit să i se întâmple tot felul de lucruri ciudate, ştie din experiență că aceste întâmplări sunt unice, irepetabile.

Dacă acest fenomen pe care l-a văzut a fost real, atunci, omul nu este ceea ce vede în oglindă, ci ceva mult mai complex.

Se întreabă: „cât de mult cunosc omul?" şi realizează că omul este pentru el o ființă necunoscută. Ştia câte ceva din spusele bunicului. Din cartea Omul ființa necunoscută a lui ALEXIS CARRELintelege ca el este o adevărată planeta cu continente şi oceane. În el sunt tari mai mici şi mai mari, fluvii, râuri, balti. Prin ele mişună tot felul de vietăți ciudate de diferite forme şi culori. În el sunt păduri tropicale, prin care mişună ființe nemaivăzute. Creierul lui e format de o rețea întreagă de neuroni şi sinapse care seamănă cu o instalație electrică pentru pomul de crăciun. „Celulele sunt ca nişte mici animale acvatice cufundate într-un mediu obscur şi cald... Globulele albe din sânge şi celulele care căptuşesc vasele sanguine şi limfatice seamănă ca nişte peşti care înoată în voie în mijlocul apelor sau se lipesc pe nisipul fundurior ..... Celulele care formează țesuturi se pot compara cu amfibii trăind în mlaştini sau în nisip umed. .... Limfocitele se târăsc ca nişte viermişori...Monocitele adevărate caracatițe... Ca un torent sângele, cu ajutorul noroiului şi al trunchiurilor de copac pe care îi aduce cu sine s-ar apuca să repare casele de pe mal... Fiecare organ, țesut îşi creează mediul său din materia plasmei sanguine..."

„Calitatea vieții este mai importantă decât viața însăşi. ..... Întocmai ca inteligenta simțul moral se poate dezvolta prin educație, disciplina şi voința. Simțul moral este mai impotrant decât inteligența. Dacă el dispare dintr-o națiune, toată structura socială începe să se clatine. ....."

Deci, fiecare om poartă în el un mic univers, o lume interioară proprie numai a lui. Pe măsură ce cauți să o cunoşti şi să trăieşti în ea, este

necesar să te scufunzi tot mai mult în izolare.

„Condițiile dure de viața sunt indispensabile pentru a scoate la lumina ceea ce este mai bun în personalitatea umană. ... Spiritului îi aparțin culmile vieții noastre interioare, stările noastre sufleteşti. ....”

„Credința este o muzică care ți-a pătruns în sânge şi te-a metamorfozat complet”.

.....

Are senzația că cineva mult mai puternic se joacă cu el, la fel cum te joci cu o jucărie, ca el nu este nimic altceva decât un roboțel. Oare omul se naşte cu un program iplantat şi joacă rolul care i-a fost programat? Cineva în ascuns are grijă de conexiuni, de transmisie, de tot? Să fie programat să vadă verde, dar ceea ce vede să fie galben? Gândurile sunt ale lui sau nu? Ceea ce vede este real sau este o percepție care i-a fost indusă de cineva? Începe să creadă că este o păpuşă din carne, sânge şi oase care e mânuită de sfori invizibile. Are sentimentul că fiecare mişcare a omului este programată şi oricât s-ar lupta să evadeze din acest sistem ascuns şi invizibil nu poate. Această experiență sufletească şi spirituală care l-a pus în fața unor fenomene singulare, care oricât de straniu şi inaccesibil pare, el nu poate să o ignore. Fenomenele ciudate, stranii care i s-au întâmplat de-a lungul vieții nu le-a povestit nimănui, din cauză că era conştient că aceste lucruri nu sunt prezente în viața omului obişnuit. Ştia, ca de va spune despre aceste fenomene o să fie privit ca un om bolnav, tocmai bun de internat într-un ospiciu. În urma acestor experiențe, acestor întâmplări care l-au marcat, conştiința lui trece printr-un proces puternic de transformare. Uneori, se simte ca nebunul din peştera lui Platon. ... Se simte ancorat în altă existență şi are altă viziune asupra vieții. Cu cât timpul trece la el apare sentimentul de certitudine că el nu mai este cel care era. Simte, ca în el s-a născut un alt eu. Acest nou eu are dorințe de sondare a adâncimilor abisale din sufletul omenesc, vrea să se cunoască şi încearcă să se depăşească... Acum e capabil de fapte, de acțiuni la care înainte nici măcar nu se gândea. Gândul lui devine tot mai lucid şi voința cognitivă tot mai mare. Dar în el a descoperit că există şi o parte care nu-i place, pe care şi-ar dori din tot sufletul să o înlăture, să o alunge din el. Această parte îi da mereu de furcă, fiindcă, este înzestrat de natură cu o

hipersensibilitate foarte mare. Din acest motiv iubeşte singurătatea. Atunci când este singur se gândeşte la brahman care se retrage din lume, la budhist care se revarsa în golul metafizic, la neoplatonician care e preocupat de desăvârşirea spirituală sau la misticul islam care caută să se jertfească pentru altul. A încercat să ia de la fiecare esență, de la brahman setea de cunoaştere, de la neoplatonicieni lupta, munca, pentru urcarea treptelor cosmice, iar de la creştinism răbdarea, aşteptarea conştientă în linişte ca grația divină să se coboare dar şi efortul volițional gata să cucerească transcedenta. Creştinismul l-a învățat că Dumnezeu îi este Tata şi că oamenii îi sunt frați. I-a arătat putința miracolului şi i-a demonstrat că cel mai mare miracol e miracolul iubirii aproapelui. Cu o mare luciditate merge pe drumul credinței şi iubirii arătate de Iisus Hristos. Recunoaşte şi admite ca mintea lui este mărginită şi este incapabilă să priceapă nemărginirea, ca el cu limitată să cunoaştere nu poate cunoaşte şi înțelege planurile lui Dumnezeu. Din această experiență a înțeles că Spiritul, Dumnezeu este omniprezent, omnipotent, omniscient şi că el, ca om este doar o fărâmă infimă de pământ pe care Creatorul poate să o modeleze cum vrea. Simte ca această Iubire Universală curge prin tot şi toate şi omul nu trebuie decât să devină conştient de existența ei. Orice om are acces la această Iubire Divină Eternă, trebuie doar să-şi deschidă sufletul, mintea, inima şi să o lase să curgă prin templul sufletului sau, prin potirul inimii şi conştiinței sale.

Cumpără un ziar şi privirea îi cade pe poza unui tânăr care s-a sinucis din dragoste.

— Era atât de tânăr şi de frumos! spune bătrânul care vinde ziare.

— Nu înțeleg ce transformări se pot produce în psihicul lor încât să-şi ia zilele.

— Dragoste care ucide.

— Nu, dragostea nu ucide. Dar atunci când omul se îndrăgosteşte parcă se prosteşte şi uneori chiar îl cuprinde nebunia. Când iubeşti cu adevărat nu pot să faci un asemenea gest, chiar dacă obiectul dragostei tale nu-ți răspunde cu aceeaşi monedă. De fapt, nefericirea vine din neîmplinirea aşteptărilor noastre, a implicării exagerate, a propriilor iluzii şi a ataşamentului.

— Dragostea l-a ucis.

— Nu, nu l-a ucis dragostea. Dragostea creează, transforma răul în bine, uratul

în frumos, vindeca rănile mai vechi sau mai noi. ……. Ceea ce l-a ucis nu a fost dragostea, ci altceva.

— Ce anume?

— Nu ştiu, dar în niciun caz dragostea. Poate că a divinizat acea femeie care nu merita şi greşeala a fost a lui. De obicei când ne îndrăgostim îl vedem pe celălalt ca un înger, după ce mai trece timp îl vedem că pe orice om, şi se poate întâmpla ca după un timp mai lung să-l vezi chiar ca pe un demon.

— Ai zis bine! Demonii sunt lângă noi şi pot să-i recunoşti uşor.

— Cum? Ei sunt invizibili şi rareori se materializează.

— Foarte simplu. Ei acționează mai ales prin gândurile omului. Omul crede că este gândul lui dar de fapt acest gând i-a fost indus de o astfel de entitate. De aceea omul trebuie să alunge din mintea să orice gând negativ.

— Steiner spunea despre ei că sunt foarte inteligenți, amăgitori, seducători …….

Adevărul este că poți să recunoşti un om dacă e sub influența demonilor. În primul rând religia lui e sexul, plăcerile carnale, aşa îl recunoşti cel mai uşor, e imoral şi îl urăşte de moarte pe Iisus.

— Deci, crezi că acest tânăr s-a îndrăgostit de un demon?

— Da, este o posibilitate, sărutarea demonului transforma şi pe celălalt tot într-un demon şi de aceea a ales drumul infernului. Asta e doar o ipoteză. S-ar putea ca femeia să nu fie vinovată şi să nu fii avut în interiorul ei pe fiul iadului.

— Şi atunci?

— Băiatul nu a fost bine centrat în interior, era conectat doar la vibrațiile telurice şi a uitat complet de cer. Dacă s-ar fi gândit doar o singură clipă la Dumnezeu nu ar fi făcut acel pas.

— Da, cred că ai dreptate.

— Biocomputerul sau era conectat la frecvențe joase.

— Dacă în creierul lui ar fi existat germenele unui singur gând îndreptat spre Dumnezeu ar fi reuşit să-şi transmute frecvențele joase pe undele iubirii divine şi azi ar fi trăit.

— E greu să te conectezi la Dumnezeu.

— Regret, dar nu sunt de aceeaşi părere. Cred că este de ajuns un gând şi conexiunea are loc.

— Omul e o hologramă forma-gand proiectată în crucea spațiului şi timpului.

— S-ar putea să fim holograme materializate, nu neg acest lucru, pentru mine omul este încă o enigmă. Viața mi-a demonstrat, mi-a arătat existența lui Dumnezeu şi cred că acest lucru e cel mai important.

— Da, Dumnezeu există cu adevărat, doar ca unii au uitat.

Era o zi frumoasă de vară, simțea parfumul florilor şi adierea blândă a vântului. O preoteasafrumoasa din Grecia antică mergea prin iarba verde a câmpului cu paşi mărunți spre templu unde slujea. Avea părul ridicat la spate şi prins cu o agrafă sferică din argint. Pe fiecare braț avea câte trei brățări din argint cu simboluri solare, iar rochia lungă şi albă era strânsă în jurul taliei cu un brâu care avea aceleaşi simboluri solare ca şi brățările. Când a ajuns la treptele templului o sferă de culoare galbenă care era asemănătoare cu soarele a venit aproape de ea şi i-a vorbit cu o voce ca a tunetului: „Vreau să-mi dai o jertfă din sângele tău" Ea a urcat treptele templului până la jumătate, a luat în mână un pumnal şi a sacrificat un viței aproape rotund. Privind sângele care se scurgea pe acele trepte întreabă sfera: „E bine?" Acel soare i-a răspuns: „Da" şi a dispărut. În continuare începe să urce treptele acelui templu care era încadrat de două coloane albe care străluceau în lumina soarelui.

Realizează că acesta a fost un vis şi vrea să deschidă ochii, când o lumină albă strălucitoare îl orbeşte. Închide ochii un timp, după care iar îi deschide şi are o senzație ciudată ca cineva misterios din altă lume, din alt timp a fost la el în cameră. Gândul lui îl poartă prin labirintul trecutului şi printr-o nebuloasă vede acele culte orgiastice cu preotese stranii, cu ritualuri ce aveau loc în peşteri, cu divinități feminine ale vegetației. Visul îi aminteşte de inițierile în Misterele din Eleusis. Da, Eleusis care a fost centrul religiozității păgâne îi tulbura visele... Prin gândul său se perinda toți zeii din Olimp şi îşi aduce aminte că în afară de credința în zei mai era în acele timpuri şi credința în ursită. Clarviziunea, telepatia, hipnoza, transă şi alte fenomene parapsihologice şi metapshice erau cunoscute în acea perioda. La serbările în cinstea lui Dionisos după ritualurile ceremoniale menite să obțină din partea zeului recolte bogate, urmau petreceri cu cântece şi dansuri. În cadrul acestor serbări în cinstea lui Dionisos sau Apollo au debutat Eschil, Sofocle, Euripide cu minunatele lor tragedii. În arta domnea Fidias iar regele

comediei era Aristofan. Pândar „prințul poeților greci” spunea:

"Dacă în vorbă cu rost păstrezi o măsura

Şi în puține cuvinte închegi gânduri multe,

Vei fi mai puțin urmărit de-a lumii bârfeala, căci scârba

Dezgustătoare toceşte nădejdile repezi".

Iliada şi Odiseea lui Homer echivalau cu un fel de „Biblie a grecilor”. Filosoful Democrit spunea că la baza lumii se afla atomii, particule solide, indivizibile, imperceptibile, necreate, eterne, în continuă mişcare şi din combinarea lor iau naştere toate lucrurile care alcătuiesc universul. Tot el formulează teza lumilor infinite şi spunea că nimic nu se întâmplă din întâmplare, ci totul dintr-un temei şi acesta cu necesitate. Sufletul este alcătuit din atomi fini, netezi, asemeni cu acei ai focului. Democrit spunea că „fericirea şi nefericirea se afla în sufletul tău”. Elnumeste fericirea, „bună dispoziție”, „omenie”, „echilibru” şi „linişte sufletească”. Cine iubeşte bunurile sufleteşti, iubeşte divinul şi ceea ce este durabil, iar cine iubeşte bunurile materiale iubeşte ceea ce este efemer şi ceea ce este lipsit de valoare. Echilibru sufletesc este stricat de pofte şi de dorințe, iar răul îşi are originea în lipsa de înțelepciune a omului. Măsură, cumpătarea şi înțelepciunea duc la fericire. Heraclit din Efes considera că elementul fundamental din care derivă toate celelalte este focul, la fel cum era aerul la Anaximene, apeironul la Anaximandru, şi apă la Thales. El spunea că stabilitatea este iluzorie şi schimbarea este un lucru real.” Totul curge, nimic nu rămâne neschimbat”. În „Despre natura” afirma că totul în univers şi societate se supune unei ordini necesare, numite logos. Pitagora spune că” totul este număr” şi el este esența tuturor lucrurilor, este forma şi legea lumii sensibile, este principiul lumii. P itagora credea că sufletul este pur şi nevinovat, dar se afla închis în trup ca într-un mormânt. Tot el ne vorbeşte şi de muzica sferelor. Universul în concepția lui este un sistem ordonat şi armonios de numere şi raporturi numerice, iar numărul zece este un număr perfect. Sofişti precum Protagoras, Gorgias puneau omul în centrul reflecției filosofice în locul zeilor. Socrate s-a străduit să predice îndoială creatoare, să condamne superstițiile, incultura, viciile oamenilor, să fundamenteze o metodă de gândire rațională şi o etică în spiritul ideii că fericirea omului consta în virtutea luminată de rațiune. Înțelepții greci

considerau că oamenii îşi pot găsi pacea inimii dacă se cunosc pe sine însăşi, dacă evita excesele, dacă îşi cunosc norocul şi au încredere în sine. Cea mai mare binecuvântare considerau că este puterea de a face bine.

În Grecia acelor timpuri a avut loc un adevărat sincretism religios, o amestecătură de doctrine cu mitologii asiatice, palestiniene, africane, cu culte şi învățături de tip orfic. S-au unit toate extremele şi s-au întrepătruns toate miturile pentru că în cele din urmă să iasă variate învățături şi ritualuri gnostice. Nu poate să nu se plimbe cu gândul prin acele timpuri fără să nu-şi amintească de filosofia lui Platon care spunea că esența adevărată a lucrurilor nu este dată de realitatea materială, ci de lumea „prototipurilor eterne", ideale, absolute, de lumea „ideilor" sau „formelor inteligibile". Formele sensibile din lumea materială nu sunt decât copii, umbre ale acestor idei. Cel care a contemplat înainte de a se naşte Ideea Frumosului şi-o reaminteşte când se afla în prezența ființelor frumoase şi asta îi provoacă tulburătorul sentiment al iubirii. Sufletul lui s-a emoționat în profunzimile sale cel mai intime, când a citit în Dialogurile lui Platon, cum înțeleaptă preoteasa din Mantineea, Diotima îl învața pe Socrate ce este cu adevărat iubirea.

„Aceasta e adevărata cale a iubirii pe care o străbatem singuri sau călăuziți, pornind de la frumusețile obişnuite, ale lumii noastre vremelnice, înălțându-ne neîncetat către acea frumusețe minunată, eternă, trecând treaptă cu treaptă de la frumusețea trupurilor la frumusețea faptelor, apoi de la faptele frumoase la frumusețea ştiințelor, iar de la acestea din urmă ajungem la ştiința despre frumusețea absolută, cunoscând în sfârşit frumosul în sine. Dacă vreodată viața merită a fi trăită, draga Socrate, este în clipa în care omul contempla frumusețea în sine. Dacă o vei vedea cândva, îți vei da seama că este mai presus decât toate lucrurile pe care le prețuieşti acum... Închipuie-ți Socrate, cât de fericit ar fi un om, dacă ar putea vedea frumosul absolut, simplu, neamestecat, pur şi i-ar fi îngăduit să contemple-in locul unei frumuseți pângărite de cărnuri, culori şi nenumărate nimicuri trecatoare-insasi frumusețea absolută, în unica ei înfățişare. Crezi că ar fi o viață obişnuită aceea hărăzita unui om, care înălțându-şi privirea spre ea, ar contempla-o cu mintea şi ar fi împreună cu ea în cugetul sau? Nu crezi că privind

frumosul astfel, cu ochii minții, va da naştere nu unor asemănări cu virtutea, ci unor virtuți adevărate, pentru că a cunoscut adevărul!" (Platon)

Diotima spune că în iubire omul are de parcurs mai multe trepte. Clasifica iubirea pe patru nivele ierarhice.

Treapta cea mai de jos este iubirea pentru frumusețea fizică.

A doua treaptă este iubirea pentru frumusețea morală.

A treia treaptă este iubirea pentru frumusețea cunoştințelor. Socrate se situa pe aceasta treaptă, ştia ce înseamnă iubirea pentru Idei.

Iar ultima treaptă, cea mai desăvârşită este iubirea pentru frumosul absolut, pentru Dumnezeu, care face ca lucrurile să fie frumoase şi fără de care nu ar fi posibil ca ceva să fie frumos.

Se întreabă, se analizează şi conştientizează pe ce treapta a iubirii a ajuns.

„Persoana ta este sufletul tău" spunea Socrate şi îşi aminteşte sintagma celebra: „Cunoaşte-te pe tine însuți".

Dumnezeu ne cheamă la actul cunoaşterii pentru a înțelege şi desăvârşi tainele lumii acesteia care se releva celor însetați de „cunoaştere dincolo de orice cunoaştere".

Orice om ar trebui să tindă spre o cunoaştere luminată, înțelegătoare care să fie izvor de bine şi frumos, „frumos care va salva odată lumea" (Dostoievschi). Aristotel spunea că o operă cu adevărat valoroasă, contribuie la desăvârşirea morală a omului, acționează asupra lui o purificare („catharsis") morala şi-l îndreaptă pe căile virtuții.

Al său gând bate la porțile neoplatonismului lui Plotin care era un adevărat geniu mistic. Plotin integrează filosofia lui Platon în semnificații metafizice mai vaste. El recunoaşte Unicul ca principiu şi supraexistenta divină. Menirea omului este să caute drumul înapoi spre Unic. Starea mistică de unire a omului cu Dumnezeu spunea Plotin se face prin urcarea treptată a omului din lumea materială în lumea ideilor. Dacă în miturile asiatice omul era pus pe picior de egalitate cu Dumnezeu şi pentru a vedea acest lucru trebuia să înlăture iluzia, să cunoască, să mediteze şi să se purifice, la Plotin omul nu este identic cu Dumnezeu, ci o copie alterată, exterioară, periferica care tinde spre o unire cu Dumnezeu.

Această unire are loc printr-un proces cognitiv şi volitiv al omului şi mai

ales prin extaz. Tot Plotin ne vorbeşte şi despre simbolul luminii:

„Nu se ştie de unde a venit lumina, dinafară sau dinăuntru şi când a încetat, zici: a fost aşadar înăuntru şi totuşi nu înăuntru. Nu trebuie să întrebi de unde a venit: nu există un" de unde „, căci nici nu vine nici nu se duce, ci apare şi dispare. De aceea nici nu e nevoie să o sileşti, ci trebuie să aştepţi liniştit până ce se iveşte şi să te pregăteşti pentru a o vedea, cum ochiul aşteaptă răsăritul soarelui."

Era îmbrăcat ca în secolul al cinsprezecelea şi mergea pe o străduţă îngustă, pavată cu pietre de râu. În jur de o parte şi de alta a străzii erau case vechi în stil mediteraneean. Când a ajuns la capătul acelui drum a văzut o clădire impunătoare care era străjuită de un zid înalt şi gros de piatră. A bătut în porţile uriaşe care erau înconjurate de arcade. Poarta s-a deschis şi a apărut Ea, îmbrăcată într-o rochie albă, lungă. Avea părul castaniu, lung şi vag ondulat, iar ochii căprui străluceau de fericire când l-a zărit. S-a bucurat nespus când a văzut-o, i-a luat mâna într-a lui şi au plecat împreună. Mersul lor semăna mai mult ca o plutire prin eter decât a mers omenesc. Au ajuns la un râu şi s-au urcat într-o barcă care semăna cu gondolele veneţiene. S-au îmbrăţişat şi s-au privit în tăcere. Gondola mergea singura purtată de valuri, iar ei se priveau pierduţi parcă în altă lume uitând de tot ce era în jurul lor.

Se trezeşte din vis şi se întreabă cine este persoana de care el era atât de îndrăgostit?

Nu ştie. Acel chip nu l-a văzut niciodată. Să existe reîncarnare? Să fii trăit el în India, Grecia şi Italia pe unde l-au purtat visele sale?

O, nu! El nu crede în reîncarnare. .... dar a fost un vis care i-a plăcut.

Se gândeşte la Italia cunoscută pentru arta şi cultura sa, la religia romana arhaică care s-a întemeiat pe un panteon divin şi pe o mitologie puternic înrâurita de mitologia greacă. Străvechea triada Jupiter-Mars-Quirinus în timp a fost înlocuită de alte zeităţi. Cultul lor constă în sacrificii de animale şi în ofrande. În templele lor aveau vestale care erau alese de la vârsta de 610 ani pe o perioadă de 30 de ani. Sarcina lor era de a păzi focul sacru, iar dacă îşi pierdeau virginitatea erau zidite de vii. Şi în literatura la fel ca în religie, italienii au fost influenţaţi de greci. În literatura veche se remarca: Livius Andronicus,

Naeviu, Ennius. Lucilius care a scris peste 30 de cărți de satire spunea despre virtute: „Virtutea înseamnă să ştii ce este drept, folositor, cinstit şi ce este nedrept, nefolositor, necinstit.”

Dramaturgi din acea perioadă: Plaut, Terentiu şi mai ales Seneca i-a influențat mai târziu pe Shakespeare, Calderon, Corneille şi Racine.

Poemul „Despre natura lucrurilor” scris de Lucrețiu a avut o mare glorie de-a lungul veacurilor. Cicero era oratorul şi filosoful epocii sale. Pline de frumusețe şi străbătute de un profund sentiment religios sunt operele lui Vergiliu.

Poezia a fost dusă pe culmi de: Horațiu, Tibul, Propertiu şi Ovidiu. Propertiu ca poet al iubirii spunea că iubirea este sensul suprem al vieții, e singurul lucru care merita prețuit, este singurul mijloc care îi poate face pe oameni mai buni.

"Iubirea-i mai presus de orice comoară, cât ar fi ea de mare
..... Căci, fără de iubire, bogăția ce placere-ți poate oferi?
Nimic nu-mi pare prețios dacă Venus nu îmi va zâmbi.
Ea poate -nfrange a vitejilor pornire înfricoşătoare
Şi-n suflete de piatră chinul suferinței să-l strecoare." (Propertiu)

În perioada evului mediu poetul Guido Guinezali canta iubirea astfel:

„Într-un suflet ales, flacăra iubirii se-aprinde
Precum strălucirea în piatră prețioasă.
.....
Într-un suflet ales se ascunde totdeauna iubirea
Precum pasărea în verdeața pădurii;
Natură n-a creat nici iubirea înaintea sufletului ales
Nici sufletul ales înaintea iubirii.”

Dante Alighieri în Banchetul –opera sa cu caracter autobiografic spiritual se declară în continuă căutare, a înțelepciunii, a adevărului, a virtuților morale, ale ştiinței. Călătoria geniului lui Dante în Divină Comedie este pornită în urma rătăcirilor conştiinței sale morale şi intelectuale, iar scopul ei este reedificarea sa spirituală, perfecționarea sa morală. Dante demonstrează că personalitatea umană înzestrată cu lumina rațiunii şi cu puterile liberului arbitru, îşi poate dirija destinul, sustragandu-se de sub influența nociva a pasiunilor rele, spre a câştiga

astfel demnitatea umană, echilibru şi armonie. Eliberarea se câştigă şi prin dominarea slăbiciunilor sensibilității, dar desăvârşirea totală a personalității se realizează doar prin contemplarea luminii credinței şi gratiei divine spune Dante.

„Patria sufletului este cerul ...Raul sau păcatul stau în materie, în plăcerea senzuală. Binele e în spirit, iar binele suprem este Dumnezeu, spiritul pur. ....

Lumea cealaltă este figurarea lumii morale. Infernul e imaginea raului sau a viciului. Paradisul e imaginea binelui sau a virtuții; Purgatoriul-trecerea de la o stare la alta prin mijlocirea căinței şi a pocăinței. Lumea cealaltă este de aceea existenta în simbol a stărilor diferite în care se găseşte omul în viața aceasta... Atigerea sfințeniei consta în contemplație; Obiectul contemplației este Dumnezeu; beatitudinea este viziunea lui Dumnezeu.” (De Sanctis)

Reprezentanți ai Renaşterii italiene ca: Petrarca, Boccaccio, Machiavelli sunt nemuritori.

Michelangelo este unul din cei mai importanți artişti ai Renaşterii italiene. Geniul sau universal e oglindit în pictură, scluptura, desen, arhitectură şi literatură.

„Frumosul izvorăşte din fântâna
Eterna-a îndurării. Laolaltă
Cuminții, pricepanndu-l, îşi dau mâna.
Nici alte roade, nici dovezi coboară
Din cer mai limpezi. Cine îl exaltă,
Urcând, îşi simte moartea mai uşoară.” (Michelangelo)

În pictura Italia a dat adevărate mituri: Giotto, Tizian, Raffaell, Botticelli, Giorgio Văsari... Dar cel care a incarnat spiritul universalist al Renaşterii a fost Leonardo da Vinci.

Cunoaşterea adevărată a lumii trebuie să izvorască din perceperea lucrurilor prin simțuri şi nu din idei preconcepute despre o anumită ordine a naturii spune Giordano Bruno teolog şi filosof care avea o concepție panteistă asupra lumii, care a luat apărare teoriei copernicaneadaugandu-i propriile sale teze despre infinitatea universului şi multitudinea lumilor. Din nefericire a fost ars pe rug la 17 februarie

1600.

Galileo Galilei este figura centrală care se reliefează ca un gigant la sfârşitul Renaşterii. A fost numit „părintele astronomiei”, părintele fizicii moderne”. Era un spirit raţional, logic, independent în judecată care caută adevărul în toate părţile şi cu toate mijloacele.

Iar îi apăr în gând imagini din visul său .....

Să fii trăit el în Italia în perioada Renaşterii?

Are un sentiment ciudat...senzaţia a ceva trăit...mai bine nu se mai gândeşte la fantasmele nopţii, fiindcă simte cum tendinţele obscure ale inconştientului încep să bată la uşa conştientului său.

Am învăţat să mor,

Am învăţat să tac,

Am învăţat să uit că mai exist.

Eu nu mai sunt, eu am murit.

Din tot ce-a fost a rămas doar vânt.

Plutesc ca o fantomă în zare

Fără nicio cărare.

Simt cum sufletul mi-e luat

Şi e dus în neant.

Trimite-mi, Doamne o undă

Pe ea să mă ridic, la tine să ajung,

Să-ţi spun durerea mea

Că nu pot scăpa de ea.

— Iar eşti tristă

— Se întâmplă să mai am şi astfel de momente şi că de obicei ochiului tău de vultur nu-i scăpa nimic. Încercam să scriu nişte versuri.

— Sigur sunt triste.

— De unde ştii?

— Te cunosc. Îţi simt tristeţea inimii. Ce se întâmplă cu tine?

— Nici eu nu ştiu. Am căutat o viaţă întreagă nişte răspunsuri, dar nu le-am găsit. Cred că încep să devin un agnostic total şi simt cum sunt cuprinsă de un pesimism mult mai mare decât cel schopenhauerian. Când venim în lumea asta venim singuri, când trăim suntem singuri, când plecăm de aici tot singuri, chiar dacă în jurul nostru roiesc o mulţime de

oameni. Atunci când sufletu-mi tânjeşte după absolut şi nu pot să înțeleg secretul, esență, ceea ce e ascuns, ajung pe culmile disperării. Simt ca în mine exista germenele unui grăunte de nebunie interioară şi o pasiune absurdă pentru ceva ce nu poate fi definit, explicat, înțeles.

Ştii, mă simt ca o minge pe care destinul o aruncă unde vrea şi îmi induce stări când dionisiace, când apolinice.

— Priveşte la comedia umană din jurul tău şi mai uita de gândurile tale!

— Nu mă mai interesează jocul lumii. De ceva timp lumea mă lasă rece. Curiozitatea mea a murit, nu mai vreau să ştiu nimic. Mai bine privesc florile de mucegai ale trecutului.

— Trecutul creează întotdeauna probleme. Nu lasa trecutul să te influențeze, cel mai bine e să-l arunci la groapa de gunoi, fiindcă din cauza lui poți să ratezi prezentul.

— Mă întreb unde am greşit?

— Nici măcar nu contează dacă ai greşit sau cât ai greşit. Greşelile te fac să fii uman. Important este să nu repeți greşeală. E bine să ajuți pe alții, dar să nu uiți să ai grijă şi de tine. Rațiunea nu este de ajuns omului pentru a-şi lumina destinul. Viața trebuie să o trăim în conformitate cu legile divine şi natura, să înlăturăm marile pasiuni care simțim că ne fac rău, iar scopul vieții să fie obținerea fericirii prin virtuți.

— Credeam că eşti adeptul hedonismului barbar şi când colo tu eşti adeptul stoicismului.

— Cred ca înțelepciunea aduce fericirea, dar sunt şi puțin hedonist rafinat.

— Eu sunt sceptică, omul nu poate cunoaşte totul, cunoaşterea noastră ca ființe umane este limitată, dar sunt de acord cu sofişti atunci când spun că scopul vieții e obținerea înțelepciunii. Atunci când cauți o viață întreagă şi nu o găseşti te apuca disperarea.

— Cred că te înțeleg, şi eu am astfel de momente când mă cuprinde disperarea şi încep să pendulez între hedonism şi o disperare nebună fără consolare.

— O, parcă ai fi Kierkegaard!

— Singura mea asemănare cu el este că mi-am sacrificat şi eu primul

amor, în rest ...

— Întotdeauna în lume există braţe care se întind spre noi, dar de multe ori refuzam îmbrăţişarea lor. Ştii, aş vrea să mă bucur de o clipă de singurătate, să fiu doar eu cu mine, simt nevoia să meditez asupra vieţii mele.

— Draga mea, e bine să meditezi, încearcă să fii tu însuţi, fără nicio mască. Fii aşa cum eşti: simplă, naturală obişnuită. Aruncă toate măştile şi fii doar tu! Întotdeauna să acţionezi doar din dragoste şi cu bucurie şi să-ţi asumi mereu responsabilitatea pentru faptele tale. Viaţa este scurtă. Priveşte! Nisipul din clepsidră curge neîncetat...Ştii, ca timpul se apropie, nu mai este mult şi... de aceea iubeşte profund dar fără a te ataşa, a te implica. Trebuie să rămâi mereu concentrată asupra fiinţei tale şi să nu te laşi distrasă şi perturbată de nimeni şi de nimic.

— Ce sfaturi îmi dai! Mulţumesc!

— Dacă îţi vei face griji şi vei lăsa să te bântuie fantomele trecutului, dacă vei permite tristeţii şi gândurilor negre să te cuprindă, atunci, ele te vor roade continuu, neîncetat, ca un vierme neadormit până când te vor secătui de energie şi te vei îmbolnăvi.

Renunţă la orice grijă! Şi nu uita că eu şi El te iubim, iar când eu nu o să mai fiu, ştiu că El întotdeauna o să fie alături de tine, de aceea ai încredere în El. Trăieşte cu încredere puternică, profundă în Dumnezeu şi te roagă să-ţi rezolve toate problemele.

Să crezi mereu în bine, în frumos, în Iisus, în Dumnezeu!

— Da, „Este important ca în viaţa mea să mă apropii tot mai mult de acest mare mister, Iisus din Nazaret, pentru a mă găsi pe mine însumi şi a mă putea înţelege pe mine însumi.” (Kierkegaard)

.....

Se afla într-un tunel, un culoar subteran umed şi întunecos. Înaintea lui erau trei persoane care luminau drumul. Toţi patru sperau să găsească o intrare secretă în piramidă. Nu-i place întunericul şi aerul acela parcă îl îneacă. Au ajuns la capătul culoarului unde era construit un zid din blocuri uriaşe de piatră. La un metru de sol pe acel zid era o rozetă de mărimea unei palme în care erau incrustrate nişte inscripţii hieroglifice. Le-a spus că rozeta e cheia de a trece, de a

pătrunde dincolo. Ei au râs şi i-au spus:” Nu vezi că nu se mişca, practic este scluptata în blocul de piatră. Noi plecăm, ne-am săturat de căutări “. Toți trei au plecat, iar el a rămas singur privind acel zid. Ceva îl ținea pe loc, o voce interioară îi spunea că rozeta e cheia. Luminează cu atenție zidul, cercetează centimetru cu centimetru. Jos în colțul din stânga foarte aproape de sol vede numerele; 1,2,3,5,8.13. …. Ciudat! Acesta este şirul lui Fibonacci. Se simte obosit, ar vrea să doarmă, a pierdut şi noțiunea timpului. La un moment dat se enervează şi loveşte puternic cu piciorul rozeta. Rozeta din piatră cade jos şi observă că în zid era alta rozeta dintr-un material ciudat care avea alte hieroglife. Încearcă să o învârtească şi îşi dă seama că era alcătuită din opt triunghiuri care se mişcau independent fiecare. Încearcă să le combine pe diagonală două câte două. Într-un final îi apare steaua lui David care avea în interiorul ei o sferă cu cifru.Se gândeşte la şirul lui Fibonaci şi începe să formeze numerele, dar nimic. Începe să facă tot felul de combinații, dar tot nimic. Formează numărul de aur, dar totul în zadar. Când disperarea îl cuprinde din toate părțile îi vin în minte imaginile dintr-un vis, în care cineva i-a înşirat nişte numere şi i-a spus să nu le uite că aceste numere sunt codul lui de acces. Formează numerele din acel vis:1,19.26,99 şi spre fericirea lui aude un clic puternic. Vede cum blocurile de piatră se mişca şi o lumină puternică îl orbeşte.Se trezeşte şi spune cu voce tare: „Bine că s-a terminat!”

— Dragul meu, ce ai visat?

— Am visat că eram în Egipt.

— Tu iubeşti Egiptul, de asta cred că ai visat. Țara Nilului a contribuit cel mai mult la dezvoltarea civilizației celorlalte popoare vechi mediteraneene. Înțelepții greci îi recunoşteau pe egipteni ca dascăli ai lor. Cu douăzeci de secole înaintea lui Socrate, Confucius sau Buda, egiptenii dezbăteau probleme de filosofie morală. Un exeplu sunt Învățăturile lui Ptah— hotep care spun: „Păzeşte-te de lăcomie”, „Nu-ți însuşi bunul aproapelui” ……

— Mie mi-a plăcut mult imnurile egiptene adresate zeului Soarelui, Imnul Nilului sau Imn al lui Eknaton, sunt remarcabile.

— Interesante sunt şi Cartea morților, Textele sarcofagelor şi Textele piramidelor.

— Interesantă a fost religia lor cu sute sau chiar mii de zei

— Viața de apoi era elementul central al religiei egiptene.. Religia egipteană

privea moartea ca un moment firesc de trecere spre un altfel de viață pregătindu-se din timpul vieții pentru marea trecere. Printre cultele sacre se afla şi cultul zeiței Hathor – femeia cu cap de vacă, al zeului Anubis – bărbatul cu cap de şacal, Sobec zeul apelor – om cu cap de crocodil, cultul lui Horus – omul cu cap de erete ..... Învățătura lor era transpusa în simboluri vii. Zeița Hathor, femeia cu cap de vacă, este simbolul principiului minții liniştite, calme, pătrunsă de compasiune şi grijă față de toate ființele. Zeul cu cap de maimuță exprima simbolul minții umane obişnuite, necontrolate. Cei care nu cunosc simbolurile nu pot înțelege cu adevărat religia Egipteană. În toate templele de mistere egiptene neofiții aleşi erau mai întâi inițiați în simboluri numerologice, antropice, zoomorfe ...

Animalele care îi reprezentau pe zei deveneau şi ele divine, într-un anume fel. De aceea erau şi acestea venerate, mumificate şi îngropate în cimitirele pentru animale, cu tot ceremonialul.

Apis reprezintă unul dintre numeroasele animale venerate în Egiptul Antic. Apis este taurul sacru al egiptenilor. Era zeul forței şi al fecundității şi apare sub forma unui taur căruia i se acorda onoruri divine.

Şi pisicile erau considerate animale sacre de către egipteni. Zeița cu cap de pisică a egiptenilor era Bastet. Mai era supranumită şi „ochiul lui Ră", fiind considerată zeița muncii, a bucuriei, stăpâna căminului şi protectoarea naşterilor, dar şi zeiță ocultului.

— Egiptenii antici venerau o mulțime de zeități însă a fost o perioadă în timpul Egiptului antic în care întreaga religie a fost reformată într-un mod radical. Reformatorul a fost Akhnaton care a introdus o religie monoteistă în locul venerării tuturor zeilor de până atunci. Într-o perioadă în care omenirea era de religie politeistă, Aton este primul zeu din istoria omenirii căruia i se închina toată lumea. El a fost un zeu unic suprem prin excelență. Este reprezentat sub forma soarelui, însă nu a soarelui la care egiptenii se închinau până atunci.

— Da, la egipteni soarele devine zeul iubirii, al binefacerii, al fertilității şi al păcii. Bunătatea zeului se extinde asupra tuturor popoarelor şi în fața Soarelui toți oamenii sunt egali.

Mitologia egipteană a conceput o teorie complexă a componenței ființelor. Există trei elemente care le compun: „akh", „ka" şi „ba". Akh-ul este forța divină, spiritul lui Ră, expresia deplină a luminii. Ka este născut din răsuflarea

Creatorului şi reprezintă caracterul, personalitatea, chiar un alter-ego al acestuia. Ka este un fel de rezervor al forțelor vitale care nu dispare în momentul morții, având o indepedenta de trup. Ka ar fi spiritul omului Ba semnifica energia depasarii, o forță invizibilă, independentă ce trăieşte în corp şi poate călători în alte lumi. Ba ar fi sufletul.

— Interesantă mi se pare în acele timpuri arta egipteană. Artistul egiptean acorda culorilor o semnificație aparte. Roşul era o culoare negativă şi era culoarea zeului Seth, zeul raului, al morții, al dezordinii. Verde era culoarea bucuriei, a tinereții, şi era a zeului Osiris –zeu reînvierii, nemuririi. Negru avea o semnificație pozitivă, fiind culoarea pământului fertil al Nilului. Albastru era culoarea cerului a zeului Amon. Galbenul era culoarea care simboliza nemurirea, iar albul era simbolul purității.

— E ştiut că toți mari filosofi greci au călătorit în Egipt, inclusiv Pitagora.

— Pe mine m-a uimit ce a spus mediumul Edgar Cayse despre Egipt. El spune că Egiptul avea un rege Raai când din Carpați a venit un trib sub conducerea unui profet şi mare preot Ra-ta alături de regele lor Arart. Ei au invadat şi colonizat Egiptul. Regele Raai a plecat de bunăvoie şi invadatorii au luat conducerea Egiptului. Marele preot din Carpați a ales Egiptul fiindcă ştia că acela e" centrul activ al Forțelor Naturii, ca şi al forțelor spirituale", e" centrul magnetic şi vibratoriu al radiației pământului". În acea perioadă Egiptul era vizitat de atlanți care aduceau cu ei indivizi, entități care funcționau ca automate şi erau considerate lucruri. Tot ei au adus o puternică tehnologie şi terapii sofisticate. Egiptenii cunoşteau tehnici de reîntinerire prin medicina energetică. Era cunoscută fitoterapia, aromoterapia şi meloterapia. Marea piramidă ar fi fost construită de acel preot din Carpați după indicațiile lui Hermes (Toth) şi avea ca sop „inițierile", un fel de „laborator secret unde avea loc alchimia sufletelor şi corpurilor". Sfinxul numit şi Misterul Vârstelor, Păzitorul, Santinela, a fost construit tot de Ra-ta şi regele Araaraat şi păzeşte o comoară care încă nu a fost descoperită:" arhivele atlante depuse într-o misterioasă sală a Arhivelor". Tot Cayse spune că religia Egiptului preistoric era o religie monoteista— religia Legii lui Unu şi se baza pe acele „principii de bază care au fost date de Cel care a spus: Fericiți cei blânzi ca ei vor moşteni pământul".

— Crezi că este adevărat ce a spus Edgar Cayse?

— Orice este posibil. Adevărul trebuie căutat în tot şi în toate, fără idei

preconcepute. Dar îmi place ideea, fiindcă asta ar însemna că primul centrul spiritual al lumii nu a fost Tibetul. Egiptul, Germania, Meca ….ci Carpații.

— Până o să descoperi adevărul, nu vrei să plutim împreună pe nori?

— Îmi aduci aminte de poemul Norul vestitor al poetului indian Kalidasa.

— Te rog! Să nu începi acum cu India… Mai bine să ne aducem aminte de Cântecul harpistului egiptean: „Bucură-te de ziua de azi. ….." Hai, vino în brațele mele şi uită de Egipt, India, Grecia….

……

Visează că doarme şi la capătul patului său apare o entitate humanoidă care-l paralizează. Este conştient în vis de prezența ei malefică, dar nu poate să facă nicio mişcare. Se gândeşte la Iisus şi zice în gândul său:" Iisuse Hristoase ți-ai dat sângele pentru mine, nu mă lasa!" Nu a apucat să zică în ganddecat" IIsuse" şi acea entitate imediat a dispărut şi după ce şi-a terminat gândul până la capăt, adică:"Iisuse Hristoase ți-ai dat sângele pentru mine, nu mă lasa!" pentru o fracțiune de secundă a văzut în fața să chipul Domnului răstignit pe cruce. Se trezeşte foarte uimit. El niciodată nu s-a rugat aşa:" Iisuse Hristoase ți-ai dat sângele pentru mine, nu mă lasa!"

— Doamne, ce am visat!

— Dragul meu, ce ai visat?

— Raul.

— Cum era?

— Ca extratereştrii din filme, sincer nu l-am văzut bine fiindcă a dispărut când eu m-am gândit la Iisus.

— Crezi că există raul ca entitate?

— Da, exista şi acționează asupra minții omului. Când omul ajunge la un anumit nivel de dezvoltare spirituală şi ştie să lupte cu gândurile sale negative, fiind conştient de originea lor, atunci şi răul acioneaza asupra omului respectiv altfel.

— Cum?

— Începe să-şi arate forța, prezenta.

— Prin vise?

— Da şi prin vise, dar asta nu este nimic. Eu numesc visul halucinație a nopții, chiar dacă am avut n premoniții, nu cred în vise. Premonițiile m-au dus doar la concluzia că totul este programat şi oamenii sunt permanent urmăriți din

invizibil. Răul poate să-şi facă prezența ziua în amiaza mare, îl simți ca o forță care te paralizează atunci când vrei să te rogi. Ştii, că e malefică fiindcă te simți înconjurat de o forta- plasa magnetică foarte rece. Dar dacă gândul tău se îndreaptă în acele momente spre Iisus sau Fecioara Maria acea forță dispare imediat. El vrea să pună stăpânire pe oameni pentru a-i manipula ca unelte ale lor. Dacă omul are credință puternică în Dumnezeu, raul nu poate să-i facă nimic. El se poate şi materializa luând diverse forme, chiar umane cu scopul de a te înnebuni şi de a nu te lasa să mergi mai departe pe drumul spre desăvârşirea ta spirituală. Pot chiar să te lovească. Când te lovesc simți o lovitură ca de cuțit cum pătrunde în corpul tău. În momentul când eşti atacat cel mai bine este să-l ignori şi gândul tău să ți-l concentrezi puternic doar spre Dumnezeu. Nu trebuie să-ți fie frică, să ai credința că Domnul te apără.

— Dar în afară de rău ca entitate, mai există şi altfel de rău?

— Da, mai exista răul din oameni. Răul este întunecarea binelui. Răul este relativ, dar binele este absolut.

— Ce este diavolul?

— Diavolul vine din grecescul diaboleim-a ademeni, a ispiti. Diavolul spune Eliphas Levi „este magnetismul raului, o forță fatală, un izvor de ură şi greşeală, materia revoltată împotriva spiritului”.

— Crezi că există oameni-demoni?

— Da, din păcate exista şi sunt mult mai periculoşi decât demonii.

— De ce?

— Fiindcă împotriva demonilor ştii cum să lupți, cu rugăciunea şi cu crucea. Dar oamenii demoni sunt foarte greu de descoperit, sunt aşi în arta deghizării. Omul –demon poate părea sfânt, bunătatea întruchipată, iubirea desăvârşită. E foarte iscusit în arta amăgirii. Ştie să înşire cuvinte doar de dragul jocului de a cucerii. Inima îi e un sloi de gheață.

Mama lui e amăgirea şi tatăl lui e minciună. E un actor desăvârşit. Joacă tare bine rolul şi credulii îi cad în plasă. E tare talentat, ştie să jongleze cu cuvintele. E un adevărat magician.

Îi place să facă pe victima, dar el face victime.

Crezi că este cel mai bun, un adevărat Apostol. Vorbeşte atât de frumos despre iubire, pace, armonie….

Vorbă lui e unsa cu miere, să-l asculți este o adevărată plăcere. Dar, ce

greu poate fi cunoscut! ….

Însă, când l-ai cunoscut, ai văzut că este fals şi prefăcut. Inventează tot felul de doctrine pentru a înşela suflete nevinovate. Într-o zi vei descoperi că el este amăgitorul, ispititorul. Oamenii-demoni se găsesc în toate paturile societății, dar cei mai mulți mişună prin politica şi religie. Sunt oameni foarte charismatici, au un mare talent de a manipula pe cei din jurul lor, au o atracție magnetică foarte mare, cuceresc din priviri, sunt oratori perfecți. Un exemplu de om-demon în religie ar fost liderul sectei „Templu popoarelor”. Acest personaj a convins pe adepții săi în jur de 900 de persoane să se sinucidă.

— Ai întâlnit astfel de oameni.

— Da. Uneori, aceşti oameni par aproape perfec. În prezența unui astfel de om simt un frig puternic, chiar dacă el pare un adevărat înger. Oameni –demoni au existat în toate perioadele istorice.

— Crezi că originea raului a fost Egiptul?

— Nu ştiu, dar Egiptul încă mai ascunde multe mistere. Chiar dacă sunt destule voci care spun că acolo este o energie benefică ceva îmi spune că este şi una negativă foarte puternică.

— Totul este dualitate.

— Ceea ce este foarte ciudat este că aceste energii sunt foarte asemănătoare, cel puțin eu aşa le-am perceput. Diferența între ele este ca în prezența celei negative simți frig, teama, o forță care se opune să te rogi lui Dumnezeu, iar când simți prezența celeilalte forte ai sentimentul că pluteşti pe nori, simți o fericire care nu se poate descrie în cuvinte.

— Crezi că aceste energii sunt numai în Egipt?

— Nu, ele sunt şi în Mexic, India. …. şi la noi în România. În total sunt 7. Cu ajutorul acestor energii psihicul uman, oamenii sunt manipulați.

— Ce vrei să spui?

— Aceste energii au fost create de nişte entități ca să domine şi să controleze omul.

— Ceea ce spui seamănă a science-fiction.

— Da, pare incredibil. Trăim într-o lume în care apar tot felul de nebuni cu tot felul de teorii, de ce să nu lansez şi eu una. Ha, ha, ha. ……

— Dragul meu, iar te joci….

— Da şi nu. ….

— Draga mea, în fiece om există un demon sau mai mulți. Cei care au reuşit să-i alunge, să-i decapitezeau fost doar sfinții. Omul e un teren de luptă între îngeri şi demoni. (

— Cine poate să ajungă sfânt?

— Kierkegaard spunea că Dumnezeu poate face din orice păcătos un sfânt. Să ştii că şi eu cred la fel.

— Ştii, care este minunea cu sfinții? Ei se izolează în peşteri fiind scârbiți de goliciunea, falsitatea şi prefăcătoria acestei lumi şi la un moment dat un mesager al Domnului le spune:" Vorbeşte oamenilor despre Dumnezeu". Săracul om se simte atât de mic, de neînsemnat, cum să vorbească el despre Dumnezeu? îşi zice:" De ce, Doamne, eu? Eu sunt neştiutor de carte. ….de ce nu ai ales un învățat, un teolog, un filosof…mă pui pe mine care nu ştiu mai nimic… Doamne, de ce?" Răspunsul vine singur:" fiindcă ție am vrut să mă descoper, fiindcă tu mă iubeşti cel mai mult şi mă cunoşti mult mai bine decât ei", şi astfel acel pustinc începe munca sa de apostolat. Oamenii îl cred nebun când îl văd, doar după mult timp realizează, de cele mai multe ori când acel om a muri, ca pe lângă ei a trecul omul lui Dumnezeu. Aceşti oameni nu şi-au făcut niciodată secte, organizații…ei au fost mereu singuri, smeriți, nu au vrut să domine sau să conducă, au fost doar mesageri ai cuvântului Domnului. Dacă sfinții nu au vrut să domine, să conducă, în schimb liderii diferitelor secte, grupuri asta vor, şi culmea în numele Domnului. Doctrina multor secte din etapa actuală e un fel de filosofie religioasă aplicată ce l-ar ajuta chipurile pe om să intre în contact cu divinitatea prin dezvoltarea calitatatilor pshi. Dar nu-i învăța pe adepți pe gratis, le percepe o taxă pentru aşa zisa îndrumare spirituală. În doctrinele lor găsim un liberalism teologic, o amestecătură de dogme, de concepții hinduiste, budiste, cu doctrine ezoterice şi gnostice. Unele secte spun că cheia magică a păcii interioare şi a fericirii este „cunoaşterea" iar esențialul în religia lor este metoda de a obține cunosterea prin inițierea adepților de către gurul lor şi aplicarea diverselor metode de meditație. Aceşti lideri religioşi au un magnetism extraordinar, exercita o atracție fantastică asupra celor din jur. Ei se cred superiori, supraoameni şi reuşesc să-i facă pe adepți să-i divinezeze ca pe Dumnezeu. Aşa că ai grijă să nu te ademenească şi pe tine cine ştie ce guru, fiindcă lumea e plină de ei şi de noile lor dogme foarte atrăgătoare, mai ales că trăim într-o epocă tulbure propice dezvoltării şi manifestării demonicului.

— Totuşi, Goethe privea altfel demonicul.

— Da, mistica lui Goethe e foarte la modă în etapa actuală şi unele secte se folosesc din plin de ea. Am văzut chiar pe un idivid care spunea că este specialist în demonie şi susținea sus şi tare aceasta teorie-ca demonul nu este ceva rău. Mă întreb dacă acel specialist a simțit vreodată în viața lui forța şi energia demonică, dacă a văzut un om posedat, dacă ştie că acele ființe, pot înnebunii omul şi pot să-l facă să se sinucidă? Sunt convins că nu.

— Goethe îi dă o conotație pozitivă demonicului.

Goethe în convorbirile sale cu secretarul sau Eckerman spunea:" demonicul este o taină a vieții şi a lumii, ….. demonicul îşi cauta personalități de mare format, ….. cu cât e mai superior cu atât omul sta sub influența demonilor, …… demonicul e ceva ce nu se poate istovi cu intelectul şi cu rațiunea, …în firea mea nu e, dar îi sunt supus". Când Eckerman îl întreabă:" nu are şi Mefistofel trăsături demonice?" Goethe răspunde: „Nu, Mefistofel e o ființă mult prea negativă."

— Goethe vedea în orice creație manifestarea unei puteri irezistibile, invizibile care lucrează în oameni, iar când creația omului este de dimensiuni copleşitoare, izvorul lor e „demonicul". Tot el da exemple de oameni demonici: Napoleon, Mozart, Raffael, Shakespeare, Byron.

— Blaga spunea că:"demonicul este o putere căreia nu-i rezista nici individul în care izbucneşte, nici mulțimea docilă care-l înconjoară pe acesta."

— Goethe spune că atunci când demonicul se manifestă într-un individ în toată plenitudinea sa, acesta e în stare să se ia la luptă cu toți oamenii şi cu toate elementele firii şi ca demonicul e ieşirea din sine a divinității, o evadare a acesteia din ordinea logică şi morală ce şi-a impus-o, de aici puterea irezistibilă ce-l caracterizează, de aici latura pozitivă a manifestărilor sale, care diferă de cele negative ale drăcesculuiMefistofel (Blaga)

— Mistica lui Goethe este foarte întortocheată şi alunecoasă. Într-adevăr de-a lungul vremii au fost oameni de mare format ca: Socrate, Leonardo da Vinci, Michelangelo, Goethe…Nu pot să contest creațiile lor, dar dacă te gândeşti la înclinațiile lor sexuale, la viața lor, începi să crezi că prin ei a lucrat o forță creatoare care depăşeşte limitele umane dar în acelaşi timp şi distructivă.

— Aşa spunea şi Tillich ca demonicul este o putere creatoare şi distrugătoare în acelaşi timp, ca satanicul e distrugător iar geniul e numai

creator. El spunea că inconştientul devine demonic atunci când se manifestă cu o tărie copleşitoare subjugând conştiința manifestând „voința de putere” (Nietzsche) şi plăcerile lui Eros „libido sexual” (Freud). Tot el ne vorbeşte de crimă sfântă caracteristica tuturor demonilor.

— Un alt gânditor care a tratat demonicul a fost Hartmann. După el demonicul e o putere divină care creează dincolo de toate contradicțiile, dincolo de bine şi de rău,” demonicul ar fi o paradoxie întrupată”. Esența demonismului ar fi exacerbarea sentimentelor de ură şi iubire. Hartmann merge până acolo încât spune că Iisus era stăpânit de o” demonie a iubirii”.

La Socrate demonicul este un glas ascuns care te reține de la un pas greşit.

— Iar Blaga a zis că la toți gânditorii” demonicul e dincolo de orice măsură, dincolo de rațiune, adică un ce disproporționat, irațional şi într-un anume sens insondabil.”

— Ai înțeles ceva de la aceşti gânditori?

— Cred că avea dreptate Apostolul când zicea să ai grijă să nu te fure cineva cu filosofia. Dacă te iei după ei nu mai înțelegi nimic. Toți au căutat şi au incearcat să explice în felul lor. ..... Vezi, de asta zic eu că sunt agnostic. Unele lucruri chiar nu pot fi înțelese cu mintea rațională.

— Cred că există un daymon al creației, care inspira, îți dă forța, putere de muncă, dar eu nu l-aş numi demon, ci un înger al creației, fiindcă prin demon văd o ființă malefică.

— Pe oamenii cu vicii îi putem cataloga ca oameni-demoni?

— Da şi nu. Aceştia trebuiesc tratați mai mult ca nişte oameni bolnavi. Totuşi, putem spune că sunt stăpâniți de ceva rău....

— Am o prietenă care s-a îndrăgostit de un om care suferă de desfrânare....

— Trebuie să o sfătuieşti să fugă cât mai repede de lângă un astfel de om. Aceşti oameni aproape nu au leac, sunt ca nişte bolnavi incurabili.

— Crede că iubirea ei îl va schimba.

— Mai degrabă o să devină o victimă a lui decât să-l schimbe ea. Oamenii care suferă de acest viciu nu sunt capabili de iubire, joacă perfect rolul îndrăgostitului, dar totul este doar amăgire. Ei sunt robi ai plăcerilor carnale şi pentru a ajunge unde vor sunt în stare de orice. Satisfacția lor este să-şi numere victoriile. În astfel de oameni cu siguranță sălăşuieşte un demon neadormit care mereu îşi cere tributul şi care vrea mereu altă şi iar altă. Şi când va avea 80 de

ani îi vei vedea ochii sclipind duios plini de dorințe arzătoare ori de câte ori o să întâlnească o fată atrăgătoare. Întotdeauna din ochii unui astfel de om-demon va porni o undă ce va impresiona ființa pe care vrea să o cucerească. Va trimite un val de enegie şi va exercita asupra victimei un mare magnetism.

— Chiar crezi că este imposibil ca un astfel de om să se vindece?

— Draga mea, eu cred în minuni, de aceea singurul care-l poate vindeca este doar Dumnezeu şi nimeni altcineva. Important este că omul respectiv să-şi dorească şi el acest lucru. Alegerea e a fiecărui individ în parte. Omul care este credincios şi are pe Dumnezeu în inima să întotdeauna va fi moral. Credința în Dumnezeu îți dă speranță, te face bun, responsabil pentru faptele tale, îți dă încredere, curaj şi optimism. Un om cu iubire de Dumnezeu o să trăiască şi o să îmbătrânească frumos. Mi-ar place şi aş fi fericit dacă aş vedea în sufletul fiecărui om o corolă de lumini strălucitoare.

/ / .....

„Căci nu este nimic ascuns, care nu va fi descoperit şi nimic tăinuit, care nu va ieşi la lumină. Dacă are cineva urechi de auzit, să audă:" (Marcu 4:22-23)

— La ce te uiţi?

— La „Şarpele Fantastic".

— Ce este?

— O scluptura care a fost descoperită în anul 1962 la Constantă împreună cu alte 23 de sclupturi cu destinaţie de cult.

— Pare o scluptura modernă.

— Nu, este foarte veche, „groapa care adăpostea sculpturile fusese săpată înainte de construirea zidului antic care o taie într-o parte şi care datează din secolul V-VI. E sigur deci că statuile au fost îngropate în antichitate." (autorii descoperirii mai afirmă: "Ne aflăm în faţa unui monument unic căruia nu i-am găsit până acum nicio analogie apropiată. Imaginea fantastică nu are nicio asemănare.

— Figura din anticul Tomis este chiar singulară în lume?

— Până acum aşa se pare. „Şarpele Fantastic" ar fi fost, în antichitatea geto-dacă, întruchiparea unei zeităţi autohtone unice.

— Cercetătorii de la Muzeul de Istorie Naţională şi Arheologie din Constanţa, identifică figura reprezentată în marmoră cu o imagine a

„Şarpelui Glicon”

— Ce este şarpele Glicon?

— Un fel de oracol.

— Priveşte monedele antice, au înscrise pe ele imaginea Şarpelui Glycon.

Interesante sunt aceste monede emise de Ephes. Este cunoscut sub denumirea de „tetradrachmă cistoforică”, care prezintă, vasul ritual („Cista mystica”), din care iese un şarpe şi, pe revers, doi şerpi reprezentaţi cu cozile împreunate.

În trecut cultul şarpelui a fost foarte răspândit în lume. Simbolul şarpelui apare după unii cercetători chiar din epoca paleolitică, în cultul Marii Zeiţe, reprezentat prin sceptrul de piatră şlefuita în formă de cap de şarpe (3760 I.H.) descoperit la Harman-Brasov.

Motivul şarpelui apare frecvent. Se spune că este un animal cosmic prin excelenţă, fiind alcătuit din materia primordială. Şarpele e prezent în toate mitologiile popoarelor. În tradiţia sumeriană Zeiţa Mama a pământului era reprezentată printr-un şarpe care se încolăceşte în jurul unui toiag. Acest cult exista şi în Peru. În vedele indiene în Mahabharata şi Ramayana se vorbeşte de Adicesa şarpele primordial, de Ananita – “infinitul nemăsurat “-sarpele universului, de Hydra regale demonilor stăpânul lumii subterane care avea capitala strălucitoare Boghavati „cea bogată în plăceri”. Suveranii acestor demoni aveau reputaţia de a fi foarte puternici şi foarte nobili. În Creta la Knosos este atestata „Zeiţa cu şerpi”, iar la Micene (Peloponez) este semnalata „Zeiţa Mama” al cărui principal atribut era şarpele. În Mexic şi Guatemala este atestata prezenţa lui Cocijo – „şarpele jaguar”. În Egipt era divinizata cobra sacră ca protectoare a faraonilor. Zeiţa Mamă este în mitologie un simbol al fertilităţii, al bogăţiei şi al pământului.. La sumerieni apare cu 1000 de ani înaintea Bibliei mitul „ispitirea Evei” cu şarpele. Şi în sacrificiul taurului, Mithra apare însoţit de un şarpe. În Atena în sanctuarul lui Poseidon s-ar fi aflat lăcaşul şarpelui sacru. Unul din cei mai importanţi zei ai populaţiei maya a fost şarpele cu pene” Quetzalcoatl. Tot pe şarpele cu pene îl venerau şi toltecii din valea Mexicului ale căror bijuterii erau în formă de şarpe. În Yucatan zeul suprem era “şarpele cu pene verzi”

Cucumatz, iar în mitologia babiloniană este menţionat "şarpele marii" .....

— De ce ai căzut pe gânduri?

— Mă uimeşte că acest cult al şarpelui a fost răspândit pe tot globul, iar şarpele proteja pe cei ce conduceau lumea la vremea respectivă, cobra pe faraon în Egipt, dragonul pe împăraţii chinezi.....

Şarpelui, "Zeiţei Mame "i se aduceau jertfe umane, şi nu oricare om, ci pe acel care avea cele mai multe calităţi.

— Cine era de fapt aceasta „Zeiţă Mama"?

— Încerc să aflu.... seamănă mult cu Lilith din textele evreieşti. Unii autori spun despre ea că ar fi şarpele care a ademenit-o pe Eva. Lilith, după unele texte a fost, de fapt, prima soţie a lui Adam. Legenda spune că Lilith a fost izgonita din grădina paradisului pentru că l-ar fi invocat pe Dumnezeu, cerând egalitate. Femeile, în mileniul I d. H, au început să se teamă delilith, spirit malefic asociat cu moartea inexplicabilă a sugarilor. Ele obişnuiau să scrie pe uşi Lilith abi („Lilith, pleacă!") În literatură, Lilith apare pentru prima oară la *Horaţiu*, poet latin, care avertizează asupra pericolului pe care acest „demon" îl reprezintă pentru fericirea familiilor. Goethe, în cunoscută opera „*Faust*", o numeşte pe Lilith prima soţie a lui Adam, femeie de care Faust trebuie să se ferească. Fiind o fiinţă atât de detestata şi temuta de toate popoarele (chiar dacă sub alte nume), Lilith şi-a făcut loc şi în practicile oculte. Apare în „*De arte magică*" a lui Aleister Crowley. În Wicca, Lilith este uneori asociată cu *Zeiţa Supremă*, care la început era mama a tuturor, protectoare a femeilor şi a naşterilor, zeiţă a sexualităţii, care mai târziu a fost demonizata datorită dominaţiei patriarhale care se instaura în lume. Luciferianismul o considera pe Lilith soţia lui Lucifer, regina a demonilor *Succubi* (demoni ce atrag în mrejele lor bărbaţii, fără nicio posibilitate de scăpare), şi mama a lui Baphomet, cunoscut şi că „zeul vrăjitoarelor".

În gnoza maniheiana se spune că primii oameni Adam şi Eva au fost creaţi din împerecherea a doi demoni, iar în bogomilism se crede că lumea materială a fost creată de Satanail. În multe gnoze persista ideea că oamenii, lumea materială, a fost creată de cel rău şi din această cauză lumea nu este perfectă.

— Nu am auzit de aceste teorii.

— Dacă vrei, îţi spun ce ştiu.

— Chiar sunt curioasă.

Gnoza lui Valentin spune că prima entitate care s-a desprins de haos este Primul Principiu-Tatal care s-a unit cu Gândirea (Ennoia) şi au dat naştere la 15 perechi de eoni care formează Pleroma. UItimul dintre eoni a fost Sophia (Înţelepciunea) care a provocat apariţia raului şi a patimilor. Pleroma îl zămisleşte pe Mântuitor care-l creează pe Demiurg cel ce făureşte lumea materială. Demiurg după ce săvârşeşte geneza se numeşte pe sine unicul Dumnezeu. Demiurg era înfăţişat de gnostici ca o zeitate cu cap de leu şi corp de şarpe.

În gnoza maniheana se susţine ca la început erau două substanţe primordiale lumina şi întunericul. Prinţul Întunericului zăreşte splendoarea Luminii şi doreşte să o cucerească. Atunci Prinţul Măreţiei o zămisleşte pe Mama Vieţii care la rândul ei da naştere Omului Primordial. Acestuia i se dă o armură din 5 straturi de lumină, dar este învins în lupta de către întuneric. În urma acestei înfrângeri lumina se amesteca cu întunericul, iar materia obţine o parte din sufletul divin. În a doua parte a creaţiei Părintele Măreţiei evoca Spiritul Viu, care coborând în întuneric îl prinde de mână pe Omul Primordial şi îl înălţa în Paradisul Luminilor. Spiritul Viu îi doboară pe demoni şi făureşte din ei bolţile cerului, munţii şi pământul. Apoi crează soarele şi luna. În a treia etapă Părintele Măreţiei decide să recupereze toate particulele luminoase răspândite de Omul Primordial în întuneric. ÎI emana pe al Treilea Trimis. Acesta organizează cosmosul ca o fântână de captat particule de lumină. În primele 15 zile aceste particule urca până la luna care ajunge luna plină, iar următoarele 15 zile lumină se mută în soare şi în cele din urmă în Paradisul Luminilor. Dar tot mai rămân particule captive, fiindcă au fost înghiţite de demoni. Atunci Trimisul se arata demonilor masculi ca o fecioară foarte frumoasă iar demonilor femele ca un bărbat superb. Înflăcăraţi de dorinţa demonii îşi răspândesc sămânţă şi odată cu ea şi particulele luminoase iar femelele demon nasc înainte de vreme. Avortonii femelelor demoni sunt aruncaţi pe pământ. Prinţul Întunericului vrea să recupereze particulele de lumină şi de aceea trimite doi demoni mascul şi femela pentru a devora toţi avortonii care aveau lumina. După ce şi-au încheiat misiunea cei doi se împerechează, zamislandu-i astfel pe

Adam şi Eva, primii oameni. Astfel o cantitate mare de lumina ajunge în corpul oamenilor. Oamenii trebuie să tindă spre mântuire spune doctrina lui Mani pentru că acele particule din corpul lor să ajungă în Paradisul Luminilor. În maniheism eliberarea se face prin învăţătura lui Iisus care a coborât din soare pe pământ în trup aparent omenesc şi a învăţat pe oameni cele „trei peceţi", adică ferirea de păcate săvârşite cu vorbirea, cu faptele, şi cu plăcerile. Iisus a murit doar în aparenţă şi învăţăturile lui au fost modificate de apostoli.

— Interesantă doctrina maniheistă! Fântâna de captat particule seamănă cu o gaură neagră care absoarbe tot, iar acum înţeleg de ce se lupta neîncetat în invizibil îngerii cu demonii pentru sufletul omului, fiindcă în interiorul omului sunt particule de lumină, o adevărată comoară. Cred că a avut mulţi adepţi.

— Da, a avut, din Persia până în China şi Europa. Mani profetul sectei ar fi avut două revelaţii, una la vârsta de 12 ani şi alta la 24 de ani. Când a fost închis spunea următoarea rugăciune:" Am arătat calea pentru Fiii Înălţimii. Am îndeplinit poruncile tale pentru care am fost trimis în lumea asta. Acum lasă-mă să ating pacea eliberării ca să nu mai văd chipurile vrăjmaşilor şi să nu mai aud vocea lor răsunătoare. Dă-mi acum marea coroana a victoriei (moartea)." A murit pe data 26.02.277, la vârsta de 60 ani. Unii spun că a fost jupuit de viu. Trupul i-a fost rupt în bucăţi, capul expus la poarta oraşului iar resturile azvârlite la câini. Împotriva mişcării maniheiste s-a ordonat cea mai sângeroasă represiune. Sfântul Augustin a făcut parte din această sectă o perioadă, după care se converteşte la catolicismsi o combate.

— Bănuiesc că Sfântul Augustin a trăit drama căutării adevărului.

— Da, a căutat Adevărul Absolut în tot şi în toate. O altă doctrina interesantă este şi marcionismul.

Marcionismul considera cavechiul Testament şi Noul Testament nu sunt opera aceluiaşi Dumnezeu. Dumnezeul cel Bun s-a descoperit prin Iisus Hristos. Tatăl lui Iisus este un Dumnezeu al iubirii, milei şi iertării, iar cel din Vechiul Testament este un Dumnezeu inferior.

Catharii considerau că întreg universul vizibil este opera Diavolului şi erau adepţii reîncarnării şi ai ascezei.

Doctrina Cainiţilor spune că Iuda nu a trădat, iar Iisus doar lui i-a transmis un mesaj secret, şi dacă Iuda nu-l ajuta, Iisus nu mai putea să-şi ducă planul de mântuire a lumii la capăt.. Tot lor li se atribuie şi Evanghelia lui Iuda. Şi că de obicei în toate doctrinele gnostice Dumnezeul iudeilor din Vechiul Testament este rău şi nu este şi Dumnezeul creştinilor. .....

.....

— Crezi în aceste teorii?

— Eu mă îndoiesc şi de propria umbra.... dar cultul acestei zeiţe începe iar să se răspândească şi mă întreb dacă adepţii acestui cult ştiu cui se roagă.

De aceea, interesant mi se pare ce a scris în cartea sa „Tarot şi Kabala" marele esoterist şi ocultist Samael Aun Weor:" Incontestabil, Şarpele este simbolul esoteric al Înţelepciunii şi al Cunoaşterii Oculte. Şarpele a fost relaţionat cu Zeul Înţelepciunii din vremurile străvechi. Şarpele este simbolul sacru al lui Thot şi al tuturor zeilor sfinţi precum Hermes, Serapis, Iisus, Quetzalcoatl, Buddha. ..... Marele Kabir Iisus din Nazareth niciodată nu i-ar fi sfătuit pe discipolii săi să fie „aşa de înţelepţi ca şarpele", dacă acesta ar fi un simbol al Răului. Nu strică să ne amintim că Ofiţii, Înţelepţii Gnostici egipteni ai „Fraternitatiisarpelui", niciodată nu ar fi adorat o viperă vie în ceremonialurile lor, ca emblemă a înţelepciunii, Divină Sophia, dacă această reptilă ar fi fost relaţionata cu Puterile Răului. Şarpele sau Logosul Salvator, îl inspira pe om pentru că acesta să îşi recunosca identitatea cu Logosul şi astfel să se întoarcă la propria sa esenţă, care este Logos.

Şarpele Sacru sau Logosul Salvator doarme ghemuit în fundul arcei, în panda mistică, aşteptând momentul de a fi trezit.

Kundalini, Şarpele Ignic al Puterilor noastre Magice, încolăcit în interiorul Centrului Magnetic al Coccisului (baza a şirii spinării) este luminos ca fulgerul. ..... Este indiscutabil că doar prin intermediul...Magiei Sexuale poate fi trezit Şarpele. ..... Şarpele ca Zeitate Feminină în interiorul nostru, este soţia Spiritului Sfânt, a noastră Fecioara Mama plângând la piciorul Crucii Sexuale, cu inima străpunsă de 7 pumnale" (Pag 49-50) .....

„Lucifer, ca Dascăl, Educator, Mentor, se dovedeşte în mod cert insolit, neobişnuit, extraordinar....

Lucifer-Prometeu este acelaşi cu Logosul Platonic, Ministrul Demiurgului Creator şi Domn strălucitor al celor Şapte Sălaşe ale Hadesului (Infernul) ..... Lucifer este Gardianul porţii şi deţine cheile Lumisialului pentru a nu pătrunde în el decât cei unşi care deţin secretul lui Hermes...Cel care-l blesteamă în mod imprudent pe Lucifer, se pronunţa contra Reflexiei Cosmice a Logosului, îl hulesc pe Dumnezeul Viu manifestat în materie şi renega veşnic neînţeleasa înţelepciune, ce se revelează în mod egal în contrariile Lumina şi Întuneric. .....

Lucifer –Prometeu integrat în mod radical cu toate părţile Fiinţei noastre, face din noi ceva distinct, diferit, o creatură exotică, un Arhanghel, o putere teribil de Divină." (pag.88)

— Acum ai înţeles cine este Şarpele, Zeiţa Mama?

— Da. .....

— Să-ţi spun o întâmplare reală a unui căutător de mistere. Un european se duce într-o ţară exotică fiindcă vroia să se iniţieze neapărat în Mistere. Cineva îl duce la un mare Maestru care era pe patul de moarte.

Acesta îi spune:" L-am căutat pe Dumnezeu o viaţă întreagă, pe pământ, pe sub pământ şi în jurul pământului, în călătoriile mele astrale, dar singurul pe care l-am întâlnit a fost diavolul. Pleacă şi nu-ţi vinde sufletul, fiindcă, uite, diavolul acum e lângă mine, dar tu nu poţi să-l vezi, şi aşteaptă să-mi ia sufletul. Nu-ţi vinde sufletul!". Nu-ţi vinde sufletul, au fost ultimele lui cuvinte, iar europeanul profund impresionat de spusele bătrânului a renunţat la planurile lui iniţiale şi a înţeles că singura cale spre Lumina şi Adevăr este doar IISUS.

— Şi tu semeni puţin cu acel căutător de mistere, dacă ai vedea o scânteie de lumină în iad, sunt convinsă că te-ai duce şi acolo după ea.

— Recunosc, că m-aş duce după acea luminiţă, dar nu mi-aş vinde sufletul pentru nimic în lume. Sfântul Vasile ce Mare sfătuia călugării să folosească filosofia greacă la fel cum albina foloseşte floarea „luaţi numai mierea". Eu cred, ca mierea trebuie căutată în orice floare, chiar şi în florile buruienilor sau mărăcinilor.

— Dar sunt şi flori otrăvitoare.

— Tocmai de aceea, fiindcă unele sunt atât de otrăvitoare, trebuiesc să fie cunoscute. Nu crezi?

— Cred că ai dreptate. ....

Dragul meu, ai devenit atât de pasionat de mitologie, de trecutul religios al lumii, încât începi să uiţi şi de mine.

— Stai liniştită, nu pot să uit de tine, fiindcă mereu vii şi îmi aduci aminte că exişti.

— Iubire.....!

— Hai pe terasa să privim stelele!

— Sunt atât de frumoase!

— Da, şi ochii tăi au ceva din strălucirea stelelor. Tu de pe ce stea vii?

— Iubire, eu vin de pe Jupiter. Haha, ha.... Dar tu?

— Priveşte! Vezi acea stea micuţă de lângă Sirius?

— Da. Are o strălucire aparte.... pare deosebită ....

— De acolo vin eu. Ha, ha.....

— Ce mare este Universul!

— Sunt mai multe Universuri. Universuri în universuri.....

— Iubire, ai nişte teorii tare ciudate, „universuri în universuri”, dacă ai fi trăit în evul mediu te-ar fi ars pe rug.

— E cea mai mare prostie să crezi că omul e singur în Univers.

— Crezi în existenţa altor fiinţe.

— Da, ele există. Unele s-ar putea să fie acum chiar lângă noi. Sunt lumi nenumărate în acest Univers şi în alte universuri.

— Am îngheţat.

— Atunci să mergem în casă şi să ne explorăm universurile. .....

„Cel care caută, să nu înceteze să caute până când găseşte. Când va găsi, se va simţi tulburat, se va minuna şi va domni peste întreaga fire”.

.....

— Ce este cu tine?

— Am fost la prietena mea, Maria, era într-o stare jalnică.

— Din cauza acelui individ. .... Ţi-am spus să o sfătuieşti să se despartă de el, fiindcă omul acela nu are leac.

— S-a convins singura cu cine are de a face, dar suferă enorm. Mi-a spus că parcă este vrăjită şi simte că e urmărită de un fel de obsesie de care

nu poate scăpa.

— Asta se întâmplă fiindcă l-a iubit prea mult şi nu vrea să accepte adevărul ca acel individ .....

— Încă îl mai iubeşte. Dar timpul le rezolvă pe toate. Ai să vezi că peste câteva luni o să-i treacă şi o să ne spună că individul nu mai înseamnă nimic pentru ea. .....

— Dar, pentru a se vindeca trebuie să treacă prin mai multe etape.

Primul pas spre vindecare este NEGAREA

Nu vrea să accepte sub nicio formă ca el nu o iubeşte. Începe să caute dovezi peste dovezi, vrea să se convingă că se înşeală. ..... Dar cu cât cauta mai mult, cu atât se convinge mai mult că este adevărat şi atunci, mai urca o treaptă spre vindecare şi ajunge la pasul doi –INTREBARI-

De ce? De ce? De ce? ..... Şi se chinuie săptămâni întregi, slăbeşte 5kg într-o săptămână, noaptea nu mai poate să doarmă, plânge tot timpul, părul începe să-i pice, ficatul i se măreşte şi simte cum o urmăreşte ca o umbraDEPRESIA.

Dacă scapă şi de ea trece la pasul următor – LUPTĂ.

În ea apare un pic de răzbunare, un pic de ură, un pic de iubire, un pic de milă. ..... Are momente când crede că a ei iubire a fost scrisă în stele. În realitate ea nu a fost scrisă în nicio stea, doar în mintea ei. Începe să facă un bilanţ cu bune cu rele, cu ce a dat ea, cu ce a dat el, trage linie şi adună. Atunci, realizează că lucrurile sunt foarte clare şi intervine – ACCEPTAREA.

Da, accepta, că a crezut şi a iubit o himeră. Acceptă ca el, nu o iubeşte. După ce scapa şi de nebunia asta, mai urca o treaptă spre vindecare -INTELEGEREA.

În sfârşit a descoperit piatra filosofală -intelegerea. Ea are puterea de a o transforma. Accepatand şi înţelegând adevărul atunci evoluează..

După ce a înţeles trece la următoarea treapta— REGENERAREA

Începe să pună un 1 kg în plus, ficatul nu o mai doare, părul nu mai pică, depresia s-a dus în vânt, vede în oglinda un chip nou şi frumos.

În sfârşit, îi place ce vede, iubeşte noul său chip. A dat Domnul, şi în sfârşit s-a regăsit, s-a redescoperit.

După ce s-a regenerat complet, urmează – ÎNVIEREA

Ca pasărea Phoenix renaşte din propria cenuşă.

— Problema este că nu mai are încredere în ea.

— Asta nu este deloc bine. Trebuie să-i spui că Dumnezeu a avut grijă să semene lumina în conştiinţă, în inima şi în ochii ei. Să caute lumina din ea! Lumea nu este numai ceea ce se vede. O lume este şi în interiorul ei. Ceea ce căuta la alţii se găseşte şi în ea. În ea sunt ascunse comori nebănuite pe care trebuie să le găsească.

Să-i spui:" Ai grijă de tine! Ai grijă de sufletul tău, de lumină din tine! Ţi se pare că alţii sunt mai buni ca tine, dar şi tu eşti la fel de bună, însă, nu ai descoperit lumina din tine. Cercetează-te bine! Eşti un unicat şi El te iubeşte mult. Pentru El, tu eşti importantă, eşti copilul lui adorat. Căuta lumina din sufletul tău şi vei descoperi bunătatea, căuta lumina din inima ta şi vei descoperi iubirea, căuta lumina din conştiinţa ta şi vei descoperi adevărul. Dumnezeu a pus o fărâmă de lumină în tine, tu trebuie să o cauţi, să o găseşti şi să o faci să strălucească. Sămânţa de lumină, pe care El a avut grijă să o semene în tine, ai grijă să încolţească, să crească şi să dea roade. El te iubeşte aşa cum eşti, şi aşteaptă ca tu să-i dăruieşti inima. El, vrea să locuiască în cămăruţa inimii tale.

Primeşte pe Iisus în inima ta!

El te iubeşte şi să ştii că nu te va lăsa niciodată singură, El este scutul şi apărarea ta. El îţi arată drumul şi te cheamă neîncetat.

Ai grijă de florile tale interiore: credinţa, iubirea, iertarea, blândeţea, speranţa, adevărul, dreptatea....

Fii bună! Fii blândă! Fii înţeleaptă! Aşa te vrea El. Dumnezeu doreşte ca tu să fii liberă şi fericită.

Căuta lumina din tine! "

Cel mai bun terapeut, cel mai bun vindecător, cel mai bun medicament din lume este credinţa puternică în Dumnezeu.

Era îmbrăcată în voaluri foarte fine de culoarea curcubeului, dar cel mai mult predomina verdele deschis. Se plimba pe nisipul cald, când cineva invizibil i-a dat un şal din acelaşi material cu rochia şi i-a spus să-l pună pe cap să o protejeze. Cât vedeai cu ochii, pustiu, doar cortul ei stă ca un templu în mijlocul deşertului. Începe să danseze fericită prin nisip unduind salul prin aer.

— Ce ai visat, de zâmbeşti?

— Am visat că dansăm în deşertul Gobi.

— Ai văzut „Templu de aur” şi Oraşul de aur”?

— Nu.

— Am văzut doar deşertul.

— Se spune că mongolii ar fi fost influenţaţi de lemurieni.

— Unde a fost Lemuria?

— ” Tara Mu” sau Lemuria ar fi existat cu mult înaintea Atlantidei şi ar fi fost localizată în centrul Pacificului.

— Cred că Lemuria şi Atlantida sunt un mit.

— Totuşi, sunt destui savanţi care consideră aceste mituri o realitate istorică. Despre Atlantida ne vorbesc şi scrierile lui Platon. Eşti sigură că nu erai în Mesopotamia, fiindcă şi pe acolo e deşert.

— Nu. Întotdeauna ştiu unde sunt.

— Mi-ar fi plăcut să visezi o scenă din prima capodoperă a literaturii universale.

— Da, pe aceea când zeiţa Iştar se îndrăgosteşte de preafrumosul Ghilgameş şi acesta o refuza.

— Adevărul este că mi-a plăcut Epopeea lui Ghilgameş, isprăvile vitejeşti ale celor doi prieteni Ghilgameş şi Enkidu.

— Da, un poem eroic, al prieteniei, dar şi al neliniştii, al întrebărilor şi a căutării dramatice a vieţii veşnice şi a tainei lumii de dincolo.

— Muza poetului popular sumero-babilonian canta pasionata sete de de viaţă şi devotamentul unei prietenii ce nu cedează în fata obstacolului morţii, celebrând curajul, simţul de dreptate şi ţinuta morală a unui erou care lupta pentru cultul prieteniei şi dorul nemuririi.

— În ţinutul dintre Tigru şi Eufrat a luat naştere prima civilizaţie, acolo se zice că a fost Edenul.

— Greşit, draga mea. Prima civilizaţie a lumii a luat naştere în spaţiul carpato-danubiano-pontic, iar presumerienii au plecat de aici. Despre acest lucru ne vorbesc descoperirile arheologice de la Tartaria şi din alte părţi. Populaţia pelasgă din zona Carpaţilor migrează până în Norvegia, India şi Sahara. Această populaţie proto-indo-europeana ar fi ajutat la nastera culturilor elina, egipteană, vedică, iudaica …Originea acestei populaţii este un mister, se pare că are o origine stranie.

— În Sumer circula o legendă în care se spune că zeii lor ar fi venit din

spațiu pe această planetă, fiindcă aveau nevoie de aur. Atunci, au creat oamenii ca să aibă forța de muncă. Oamenii ar fi un experiment genetic al extratereştrilor. Dacă tu zici că aici s-au descoperit cele mai vechi urme, poate crearea omului a avut loc aici, mai ales ca munții noştri au fost bogați în aur.

— E posibil orice. Densusianu a spus că teritoriul României e brăzdat de tuneluri. Poate asta ar explica de ce au fost construite acele tuneluri şi numărul mare al populației pelasge în această zonă. Ştii, sunt tuneluri subterane care pleacă din Bucegi şi ajung până în Egipt şi India. Acest lucru mie îmi spune altceva.

— Adică?

— În Egipt şi India sunt câte un centru energetic, asta e ştiut de mulți. Probabil au construit primul şi cel mai puternic centru energetic în Carpați, după care au pornit la construirea celorlalte centre.

— Dragul meu, ce cărți ai mai citit de ……?

— Am răsfoit puțin prin una şi am fost uimit de exactitatea datelor. Da, acolo sunt nişte mese uriaşe de piatră şi un tablou mare de comandă, iar mijlocul de transpot prin acele tunele este un fel de capsula sferică ce merge pe sine cu o viteză uimitoare. În schimb nu vorbeşte nimic despre acea energie care e o adevărată spendoare pentru cel ce o vede de aproape şi ai senzația că izvorăşte din inima muntelui şi străpunge cerul, iar din spațiu pare că o coloană de fum, de ceață. Într-adevăr, înăuntru muntelui este o tehnologie foarte avansată, dar nu adusă de americani, ci creată de o altă civilizație. Oricât ar secreta guvernele lumii unele lucruri şi câte câmpuri de forță, baraje energetice ar pune în jurul acestor teritorii, totuşi, sunt oameni care pot pătrunde acolo. Ha ha, ha. ….

— Dragul meu, iar te joci?

— Da, îmi place jocul. Mai ales cel periculos. Ha, ha, ha. ….

Când se va descoperi ce este acolo, istoria lumii se va schimba, totul se va schimba.

Ador să mă joc, mai ales că „nebunia” a început. ….. Imaginația omului este foarte bogată, putem creea tot felul de scenarii fanteziste şi adevărul să fie foarte simplu şi chiar sub ochii noştri, dar să nu-l vedem.

— Dragul meu arzi, acum înțeleg de ce delirezi. Cred că Lilith te-a atins cu aripile ei negre.

— O, draga mea! Eu o iubesc pe Lilith şi pe cei asemenea ei. Ce pot să facă?

Asta e menirea lor…

Poate, dacă îi iubim se fac mai buni şi nu ne mai urăsc şi nu ne mai considera nişte animale. Sunt şi ei tot nişte creaturi ale Domnului. Să le arătăm ca noi suntem în stare de iubire, pe când, ei, niciodată nu vor fi.

— Dragule, tu chiar ai luat-o razna, dacă ai început să-i iubeşti şi pe demoni.

— Acum înțeleg cine e vinovat de alungarea noastră din rai.

— Cine?

— Strămoaşa ta, Eva. Ne place să dăm vina pe o biată reptilă, care o fi zis şi ea ceva, dar nu i-a vârât mărul pe gât.

— O, dar strămoşul tău Adam de ce a ascultat de Eva.

— Fiindcă o iubea.

— Nu crezi că trebuia să-l iubească mai mult pe Dumnezeu şi să nu-i calce porunca? El s-a lăsat manipulat de femeie.

— Se pare ca manipularea a luat naştere în acelaşi timp cu creația. Cred, ca noi oamenii avem lipsa un neuron sau este cumva blocat, de ne lăsăm atât de uşor manipulați de cei din jur.

— Iar tu ai ajuns la concluzia că răul trebuie iubit.

— Draga mea, îmi este o milă teribilă de ei. Cum crezi că se simt sarmanii, ştiind că nimeni nu-i iubeşte? Toată lumea îi blesteamă, îi alungă şi îi urăşte. Iisus a zis:” Iubiți pe vrăjmaşii voştri. ….” Omul trebuie să iubească tot şi toate.

— Chiar şi pe demoni.

— Da, chiar şi pe ei. Iubirea e salvarea noastră, şi poate şi a lor. Singura care poate transforma răul în bine, uratul în frumos, este doar IUBIREA.

Măcar în al 12-lea ceas să ne amintim şi să aplicăm în viața noastră Legea Iubirii.

Trebuie să învățăm să iubim dincolo de bine şi de rău. Noi tânjim după Dumnezeu, dar îl meritam?

— Ce vrei să spui?

— Cum să ne primească, dacă noi suntem plini de ură pentru o parte a creației sale?

— Atâta timp cât exista în noi o fărâmă infimă de ură niciodată nu vom putea ajunge la Dumnezeu. Omul trebuie să aibă grijă întâi de suflet şi după aceea de corp, dar de obicei omul se îngrijeşte de corp, şi de suflet uita cu

desăvârşire. Pentru a-l cunoaşte pe Dumnezeu trebuie să avem: voința, cumpătare, înțelepciune şi multă răbdare. Putem să-l cunoaştem cu ajutorul credinței, rațiunii şi simțurilor.

— Eu cred că trebuie să se producă în interiorul nostru o transformare, mai ales a conştiinței. Să fim conştienți de greşelile noastre, să le înlăturăm, să ne purificăm şi să acționăm în spiritul adevărului, dragostei, milei şi să urmărim să facem mereu doar binele.

— Dacă vom decapita ura şi toate relele din noi şi vom lăsa doar iubirea să ne inunde, ne vom putea metamorfoza într-o perlă de lumină. Când în noi va exista o iubire atât de mare, încât să radiem în jurul nostru numai raze de lumină, atunci, când inima, sufletul şi mintea sunt prefect unite într-o sferă de iubire necondiționată, nimeni şi nimic rău nu ne va mai putea atinge sau influența şi vom putea spune că suntem pregătiți pentru a întâlni Iubirea Divină.

.....

— Ce desenezi?

— Încerc să văd ce forma geometrică iese, dacă unesc toate centrele energetice create de ei.

— Iar începi cu teoria ta?

— Da, aceste centre au început să emită din ce în ce mai puternic şi asta înseamnă că ni se pregăteşte ceva.

— Cred că ai devenit obsedat de aceste energii. Ce ar putea să ne facă?

— Să ne influențeze şi să ne țină în întuneric mii de ani. Ele înconjoară pământul de-a lungul şi de-a latul şi să nu uităm că sunt amplasate în vechile centre religioase păgâne.

Iisus a fost într-adevăr trimis să ne salveze, prin jertfa sa de sânge a creat un portal de lumină, ca cine crede în El să se poate elibera de sub influența lor. În divină să coborâre printre oameni Iisus a creat o cale de trecere pentru sufletele purificate. El a creat marea mişcare a Iubirii. Învățătura lui Iisus e mai presus decât orice învățătură, ea vine de la Tatăl din planul divin.

Îndurarea şi iubirea a venit pe pământ din ceruri din milă pentru oameni, pentru a-i ajuta să primească taină şi să moştenească Împărăția Luminii. A venit să ne învețe Legea Gratiei, a iubirii adevărate şi ne-a dat armă care ne va salva.

— ” Armă care ne va salva?”

— Da, iubirea este şi o armă pentru cel care înțelege. Cum crezi tu, că te

poți apăra cel mai bine de ei?

— Nu înțeleg…

— Trebuie să îți faci din iubire un scut de protecție. Atunci când cineva te urăşte de moarte aşa cum fac ei, tu îi ierți şi emiți gânduri de iubire. Ura lor se va izbi de zidul tău de iubire şi nu pot să-ți facă niciun rău.

— Mai lipseşte să-mi spui să mă şi rog lor, ca în rest. …..

— Nu, nu, să nu faci asta niciodată, fiindcă atunci vei deveni robul lor pe veci şi vei fi pierdută pe vejnicie. Eu îți spun să foloseşti iubirea ca arma de apărare. Iisus ne-a învățat acest lucru, dar eu deabia acum am înțeles. Dacă mă eliberez de ură şi iert, atunci, acționez în armonie cu învățătura lui Iisus, distrug raul îndreptat asupră-mi, dar şi răul pe care vrăjmaşul şi-l face singur urându-mă. Să nu uiți draga mea, ca iubirea e o forță cosmică „care mişca sori şi stele" şi poate să metamorfozeze orice ființă, iar sufletul care-l descoperă pe Dumnezeu se cristalizează într-un diamant strălucitor.

Iubirea şi credința în Dumnezeu e cheia, e misterul, este arma noastră salvatoare.

— Ce crezi că ni se pregăteşte?

— Trecerea la o nouă religie. Religia lor este un fel de gaura neagră care absoarbe din fiecare dogmă religioasă câte o idee vrând să pară un cumul de cunoştințe, un sincretism religios. Ei se roagă Zeiței Mame, cea despre care ți-am povestit.

— Da, şarpele.

— Da, ei vor să reînvie cultele păgâne, pe care Iisus le-a înlăturat cu jertfa sa de sânge. Venirea lui Iisus a pus capăt sacrificilor umane în cinstea zeilor, iar ei vor să le aducă în actualitate. Poate că ele s-au mai făcut în ascuns în sânul acelor grupuri care erau adepții magiei negre. Acum vor să apară din nou într-o formă nouă, modernă, mascată, voalată, îmbrăcați în alb strălucitor de-ți ia ochii. Punctul lor forte este spiritismul. Prin spiritism omul de bună voie se preda şi devine un locaş al lor.

— Ce uşor pot să ne manipuleze!

— Da, religia este una din cele mai uşoare forme de manipulare a oamenilor. Despre cei care invocă spiritele Paracelsus spunea: „Ei încearcă să invoce trupurile siderale, dar ei nu ştiu că încearcă imposibilul., fiindcă asemenea corpuri nu poseda simțuri şi nu pot fi invocate. Consecința e că diavolii

pun stăpânire pe asemenea corpuri siderale şi le joacă feste invocatorilor. Asemenea diavoli pot pune stăpânire şi pe o persoană în viață, mai uşor influențabila, manipulând-o după bunul lor plac. şi făcând-o să comită tot felul de nebunii şi de crime. Dacă ei reuşesc să facă acest lucru cu sufletul unui om, în viață, cu atât mai uşor le va fi să pună stăpânire pe sufletul unui decedat, care nu mai are putere spirituală de a se împotrivi. Aşadar aceste invocări de spirite nu au de-a face în realitate cu spiritele celor morți, ci cu puterile răului şi cu părinții minciunii".

— Şi când te gândeşti ca spiritismul a devenit o modă. ….

— Da, mulți se joacă de-a spiritismul fără să ştie ce pericol îi paşte. Ei nu pot să pună stăpânire totală pe un om decât dacă acesta consimte, e slab şi se preda lor şi îi cheamă prin ritualuri ciudate. Din păcate sunt şi oameni care au fost practic vrăjiți de dogmele lor şi oricât ai vrea să-i faci să înțeleagă că merg spre iad, ei cred în gurul lor ca într-un Dumnezeu, parcă le-a ar fi spălat creierul. Dumnezeu ne-a lăsat libertatea de alegere, fiecare e liber să aleagă binele sau răul, lumină sau întunericul.

— Ce o să fie?

— Nu sunt profet, de unde să ştiu… Intuiesc ca o să urmeze o perioadă de mari transformări pe toate planurile.

— Crezi că o să fie sfârşitul lumii?

— Zguduiri or să fie, dar nu, sfârşitul. Sfânta Treime cu siguranță va salva pământul.

— Uneori, cred că ai dreptate când spui că cineva în ascuns ne bruiază gândurile.

— Atunci când simți acest lucru, trebuie să-ți îndrepți gândul spre Dumnezeu, să încerci să te autocontrolezi, să-ți dezvolți voința şi să nu-i laşi să te domine. Când ai să reuşeşti să-ți domini gândul să-l stăpâneşti, înseamnă că eşti pe drumul cel bun. Întotdeauna trebuie să fim responsabili pentru ceea ce gândim, spunem şi modul în care acționăm.

— În orice om este o scânteiuța de natură divină, dar ea e ascunsă, acoperită, închisă. Printr-un efort volițional o putem ajuta să evadeze, să cucerească transcendentă.

— Omul trebuie să tindă spre o cunoaştere a lui Dumnezeu şi spre o relație personală cu Dumnezeu.

— Grigore Palama ne-a vorbit de posibilitatea cunoaşterii şi a unirii omului cu Dumnezeu. El afirmă că nu exista ființa nelucrătoare, care să nu se manifeste în afară prin energii. Tot el ne spune că isihaştii care se îndeletniceau cu rugăciunea neîncetată" Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, milueste-mă pe mine păcătosul!" nu văd Ființa lui Dumnezeu, ci energiile necreate care se revarsa din din Ființa Lui. Energiile radiază din Dumnezeu şi ele sunt unice, permanente, stabile, indivizibile şi invizibile.

— Cred, ca sufletul uman este capabil prin autocunoaştere să recupereze distanța față de Dumnezeu, să refacă legătura pe care a pierdut-o.

— Da, sufletul care este credincios, îl are ca spijin pe Hristos. Jertfa lui Iisus este un dar divin pentru noi oamenii, de aceea trebuie să alungăm păcatul şi să topim lipsa de iubire. Mintea noastră trebuie să se conecteze la Dumnezeu pentru a se lumina şi pentru că Sfântul Duh să o învăluiască şi să-i descopere lucruri inefabile. Harul, credința şi faptele bune mântuiesc şi îl înalță pe om la Dumnezeu.

— Adevărata credință este un dar dumnezeiesc şi e însoțită de efortul omului de a-l cunoaşte şi a pune în practică poruncile lui Dumnezeu. Credința este o lucrare sinergică, adică o lucrare divină şi umană. Prin puterea credinței cunoaştem ceea ce nu putem vedea cu ochii, iar „credința noastră să nu fie în înțelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu".

.....

Trăieşte într-o lume exterioară, dar şi într-o lume interioară. Îi place jocul, dar el este doar o treaptă inferioară a eliberării. Sufletul lui tinde spre o eliberare totală, vrea să se smulgă din toropeala, vrea să se trezească, să cunoască adevărul. Conştiința începe să se organizeze, porneşte dintr-un haos nediferențiat în care virtuțile eului şi non-eului se confunda. Pare-se că egoismul a fost lichidat din ființa sa. Energia să creatoare îl uimeşte puțin, se întreabă dacă are sens sau nu, dacă este util ce face sau mai bine să se oprească....

Magia iubirii şi credința îi însuflețesc propria lume interioară. Se simte agasat de unii ...şi iubit de cer. Frumosul îl stimulează şi în el simte că există un Dionysos dar şi un Apollo. Are momente când se învăluieşte în frunze de măr şi pluteşte pe un nor diafan cu flori de cireş prinse în păr, se înalța din valuri şi e prieten bun cu undă cristalină a izvorului, sporovăieşte cu câte o furnică, iubeşte un fir de iarbă, asculta povestea unei albinuțe, săruta o floare, îmbrățişează un

copac, mângâie cu privirea aripioarele unui fluturaş, vorbeşte cu muntele înalt care-l cheamă neîncetat şi se gândeşte:

Muntele mă cheamă cu al său glas de aramă.

Muntele mă strigă, să-i răspund la ruga?

Să ascult a sa chemare?

Să pornesc pe a lui cărare?

Dar, simt o caldă îmbrățişare şi o dulce sărutare…

E a vântului ştrengarului, care-mi şopteşte la ureche:

"vino cu mine sus, sus în zbor şi te-oi duce pe un nor pe stânca cea mai înaltă unde muntele te aşteaptă.

Să-ți spună de ai tăi străbuni ce striga din genuni. ……

Tu să-i guşti izvoarele, să vorbeşti cu căprioarele, să-i mângâi stâncile, să-i săruți pădurile.

Credința şi iubire de vei avea, el, îți va arăta flacăra vieții. Şi, în ea de te vei scălda multe, multe vei afla"

Vibrează împreună cu natura, simte cum se contopeşte împreună cu ea şi îi simte grația ascendenta înflorindu-i vitalitatea. Uneori simte că e o stânca în interiorul lui, alteori un val sau un foc ce arde. Atunci când priveşte o floare de crin alb se proiectează şi se pierde în petală de crin, uitând de tot ce –i în jurul său şi şopteşte duios:

Te rog, Doamne, trimite-mi o rază să se cuibărească în inima mea, să te ştiu mereu aproape de conştiință şi de sufletul meu.

E eroul dramei, cel care suferă sau care se bucura de varietatea experiențelor trăite de sufletul său. A vrut să se autocunoască şi a fost în abisurile din ființa sa, unde s-a îndrăgostit de mistere, şi de atunci inima şi conştiința să aspira doar la adevăr. Frica nu mai este în el, dar nici dorința pentru lucruri efemere, umane. A reuşit să se detaşeze, nu numai de ce e în jurul lui, dar, uneori, chiar şi de el însuşi, şi-l aud cum spune:

Dorința inecat-am în oceanul de lacrimi, teama ars-am pe rug încins.
Îndoiala aruncat-am în ce mai adânc abis, cu speranța m-am înveşmântat, cu brâul dragostei m-am încins, iar valul iertării m-a cuprins.
Aripi credința mi-a dat, să zbor spre înalt unde îngerii îți cântă, în slava imnuri de veşnica lauda.

ÎI văd cum pătrunde într-o lume paradisiaca, fiind fascinat de lumina

soarelui care bate în fereastra să. E captivat de spectacolul cerului şi de arhitectura norilor. Aripi de lumină îi cresc, atunci când îşi aminteşte de steluța sa, şi se metamorfozează într-un copil care ar vrea să alerge după fluturi în grădina minunată, plină de spendori şi de raze de lumină.Ar vrea să fie pe steluța lui şi nu aici pe pământ, rătăcind printre oameni şi prins între Eros şi Thanatos

În el exista un copil care din când în când doreşte să se joace. Acest copil, uneori evadează şi se întoarce în trecut, în copilărie, la compexele infantile de care s-a eliberat în timp. Totuşi, sensibilitatea infantilă sau juvenila încă mai persistă şi apare sub formă de scânteiuțe zglobii. Îi place să evadeze din viața de zi cu zi şi să se scufunde profund în jocuri care-i stimulează creativitatea. Uneori jocul minții sale crează un paradis sau plonjează în insondabil pentru a crea o anumită magie numai de el înțeleasă. .....

.....

— În ce univers eşti acum, dragul meu călător?

— Într-adevăr sunt un călător, dar nu de talia lui Magellan, Marco Polo, Vasco da Gama, Cristofor Columb sau Amerigo Vespuci. Eu nu călătoresc în jurul lumii, în China, India, Africa, America. ..., ci călătoresc mai mult în universul meu interior pentru a mă iniția în tainele omului şi ale existenței.

— În tine se duce permanent o luptă între bine şi rău, între adevăr şi minciuna, între dragoste şi indiferentă, între cunoaştere şi ignoranta, între lumină şi întuneric.

— Cred că am depăşit faza cu lupta interioară, îmi place să cred că m-am detaşat de dialectica bine rău, dar, recunosc, sunt într-o permanenta căutare şi mă gândesc la sufletele oamenilor care sunt nişte frumoase picături de rouă şi care au capacitatea de a se metamorfoza în mărgăritare la atingerea blândă a iubirii.

— O, sufletul! De câte ori privesc un om, mă întreb ce suflet se ascunde în spatele acelui chip?

— Un suflet de extraterestru. Ha, ha... Dar să ai grijă că sunt peste 20 de rase pe pământ. Ha, ha...

— Cu tine nu se poate comunica azi.

— De ce?

— Dacă vorbeşti aşa..., ai terminat cu energiile şi acum începi cu extratereştrii.

— Ai ceva împotriva lor?

— Nu, dar fii puțin mai serios.

— Dar, sunt… nu se vede? Ha, ha…Ştii la ce folosesc unele piramide?

— Nu.

— Sunt un fel de porți stelare, cu ajutorul lor poți să călătoreşti în alte dimensiuni, în alte lumi.

— Da?.. Tu, oricum călătoreşti în alte universuri şi fără porți stelare sau găuri de vierme.

— Azi, vreau să călătoresc doar în lumea ta şi numai a ta, fiindcă, de mâine o să zbor în alt univers.

Luciditatea să ascuțită are capacitatea de a străpunge spațiul şi timpul şi a pătrunde, uneori, chiar în viitor. Ştie, ca în el e ceva ce depăşeşte umanul şi care-l obliga să treacă în lumea de dincolo de stele. Acel ceva nu-i da pace, nu mai are linişte, simte că trebuie să plece. O amintire sfâşietoare pune stăpânire pe sufletul şi conştiința sa. Acea amintire îl cheamă neîncetat, iar el nu-i poate rezista, aşa încât printre râuri de lacrimi îşi ridică brațele spre cerul înstelat şi spune o rugăciune numai de el ştiută. După ce a rostit rugăciunea o altă lume îi apare de parcă ar fi folosit o baghetă magică. Simte o puternică detaşare de lumea pământeană care e însoțită de un alt fel de a gândi, de a privi şi a înțelege. O metafizică, un realism transcendent îi vorbeşte despre esența lucrurilor şi a ideilor. Sufletul său încearcă să se purifice pentru a putea ajunge prin contemplație şi a se înălța prin beatitudine dincolo de cer. Acum e mai sigur că niciodată că această lume, în care el există, nu este lumea lui şi se simte ca un rătăcit printre oameni. Se roagă lui Dumnezeu să poată transcede spațiul şi timpul … Dintr-o dată o undă tractoare îşi face apariția şi-l ridică deasupra pământului, după care îi dă drumul într-un vârtej amețitor care-l absoarbe într-un tunel întunecos. Nu prea îi place călătoria asta, vârtejul îl amețeşte aşa de tare că nici nu mai ştie ce se întâmplă cu el. Dar la un moment dat vede o luminiță care creşte, creşte, până e inundat de acea lumină puternică şi se trezeşte în grădina lui cu splendori.

Ea, era acolo, frumoasă ca întotdeauna, cu aripioarele ei verzi şi ochi de smarald. Se aruncă în brațele lui şi îi şopteşte printre lacrimi:” Am crezut că te-ai rătăcit prin Univers.”

Se simte inundat de o mare bucurie. Acum e fericit, fiindcă e împreună cu

fluturaşul sau cu aripioare verzi şi ochi de smarald.. Se îmbrățişează şi aripile lui albe împreunându-se cu aripile ei verzi par o adevărată floare în acea grădină de vis a Luminii. Grația şi frumusețea ei îl topesc şi simte cum se descătuşează din lanțurile amintirilor terestre şi îşi arata puternică, spontană şi irezistibilă lui sensibilitate şi iubire. E atât de dominat de sentimente încât nu poate decât să-şi contemple marea lui iubire care a reuşit să-l smulgă din întuneric şi să-l aducă, să-l ridice spre lumină. Ştie, ca iubirea fluturaşului sau, chemarea ei permanentă şi puternică l-a salvat din lumea aceea şi l-a readus în lumea lor cea adevărată. Ar vrea să-i spună atâtea, dar sufletul său e atât de pierdut în acei ochi frumoşi încât nu mai poate să gândească sau să şoptească vreun cuvânt. Sentimentul lui este atât de pur, de înalt şi-l simte în fiecare celulă a corpului său. El nu poate fi exprimat în cuvinte, e un fel de muzică interioară pe care doar el o ştie şi o simte. Aceste două suflete canta aceeaşi melodie. Sunetele muzicii interioare sunt acordate de sentimentele lor pe aceeaşi lungime de undă şi vibrează la unison cu aceeaşi intensitate. E un acord perfect, o armonie divină între două ființe alcătuite din materia cea mai sensibilă. Corpurile, sufletele şi spiritele lor freamătă de dorință şi se topesc într-o sferă de lumină din care radiază razele curcubeului. Unirea lor pare un tablou, un poem, o simfonie a iubirii într-un decor de culori, de sfere de lumină, de sunete celeste, de energii, de raze de iubire. Iubirea lor este o muzica, când mai fluidă, când mai densă şi pare un adevărat vis pe care niciun muritor nu l-a atins. Această dragoste pare o dulce rugăciune sau o incantație magică izvorâtă dintr-o stare sufletească armonioasă şi o realitate misterioasă, care răspândeşte în jur miresme de nedescris prin profunzimea, puterea şi fascinația ei. Se simte în ei bucuria extraordinară a regăsirii, bucuria de a fi, a trăi şi de a simți. Muzica şi dansul sufletului lor îi duce într-un somn minunat, de vis şi extaz în mijlocul florilor multicolore cu sclipiri de diamant şi îmbăiați de lumină pură pe care Dumnezeu o revărsa asupra lor mângâindu-i şi binecuvântându-i cu puternica lui energie.

……

— Unde ai fost? Pe ce taram de vis ai umblat?

El mângâindu-i părul negru ce se revarsa în valuri pe frumoşii ei umeri trandafirii îi şopteşte sarutand-ocu foc:” Am fost pe Terra, o planeta micuța de la marginea galaxiei noastre şi am întârziat, fiindcă, nureuseam să-mi aduc aminte trecutul. Simțeam că nu sunt de-al lor,

dar parcă eram surd şi orb, cevainexplicabil îmi ținea mintea şi conştiința în întuneric, până într-o zi, când m-am rugat cu tot sufletul şi inima lui, Dumnezeu, să mă lumineze, să mă ajute să ies din întuneric. Ştii, este o adevărată tragedie ca o ființă din lumea noastră să se trezească în lumea aceea. E tare greu, e tare greu.

— Ai suferit?

— Da, am suferit şi am învățat ce simt şi cum sunt oamenii.

— Cum sunt?

— Seamănă cu noi, dar nu au aripioare şi îşi fac griji pentru orice fleac. E deajuns să spui un cuvânt şi ei îl interpretează în mii de moduri şi de cele mai multe ori în sens negativ. Se pierd în nimicuri, în discuții puerile, sterile şi inutile. Pun accent pe lucruri neînsemnate şi esențialul nu-l văd. Mintea lor e prinsă într-o mare nebuloasă şi aleargă într-un labirint al iluziilor fără să fie capabili să evadeze, să vadă adevărul. Sunt foarte vulnerabili, pot fi uşor răniți şi foarte greu vindecați de loviturile semenilor, dar foarte uşor de manipulat. Se cred înțelepți în ochii lor şi nu se mai tem de nimic, au început să se creda mici dumnezei. Fărădelegile unora dintre ei sunt atât de mari încât parcă s-a ridicat un zid între oameni şi Dumnezeu.

— Sunt încă copii.

— Da, sunt copii. Fiecare om este un unicat, o ființă unică greu de cunoscut şi de pătruns în adâncul, în esență sa. Când vezi un om, de fapt, îi vezi masca, pentru că, în realitate e un chip necunoscut, nevăzut, gânduri ascunse, sentimente nemanifestate, dorințe nemărturisite, defecte, virtuți, vicii, vise. De cele mai multe ori omul nu se cunoaşte nici măcar pe sine însuşi. Sunt unii care se cred mai buni, mai înțelepți, mai inteligenți decât alții şi îi judecă pe ceilalți. Să-i vezi cum descoperă păcatele, defectele, greşelile celorlalți, se lauda şi se îndreptățesc pe sine…Oamenii cunosc: minciuna, ura, invidia, gelozia, lăcomia, cearta, războiul, intrigă, desfrânarea. ….

Egoismul, dorința animalică de sex, de putere, de dominare a dus la nastera răului în oameni, iar orgoliul, amorul propriu îi împiedică să se cunoască cu adevărat, să-şi cunoască defectele şi să le înlăture.

— Toți oamenii sunt aşa?

— Nu, sunt şi oameni virtuoşi care au un suflet iubitor, generos, sincer, serios, bun şi care acced spre libertate, independenta, armonie, rezonanță cu

principiile Binelui, cu Adevărul, cu Dumnezeu. Aceşti oameni se lasa călăuziți de conştiința lor care e conectată la Lumină, la Iubire. Ei sunt călăuziți în tot ce fac de credință, speranța şi iubire.

— Deci pe pământ este dualitate.

— Da, acolo este binele, dar şi răul, raiul dar şi iadul. Stă în puterea fiecărui om de a alege una din variante.

— Au libertatea de a alege?

— Da, au această libertate, dar de cele mai multe ori nu sunt conştienți în alegerile lor. Dacă şi-ar recunoaşte propria ignoranță, dacă ar începe să analizeze, să cunoască tot ce este în jurul lor, dar mai ales, pe ei, ar deveni conştienți şi cu adevărat înțelepți.

Şi, totuşi, fiecare lucru din lumea oamenilor are o frumusețe aparte, chiar şi răul are farmecul lui. Adevărul este ca oamenii sunt nişte copii.

— Oamenii sunt copiii Universului şi mai au mult, tare mult de învățat.

— Da, mai au mult de învățat şi de înțeles. Sper să înțeleagă cât mai curând că Dumnezeu este puterea, energia şi iubirea absolută.

— Omul evoluează?

— Da, evoluția spirituală face parte din destinul sau. Omul o să se întoarcă spre Lumina spre Dumnezeu într-o bună zi.

— Omului îi trebuie curaj să se trezească la realitate, să se cunoască, să se întoarcă la puritate şi să-şi dăruiască inima lui Dumnezeu.

— Energia lui Dumnezeu este cu oamenii în permanență, dar cred, ca ei nu ştiu acest lucru, fiindcă simțurile lor sunt limitate. Uneori, simt ca li s-a dat această libertate de alegere, ca prin experiențele sale de viața omul de bunăvoie să tindă spre iubirea supremă. În interiorul fiecărui om sta ascunsă ca într-o scoică perla fericirii şi a iubirii şi pentru a ajunge la ea depinde de fiecare om în parte, de gradul său de evoluție spirituală, de relația să intimă cu cerul.

— Când omul o să descopere iubirea divină, atunci se va schimba profund.

— Da, în primul rând o să devină iertător. Când iartă pe cel de lângă el, de fapt se iartă pe sine şi propriile greşeli. Iertarea trebuie trăită în interiorul fiecărui suflet. Alături de iertare o să descopere dragostea, înțelegerea, smerenia, iubirea şi înțelepciunea.

— Problema este ca oamenii au uitat simplitatea şi frumusețea naturală.

Aroma sincerității, parfumul prieteniei şi simțul adevăratei iubiri sunt pe cale de dispariție. Aleargă după fericire şi cel mai adesesa o confundă cu plăcerile carnale, petrecerile, bețiile şi orgiile. Unii dintre ei au devenit cruzi, reci, capabili de a trece peste cadavre pentru a-şi atinge scopul. Dacă ar fi capabili să pună capăt defectelor, viciilor, preocupărilor care-i distrug şi îi îmbolnăvesc într-o zi ar reuşi să descopere fericirea. Cauza reală a raului din oameni este egoul şi asta datorită faptului că mintea omului nu funcționează normal. Materialitatea de care s-a legat atât de tare parcă îl orbeşte pe om. Valorile pe care oamenii le prețuiesc în general sunt greşite. De exemplu într-un cuplu, atunci când cei doi se cunosc, sentimentele îi orbesc atât de rău că văd doar calități la ființa iubită. Mai bine zis văd ce-şi închipuie, nu ce este real. După o perioadă valul orbirii cade şi-l vede cum este el, ea, în realitate. Încep discuții care iau valente tragico-comice de la bani, părinți, rude, prieteni, nimicuri de tot felul. Şi el şi ea îşi dau seama că s-au înşelat, că nu sunt înțeleşi, încep să facă în mintea lor tot felul de comparații cu altul sau alta şi uite aşa cuplul aluneca spre destrămare. În momentul în care apare minciuna şi jignirile acel cuplu e sortit pierii. Dar ce-şi spun:" lasa că găsesc altul sau alta mai frumoasă, mai deşteaptă, mai. ..." Şi roata iar se învârte şi iar o iau de la capăt, că mai târziu să observe că nici acea femeie sau bărbat nu este potrivit.

— Dacă oamenii s-ar cunoaşte, s-ar autoobserva, s-ar autoanaliza, ar vedea că în ei locuiesc mai multe persoane care le populează subconştientul. Acestea sunt: frica, invidia, gelozia, desfrânarea, minciuna, lăcomia, mânia. .....

— Omul autobservandu-se în mod autocorectiv devine conştient de defectele sale, le elimina, se autoperfecționează şi începe să se autoguverneze cu ajutorul propriei conştiințe care este conectată întotdeauna la Dumnezeu. Doar când decapitează toate ego-urile omul poate să spună că este liber în interiorul său. Când conştiința este eliberată de aceşti paraziți, ea nu mai are dorințe deplasate, pasiuni care înnebunesc, pofte nesănătoase sau frici. Doar printr-o profundă autocunoaştere interioară pot accede spre adevărata libertate şi fericire. Cunoscându-se şi eliminând tot răul distanța dintre om şi Dumnezeu se micşorează.

— Facultatea conştiinței, a înțelegerii, a înțelepciunii nu este un cadou venit de nu ştiu unde, ea se dezvoltă prin munca conştientă de înlăturare a propriilor defecte. Evoluția omului depinde de el, de voința lui, uneori, trebuie să

recunosc, mai depinde şi de ceea ce vrea cerul de la tine. Se mai întâmpla ca în viața unor oameni cerul să intervină destul de vizibil şi vrând, nevrând aceşti oameni aleg calea care le-a fost descoperită. Aş putea spune că pacea interioară e cea mai înaltă formă de fericire după care tânjesc toți, dar sunt oameni care au descoperit o fericire şi mai înaltă, acea fericire care te cutremură, care te ia cu fiori, care te duce pe culmile beatitudinii, ale extazului, atunci când contempli Lumina şi îi simți chemarea, dorința de a te uni cu ea. Chiar dacă ochii tăi nu pot suporta acea Lumină, inima ta tânjeşte după acea contopire şi ai vrea să iei cu tine tot pământul şi toți oamenii să simtă acea Mare Iubire şi Fericire.

E vrăjit de frumusețea, de grația strălucitoare şi privirea fluturaşului sau care scrutează depărtările. În frumoşii ei ochi vede şi dezleagă misterele universului. Mângâindu-i obrazul scăldat în lumina lina simte cum se pierde şi călătoresc împreună pe sfere de vis. Cât a căutat-o pe Pământ, fără să ştie că, Ea, marea lui iubire era dincolo se stele. Îşi lipeşte buzele de părul ei negru şi mătăsos cu miros de trandafiri şi mii de raze în nuanțele curcubeului răsar din îmbrățişarea lor. Aripile li se unesc, se rotesc şi formează noianuri de energii strălucitoare şi pline de iubire care pornesc în valuri unduioase prin Univers. El şi Ea două ființe pline de iubire, create de Creator din dragoste şi pline de iubire şi armonie se iubesc pătimaş printre flori, printre stele, pe nori, pe unda cristalină a izvoarelor, la umbra răcoroasă a pădurii care ninge peste ei cu frunze şi parfum de flori. În fața dragostei lor şi soarele roşeşte şi îi zâmbeşte drăgăstos după un nor pufos iubitei sale luna. Prezența ei îi face atât de bine, în sfârşit se simte fericit şi împăcat după experiențele dureroase pe care le-a trăit pe Pământ. Doamne, cât a suferit! De ce a fost atât de orb, atât de neştiutor, atât de...? De ce? A căutat iubirea adevărată pe pământ, dar nu a găsit-o pentru că, Ea, era pe steluța lui. Pe pământ a avut parte de multe lucruri, bune şi rele... Dar dacă priveşte în urmă îşi dă seama că şi acele lucruri pe care el le considera rele l-au ajutat într-un final să evolueze, să se autocunoască. A descoperit că în orice lucru, cât de rău ar fi, e şi o parte pozitivă. Şi orice întâmplare are farmecul ei aparte, dacă o priveşti cu detaşare. El a iubit oamenii, apa, vântul, piatră, copacul, soarele, cerul, pământul. Chiar dacă a trăit printre oameni, pentru el, omul a rămas un miracol. A observat că una din trăsăturile esențiale ale omului o reprezintă cugetarea. Omul e o ființă care creează încercând să-l imite pe Creator şi natura. El e un amestec de lumină şi umbră, de incertitudine şi certitudine.

Uneori, e atât de măreț şi alteori e atât de mic, plin de contradicții, e o frunză în bătaia vântului vieții, o boabă de rouă efemeră, un fulg de nea, care cugetă şi ar vrea să acceadă la nemurire şi trăieşte resemnat sau se plânge de soarta să tragică. Omul e conştient de propriile sale limite în raport cu infinitatea universului, e conştient de a sa nimicnicie. E un corp fragil care la un moment dat se sfărâma, care are în el facultatea de a raționa şi de a judeca limitat. În acel corp mai este şi un suflet şi un spirit care doreşte să cunoască adevărul, chiar dacă niciodată în acesta existenta nu o să-l cunoască pe deplin. Pentru el, omul a rămas o mare enigmă care se zbate într-o angoasă existențială şi raționamente sofisticate. A descoperit că în om există ceva magic şi aceasta este conştiința. Dacă omul a reuşit să bată la porțile ei şi aceasta s-a deschis, acel om va fi condus doar de lumină, credința şi iubire. În interiorul omului, în esență sa, în conştiința sa, sta ascuns Frumosul. El nu face diferențe între oameni, el exista în fiece suflet de muritor, trebuie doar căutat, descoperit, şi lăsat să-şi arate splendoarea. Frumusețea are perfecțiune, armonie, ordine, este o rază de lumină transcendenta care îşi are izvorul în cer. Izvorul nesecat al frumuseții vetii şi spiritului este Dumnezeu. Ellumineaza, atrage şi se descoperă fiecărui om cu o condiție: să ştie să iubească cu adevărat! Oamenii, sunt nişte flori unice, fiecare cu parfumul sau, cu nectarul sau, cu coloritul specific şi cu farmecul lor. Dacă ar mai fi acolo, pe Pământ, nu ar mai pune nimic la suflet şi ar considera viața doar un simplu jocde nuanțe, de cuvinte, de flori, de miresme. Acum oamenii i-a lăsat în urmă, ei sunt undeva departe la mii de ani lumină, îi e milă de ei şi de sărmana lor planetă care plânge şi strigă după ajutor. Nu vrea ca acea planetă să moară cum o vedea murind în viziunile fiecărui apus de soare când era copil în acea lume. Acum ştie de ce îl durea atât de tare sufletul şi inima când vedea apusul soarelui. Acele imagini care i se derulau ca un film erau din viitor şi el nu vroia ca ele să se întâmple. Ştie, că nu are nicio putere, doar oamenii şi numai oamenii hotărăsc soarta planetei lor. Doar ei aleg întunericul sau Lumina, moartea sau Viața, ura sau Iubirea, necredința sau Credința în Dumnezeu.

Când crepusculul îi năvălea în suflet trebuia doar să privească în ochii ei şi îndată vedea rasaritulsoarelui şi iubirea. Dacă se întâmpla ca amintirile trăite pe pământ să-l bântuie, vedea binele şi frumosulinflorind sub zâmbetul fluturaşului sau. Puterea iubirii a reuşit să-l trezească la realitate şi să-l aducalanga ea, chiar dacă între ei era

o distantanta de mii de ani lumină. A descoperit puterea extraordinaraa iubirii şi a înțeles că, iubirea este cea mai mare şi cea mai înalta formă de magie care a reuşit să-lridice de pe Terra pe aripile sale şi l-a dus în brațele iubitei sale pe steluța lor. Dragostea lui atinge mari ritmuri şi generoase unduiri în absolutul afectiv şi e un ecou al sufletului său care a căutat cu disperare o viață întreagă de om marea iubire. Acum se simte împlinit, iubirea să vine din străfundul sufletului, din zonele cele mai inefabile şi mai spirituale şi urcă prin învelişurile materiale ale sensibilității. Doreşte să-i spună multe, dar în timp ce-i întâlneşte privirea, mâinile încep să-i alunece lin ca o doină pe trupul ei frumos. Simte cum ea înfloreşte şi se deschide ca o superbă floare şi e asemănătoare cu o muzică pură angelica.. Îmbrățişarea lor seamănă cu un dans profund pe melodia Cerului. Sunetele muzicii celeste se coboară încet în inimile lor care au început să fredoneze melodia iubirii sub privirea blândă a Creatorului care zâmbea mulțumit din sfera lui de lumină.Cu vocea ei melodioasa îl întreabă:" Oamenii au sentimente?

— Da. Uneori, oamenii îşi clădesc castele de nisip din sentimentele lor. Am să-ți spun o întâmplare din lumea lor.

După ninsoarea toamnei cu frunze ruginii, un om a găsit o frunză stingheră uitată de lume şi de vânt pe o margine de drum, zdrobită de un străin.

Pe ea era un fir de nisip, pe care îndată l-a îndrăgit şi l-a unit cu lacrima toamnei şi a construit un castel de nisip, pe țărmul unei mari trandafirii. Soarele şi-a trimis o blândă raza jucăuşă, care a mângâiat cu gingăşie al său castel, de care tare mândru era....

Dar, într-o zi un vânt blond, brun său roşcat a venit cu norii cenuşii, şi a început să sufle umed şi răcoros unduidu-se în jurul castelului. A fost de ajuns doar o suflare şi castelul s-a risipit în zare, luând cu el al lui fir de nisip şi lacrima toamnei târzii. Şi parcă nu era de ajuns, marea majestuoasa a trebuit să-şi trimită unul din cei mai năzdravani copii, un val străveziu îmbrăcat cu o dantelă albă de spumă, care a dansat un dans straniu, mângâind şi sărutând țărmul trandafiriu şi astfel nemairamanand nici urmă din al său castel de nisip.

— Aşa se întâmplă în lumea oamenilor?

— Nu, nu întotdeauna. Sunt şi oameni care-şi clădesc dragostea pe stânca cea mai înaltă, unde nicio furtună, tunet, trăsnet şi nici măcar moartea nu-i poate învinge, fiindcă dragostea lor este foarte puternică şi nimeni şi nimic nu o

poate dezintegra, fiindcă puterea iubirii lor poate să transceada.

— Deci, sunt oameni care cunosc frumusețea, puritatea şi puterea dragostei aşa cum o cunoaştem şi noi. Aş vrea să-mi spui poveşti de ale oamenilor.

— Unele dintre ele seamănă cu cele din lumea noastră, sunt tot la fel de frumoase şi pure, altele sunt amestecate cu bine şi rău, cu lumina şi întuneric, cu nori, cu furtuni, cu tunete, dar şi cu soare, şi linişte. …… Am să-ți spun o poveste tare ciudată a doi pământeni**.** S-au cunoscut de mult, tare de mult şi s-au iubit în tăcere, în ascuns, fără să ştie niciunul ca celălalt îl iubea. Destinul i-a dus pe drumuri diferite, dar întâmplarea a făcut ca după ani mulți, tare mulți, printr-un fir invizibil ei să se regăsească. Nu se vedeau, doar îşi auzeau vocile cum vibrau în eter, la amintirile acelui trecut foarte pur. Şi-au povestit viețile cu bune şi cu rele şi-au constatat cât de mult viața i-a schimbat şi pe unul şi pe celălalt. Ea iubea lumina, El mai mult întunericul. Ea tindea spre o iubire adevărată, El spre o iubire carnală. Ea iubea poezia, El mai mult comedia. Ea prefera anonimatul, El vroia să iasă în evidență, să fie primul în tot ce face. Ea era tăcută, El foarte volubil, Ea iubea natura şi liniştea, iar El iubea petrecerile. Ea vedea mijlocul, esență, El doar marginea, exteriorul. Ea iubea adevărul, şi El îl iubea, dar presărat din când în când cu steluțe mincinoase. Şi astfel între ei s-a lăsat o ceață deasă, după care a venit un frig puternic şi noaptea neagră. Ea a alergat prin noaptea întunecoasă după El, rătăcind printre monştri, pe un drum străin, prăfuit şi necunoscut, dar nu l-a găsit. El era departe, pierdut în acel întuneric, într-o lume care ei nu-i spunea nimic şi îi era cu totul străină.

— ” Lumina a venit la întuneric, dar întunericul nu a înțeles-o.” …Ce ți-a plăcut în lumea oamenilor?

— O! Am fost fermecat de multe lucruri…

— Da!

— Marea mea plăcere era să ascult simfonia picăturilor de ploaie care mi se păreau lacrimi ale îngerilor căzând peste oameni pentru a-i purifica. Uneori, mă simțeam pătruns de misterioasele armonii ale naturii, adoram murmurul izvorului, şoapta vântului, foşnetul pădurii, frumusețea munților, cântul pasarelelor. De multe ori deveneam un visător gândindu-mă la aceste armonii şi frumuseți. Am încercat toate emoțiile şi am cunoscut iubirea, bucuria, durera, groază, extazul, dezgustul, încântarea, suferința, frumosul, divinul. Dar cel mai

mult mi-au plăcut oamenii cu defectele şi calităţile lor. Era deajuns doar un zâmbet şi omul din faţa mea îşi povestea întreaga viaţă cu bune şi rele, cu tristeţi şi bucurii. Oamenii în esenţa lor sunt buni şi frumoşi, dar, uneori, se pierd pe drumul vieţii, neştiind ce comori nebănuite ascund în interiorul lor, necunoscând, ca în invizibil sunt forţe şi puteri care se luptă pentru acea lumină pe care Creatorul a pus-o în fiecare muritor. Viaţa omului e un dans simplu său complex, e dansul primordial al sentimentelor frumoase, înăbuşite sau exacerbate. E frumos să vezi cum omul adult se întoarce la simplitatea infantilă şi dansează de bucurie consumându-şi prisosul de energie pe scena vieţii. Lumea oamenilor e o lume sonoră în Univers, e o lume de rezonante, de vibraţii şi energii care oferă lumina şi bucurie sufletului care o priveşte cu detaşare, ca pe un simplu spectacol al cosmosului. Aş spune că lumea lor este un soare albastru învăluit în valuri roz şi care dansează printre valurile luminii albe, verzi, aurii. ….

Cu chipul ei gingaş, pur, împrăştia în jur o blândeţe senină şi părea o floare transformată în înger. Amândoi par doi îngeri atunci, când îşi întind aripile şi zbor prin eter. Sunt fericiţi şi aleargă după un curcubeu pe care-l îmbrăţişează şi plutesc printre sori strânşi îmbrăţişaţi. Parcă ar fi cuplul primordial şi poate sunt… cine ştie? Explorează spaţiul şi timpul, trec în lumi paralele şi în alte dimensiuni, presărând pe unde trec petalele iubirii şi armoniei. Undeva, în imensitatea Universului se aude un sunet minunat, divin şi pornesc în zbor spre acea muzică care-i cheamă. Mâinile se ating şi se desprind, plutesc şi dansează pe acea muzică divină care-i fascinează în zborul lor spre lumină. Se opresc din plutire lângă un frumos izvor cristalin. Privesc unda cristalină a izvorului şi văd cum copile cu părul bălai se zbenguiau şi cântau în unda apei cântecul dulce al Luminii. Ea fermecată de superbă privelişte îi şopteşte:

Îţi aduci aminte, în urmă cu mii de ani, noi, am fost doar unul. Eram atât de dornici de cunoaştere, încât am hotărât să ne despărţim pentru a explora necunoscutul. Tu ai plecat într-un univers eu în altul, tu pe o stea eu pe alta. Aşa am hoinărit printre stele mii de ani, rătăcind prin undele spaţiului şi timpului, până când am întâlnit un bătrân înţelept care m-a ajutat să-mi amintesc trecutul. Atunci am hotărât să te caut, iar înţeleptul mi-a arătat pe o hologramă o planetă micuţă de la margine galaxiei. Te-am zărit şi am ştiut că tu eşti eu şi eu sunt tu. Dar, am hotărât să te las liber să zbori, să cunoşti în continuare. Eram fericită că te-am găsit şi îi mulţumeam bătrânului că mi-a arătat unde eşti şi

eram hotărâtă să vin după tine. Dar, Bătrânul s-a uitat trist la mine şi mi-a spus:” Nu poți să te duci în acea lume, fiindcă acolo este planeta Uitării. Dacă te vei duce vei uita cine eşti, de unde vii şi ce cauți tu pe Terra. Singura ta speranță este Lumina. Du-te şi căuta Lumina!”

Am ascultat sfatul bătrânului şi am început să caut cu disperare lumina în orice colț de univers. Plângeam şi mă rugăm: Te-am căutat, Doamne, de când eram copil.

Te-am căutat în valul marii şi marea mi-a spus că ai trecut pe lângă ea şi i-ai mângâiat valurile.

Te-amcautat în pădurea umbroasa şi foşnetul frunzelor mi-au povestit că ai trecut ca un fulg. Am intrebatstancile şi muntele mi-a arătat urma Ta.

Am întrebat unda izvorului şi el mi-a îngânat plin de emoții cristaline că te-a văzut.

O! Doamne! Cât te-am căutat!

Am întrebat animalele, păsările, frunzele, pietrele, furnicile şi ele mi-au spus că ai trecut ca o blândă adiere de vânt.

Am întrebat stelele şi ele mi-au vorbit: „Da, L-am văzut, acum a trecut.”

Am întrebat luna care mi-a zâmbit şi mi-a şoptit: „Eşti aproape, mai cauta, o să-L găseşti.”

M-am rugat de cer, de pământ, de mare, de munte, de floare, de ploaie, de ninsoare, să mă ajute să te găsesc.

O! Doamne! Cât te-am căutat! Plutesc printre roiuri de stele, o cometă îmi zâmbeşte şi simt cum inima mi se topeşte. Aş vrea să urc mai sus, să te zăresc cumva. …..

Poate în a nouă galaxie, dincolo de soare, te voi găsi, Doamne.

Lacrimile îmi curg şi se transforma în praf de stele şi aş vrea să-ți aduc în dar, inima mea..

Unde eşti, Doamne? Strig în Univers şi lună îmi face semn, să zăbovesc un pic. Dar eu mă grăbesc spre soare, iar sufletu-mi obosit ar vrea să doarmă un pic pe o margine de stea, învelit de-un nor azuriu şi mângâiat de un vânticel stelar.

Unde eşti, Doamne? Te strig neîncetat şi aş vrea să vii măcar un pic, să stau la sânul tău, fiindcă mă topesc… O, Doamne, simt că am mii de ani şi te caut de la facerea lumii. În susurul apei aud şoaptele tale zburătoare, în bătaia vântului aud glasul tău îmbietor, în ropotul ploii simt coborârea îngerilor. …..

O, Doamne, cât eşti de aproape şi cât eşti de departe!
Aş vrea să-mi crească aripi, să trec prin cercurile spațiului şi timpului, ca să ajung la tine, ... să-mi dai Doamne, binecuvântarea Ta.

Şi, într-o zi am bătut la uşa conştiinței. Ea s-a deschis şi o luminiță din Tine era acolo. O! Doamne! Te-am căutat prin tot Universul şi, Tu, erai atât de aproape! Atât de aproape erai, Doamne, şi eu nu ştiam, nu ştiam. .....!. Acea scânteiuța m-a dus la Domnul care mi-a spus:

— Ce doreşti copilul meu? Sufletul tău este ca o iederă, care s-a înfăşurat în jurul inimii mele de la începutul Universului .....
Mărgele de safir văd în adâncimea inimii tale şi ape diamantine simt în ochii tăi de smarald.
Simt cum dintr-o dată s-a pogorât tot cerul ca o ninsoare în brațele tale şi ți le-a umplut de stele....
Atunci, când inima ți-o deschizi, devii un izvor de flori din care năvălesc torente de trandafiri...

— Tata, ai creat soarele, luna, stelele, pământul, planetele, steluța mea, toate galaxiile, ai creat Universul, ... trebuie să ştii ce este în inima mea. Am plutit în mijlocul expoziției universale de constelații pe care ai creat-o Tata, ... sufletul meu a zburat printre noianuri de stele, am vorbit cu soarele, cu luna, am ascultat poveştile stelelor, am auzit şoaptă şi povata vântului stelar. ..... dar, ce bine este aici! Am lăsat în urma dorința, durerea, neputință. ....
Simt ca plutesc printre roiuri de stele, prin raze de lumină. ..... şi aş vrea, Tata, ...nici nu mai ştiu dacă mai vreau ceva... Ce bine e aici!

— O, copile! Ai şi uitat de ce ai venit la mine. Pacea şi liniştea s-au coborât asupra ta.

— Ştiu, Tata. Aici e atât de bine că nu aş mai pleca niciodată. ....

— Te-am văzut aseară în grădină.

— Da, aseară, lumina pala, pură şi melancolică a lunii mă chema. Am ieşit în grădină, unde m-a întâmpinat aerul călduț, uşor, şi mireasma trandafirilor. Un vânt a început să adie răcoros şi să se zbenguiască ca un copil printre trandafiri, luând la dans câteva petale.

Mi-am ridicat privirea către cer şi ochii mi-au rămas uimiți în fata privelistei de o frumusețe superbă şi romantică a strălucirii stelelor şi m-am lăsat dusă de visare ca într-o elegie fără sfârşit.

Auzeam muzica universului, auzeam cum stelele în toată splendoarea lor îți cântă imnuri.

Ce tablou divin! Câtă armonie!

În fața acestui spectacol grandios, mi-am plecat capul, recunoscându-mi a mea micime şi nimicnicie.

Acest val înstelat pe câmpiile albastre ale cerului nesfârşit şi impunător cu muzica sa divină, m-au făcut să spun: iubesc Universul, iubesc pe Dumnezeu!

Spre tine, Tata, îmi întind brațele şi-ți spun: Te iubesc!

Primeşte-mă la Tine, pe mine cel rătăcit în spațiu şi timp.

Te iubesc, Tata!

— Şi eu te iubesc, copilul meu.

— Aş vrea să stau aici şi să contemplu Lumina o veşnicie….

— Locul tău este în altă parte, pe fiecare v-am creat cu un scop, dar v-am lăsat libertatea de alegere, de aceea, ceea ce vrei să-mi ceri depinde de alegerea celuilalt. Eu iubesc toate ființele şi le las libertatea. Dacă îşi va îndrepta gândul vreodată spre mine, spre Lumină, atunci îl voi ajuta să-şi amintească de steluța voastră şi voi rupe valul Întunericului. Alegerea este a lui.

Domnul m-a privit cu blândețe şi a chemat o undă de lumină de m-a dus pe steluța mea. Atunci, am înțeles, ca Lumina intervine în viața omului doar dacă este chemată.

Ştiu că salvarea mea a fost Lumină. Am suferit mult pe acea planeta, dar acest lucru m-a ajutat să macunosc, să aflu cine sunt cu adevărat. Ştii, suferința, loviturile m-au transformat într-un luptător sicautator al adevărului. Am început să lupt împotriva materiei pentru a putea ajunge la spirit. Durerea mi-a fortificat sufletul şi mi l-a înălțat spre Lumină, mi l-a purificat de materie, de rău. Durerea, suferința uneşte omul cu Dumnezeu. Atunci, când ființa umană este lovită, este singură, doar Dumnezeu o mângâie, îi dă putere şi forța de a merge mai departe. Atunci, când îți petreci nopțile plângând şi mănânci printre lacrimi, în tine cresc forte şi puteri nebănuite. Pentru că omul să ajungă să aibă un suflet frumos, perfect, trebuie să se purifice prin suferință şi iubire. Doar acei

oameni care au suferit văd dincolo de aparențe, văd adânc şi înțeleg esența. M-am rugat Luminii de când eram copil şi privind în urma realizez că am avut o relație mai specială din cauza lucrurilor ciudate şi stranii care mi se întâmplau. Dacă în copilărie şi în adolescență le-am ignorat cu desăvârşire, odată cu trecerea timpului m-au pus pe gânduri destul de serios. Mi-am dat seama că acele lucruri vin ori din partea Luminii, ori a Întunericului. Aşa că am trăit într-o permanentă îndoială, nici când am văzut Lumina în fața mea, nu am crezut că este adevărat. M-am gândit, atunci, ca eu sunt un simplu om păcătos şi nu am dreptul să văd aşa ceva, sau e un fenomen fizic, sau o nălucire a Întunericului care vrea să se distreze pe seama mea. A fost pentru mine un chin teribil să nu ai certitudinea, poate acest lucru s-a datorat şi faptului că eram un om prea rațional. Dar, tocmai această permanentă şi profundă îndoială m-a apropiat şi mai mult de Lumină. Decât târziu, foarte târziu am înțeles că acele lucruri se întâmplau pentru a mă trezi la realitate, pentru că eu să pot vedea prin întuneric. Lumina mereu rupea valul Întunericului ca să înțeleg adevărul. Când, în sfârşit, am înțeles, am avut certitudinea, am plâns şi i-am mulțumit, fiindcă, m-a vindecat de orbire, şi m-am rugat printre lacrimi lui Dumnezeu: Doamne, m-ai scos din întuneric, din acea lume întunecată, ca o umbră am trăit până când te-am cunoscut cu adevărat şi înțeles. Te rog, Doamne, ajută-mă să mă întorc pe steluța mea. Doamne, puterile m-au lăsat, doar, Tu, mă înțelegi şi ştii ce este cu adevărat în inima mea. Doamne vreau la mine acasă. Doamne, Tu, eşti singura mea speranță şi ajutor, şi-ți mulțumesc, că m-ai ajutat să-mi amintesc cine sunt şi de unde vin. Te rog, Doamne, ajută-mă să mă întorc acasă pe steluța mea să-mi văd iubita.

După ce am terminat rugăciunea am fost absorbit de o lumină, care m-a aşezat într-un tunel, în formă de spirală şi m-am trezit la noi în grădină. Îi mulțumesc, Domnului, ca în sfârşit am ajuns acasă. Locul acesta unde suntem acum seamănă mult cu Pământul.…

Ador să fiu cu tine, în mijlocul naturii, să mă afund în văi, în păduri, în munți, într-o peşteră uitată de lume, să ating o stâncă, să privesc cristalurile unduioase ale apei, să admir pietrele, să simt îmbrățişarea vântului, mângâierea soarelui şi sărutul ploii. Iubesc natura, fiindcă, aici, în milocul ei, mă simt aproape de Dumnezeu.

În desişul pădurii mă simt liber ca păsările cerului …..

Îmi place să fiu doar eu, tu, şi verdele ierbii, doar eu, tu, natura şi gândul

nostru la Dumnezeu.

Murmurul apei, foşnetul pădurii, cântul pasarelelor şi cerul azuriu mă îndeamnă, să visez, să meditez şi să-i mulțumesc Domnului pentru tot ce mi-a dat. .....

Când eram pe pământ, momentele de singurate, de izolare de lume în mijlocul naturii, întotdeauna m-au ajutat să mă regăsesc, să mă redescopăr, să mă regenerez, să fiu eu.

Aerul pur, parfumul sutelor de ierburi mirositoare, zumzetul albinelor, zborul unui fluturaş, mă transpun într-o altă lume şi am senzația că sunt foarte aproape de cer şi că-l ating cu vârful degetelor.

În mijlocul naturii aveam senzația că plutesc pe nori şi mă simțeam înconjurat de energiile lui Dumnezeu, ca de un curcubeu spiralat. Îi mulțumesc Domnului că mi-a ascultat ruga şi, acum suntem împreună într-un colțişor de rai.

Nicăieri nu este mai bine ca la noi acasă. Am cutreierat prin atâtea lumi, am fost în sute de galaxii şi am stat câte o perioadă de timp pe nenumărate stele, dar la noi este cel mai bine şi cel mai frumos.

— Te-a înfricoşat ceva în Univers?

— Da, o planetă cu munți vulcanici foarte înalți, cu prapasti adânci şi cu râuri, mari şi oceane pline cu lavă. Am vrut să cobor acolo, dar prin undele Universului m-am întâlnit cu Bătrânul de care ți-am povestit şi mi-a zis să mă întorc, că acolo este unul din sălaşurile raului, este planeta vampirilor. Atunci mi-a arătat şi Terra..

— M-ai văzut?

— Da, te-am văzut pe o hologramă. Bătrânul mi-a spus că şi pe Terra trăiesc vampiri deghizați în oameni.

— Da, aşa este. Până să-mi amintesc cine sunt şi de unde vin m-am îndrăgostit rău de tot de o vampiriță.

— Nu puteai să te îndrăgosteşti de un om?

— Inima e tare păcătoasă, alege pe cine vrea ea, nu o interseaza lupta dintre religii, dintre bine şi rău, dintre Lumină şi Întuneric. Inima doar iubeşte. Chiar dacă era copilul Întunericului, eu o iubeam cu disperare şi credeam în naivitatea mea ca puterea dragostei mele o va transforma într-un om.

— Odată ce un om s-a cuplat cu un vampir, acel om se transforma şi el într-un vampir şi nu mai este cale de întoarcere. Înseamnă că între tine şi ea nu a fost nimic, fiindcă te-ai fi transformat.

— Nu, nu a fost nimic. Nu a fost nici măcar o atingere de mână sau o privire pierdută....

dar am iubit-o tare mult pe vampirița asta. Ştii, cred că mi-aş fi dat şi viața pentru ea, atât de îndrăgostit am fost.

— Norocul tău a fost ca vampirița nu te-a iubit.

— De ce?

— Fiindcă ți-ai fi pierdut nu numai viața, dar şi sufletul în pasiunea ta exacerbata pentru ea.

— Totuşi, a fost frumos. Ha, ha, ha....

— De ce râzi?

— Fiindcă, până să mă îndrăgostesc nu-mi doream absolut nimic, eram un om simplu care-şi făcea datoria şi atât, parcă eram un roboțel, făceam totul mecanic, nu iubeam, nu uram, nu mă întristam, nu mă enerva nimeni şi nimic, trăiam într-o perfectă linişte. Eram un fel de cadavru viu fără sentimente. Când m-am îndrăgostit întregul meu sistem de valori s-a dat peste cap şi eu odată cu el. Aşa am cunoscut iubirea pasională, dar şi gelozia care te înnebuneşte, ura, frica, dorința de răzbunare. În viața mea calmă şi senină, odată cu dragostea a intrat şi nelinişstea, furtuna, tunete şi fulgere. Fiecare cuvânt al ei îl interpretam în n moduri şi mă enervam la culme de-mi venea să o strâng de gât. O iubeam şi o şi urăm, era în mine un amestec tare ciudat de sentimente. O uram pentru viciile ei şi în acelaşi timp o şi iubeam, ajunsesem în pragul nebuniei. Dacă nu era ea, nu aş fi cunoscut durerea, chinul, suferința, zbuciumul sufletesc. .... Cred că cea mai mare suferință a omului este suferință din dragoste iar cel mai mare chin e chinul iubirii.

— Înseamnă că nu ai cunoscut celelalte suferințe.

— Nu, eu decât pe aceasta am experimentat-o.

— Când ți-ai dat seama cine este cu adevărat?

— Foarte repede. Capacitățile mele extrasenzoriale m-au avertizat în privința ei. Dar încăpățânat cum sunt nu am vrut să cred în ruptul capului, ca dragostea vieții mele e o vampiriță.

— Dragostea te-a orbit.

— O! Şi, încă cum! Cât îmi doream să mă înşel, să nu fie adevărat, dar faptele ei vorbeau şi nu am avutdecat să accept adevărul. Râd, când îmi amintesc de zbuciumul meu sufletesc, de puternicile trăiri interioare, de gelozia mea nebună. Dar totul este trecător, totul s-a dus ca şi cum nu ar fi existat.

— Era frumoasă vampirița ta?

— Nu ştiu cât de importantă este pentru unii frumusețea, dar pentru mine nu a fost niciodată. Într-o zi s-a îndrăgostit de mine o femeie tare frumoasă, avea toate calitățile şi mă iubea cu disperare la fel cum am iubit-o eu pe vampirița, dar acea femeie frumoasă mă lasă complet rece, chiar îmi crea o stare de repulsie, încât până la urma plictisit de insistențele ei obsesive i-am spus să se ducă să facă o exorcizare. Când simțeam că se apropie de mine acea frumusețe parcă îl vedeam pe cel cu coarne. Se pare că m-a blestemat rău de tot de mi s-a întâmplat şi mie acelaşi lucru. Vampirița mea, nu era o frumusețe, dar nu aş fi dat-o pentru nimic în lume, nici pe toate frumusețile şi bogățiile lumii, atât eram de îndrăgostit.

— Vampirii au un magnetism puternic.

— Nu ştiu dacă a fost vorba de magnetism, dar am ajuns la concluzia că dragostea este cel mai frumos, dar şi cel mai dureros lucru din lume. Trebuie să-i mulțumesc vampiriței pentru că datorită ei am înțeles multe lucruri… dacă ea nu ar fi existat nici eu nu aş fi cunoscut iubirea pe Terra.

— Cum te-ai vindecat?

— Timpul este cel mai bun leac. Între noi existau diferențe foarte mari, nu aveam nimic în comun şi pe deasupra ea nu mă iubea. Aşa că a trebuit să accept realitatea. Ea a zburat spre alți vampiri, iar eu am rămas singur plângându-mi soarta nefericită în gura mare pe toate drumurile ca un nebun. Totul a durat până într-o zi când privindu-mă în oglinda am văzut în ochii mei căprui alți ochi. Acei ochi erau tare ciudați şi nu semănau cu ochii umani, aduceau puțin cu ochii pisicilor şi erau verzi. O voce interioară îmi spune:” Vezi, aceştia sunt ochii tăi adevărați, nu ceea ce vezi. Tu eşti altceva decât vezi”. După acesta întâmplare am devenit egocentric. Am început să mă ocup mai mult de persoana mea şi am lăsat-o în pace pe vampirița, fiindcă oricum era o cauză pierdută din start. Ştiam că ea întotdeauna se va duce la vampirii ei, iar eu nu puteam să pătrund în lumea lor întunecată, însetată de sânge şi de plăceri Aşa că de atunci am început să mă studiez, să mă analizez, la fel cum faci cu un cobai. Am devenit propriul

meu cobai.

— Sărmanul de tine!

— Şi egoismul e bun la ceva, mai ales atunci când te ajuta să te cunoşti. Într-un final am aflat cine sunt şi de unde vin.

— Important este ca acum suntem împreună la fel ca la începutul începutului.

— Mi-ar place să mă întorc în timp, în trecut, să schimb multe lucruri.

— Ce ai schimba?

— Nu aş mai pleca niciodată de lângă tine.

— Nici eu fără tine.

— Poate că era mai bine când eram o ființă androgina.

— Ştii, îmi doresc să fim iar unul, ceea ce am fost la început.

— Să-l rugăm pe Bătrân să ne unească iar.

— Da, să-l rugăm.

De la facerea lumii, de mii de ani s-au căutat neîncetat. Fiecare tânjea după jumătatea sa. Nici valul Întunericului sau al uitării cu care a fost acoperit când a intrat în atmosfera Terrei nu l-a făcut să uite ceea ce cauta – iubirea. În sufletul său ştia că iubirea nu are granițe, nu cunoaşte limite şi nici moarte. Era în el o forță care era în stare să se ia la luptă şi cu zeii pentru iubirea lui şi chiar cu destinul potrivnic care mereu l-a împiedicat să o găsească. Mii de ani a căutat-o prin Univers şi a sperat refacerea întregului. Dorul nebun după Ea, căutarea permanenta l-au făcut să treacă peste orice piedică. Ştie, ca el a fost prima ființă atinsă de Eros după ce a fost despărțit de jumătatea sa. Acea săgeată l-a atins atât de rău încât a cutreierat şi a căutat ca un zănatec prin toate galaxiile marea şi unica iubire. Până şi Thanatos a încercat să-l ajute să-şi găsească iubirea, dar el l-a refuzat. Iubirea, acea forță cosmică care ține totul în armonie a pus stăpânire pe inima lui de la începutul existenței sale. A căutat o veşnicie frumosul, adevărul, şi mai ales dragostea vieții lui care era, Ea. Întotdeauna,

pentru el, iubirea a fost un templu sacru. Când era pe pământ şi-l cuprindea disperarea Bătrânul îi apărea în vis şi-l liniştea. Singura mângâiere în acea lume era Bătrânul necunoscut care-l ducea la şcolile Universului unde învața tot felul de ciudățenii şi mai ales îl învața cum să se" joace "cu energiile. Da, îl iubea pe acest misterios Bătrân ca pe un tată. El îi vindecă orice durere doar cu privirea, şi niciodată ei nu aveau nevoie de cuvinte, fiindcă îşi citeau gândurile. Din când în când Bătrânul trimitea la el două ființe care-l luau şi-l duceau în diverse locuri de pe Terra unde îi arătau tot felul de fapte, evenimente negative şi îi spuneau:"Vezi, ce fac Ei!" A văzut oameni murind, cum sângele lor se varsă pentru o cauză inventată de cei din umbră. A fost în locurile unde erau războaie, vedea cum bombele cad pe lângă el şi ucid sute de suflete nevinovate, a văzut cum puneau foc bisericilor şi crucea din altarul acelor biserici îi vorbea: "Fugi, că vin Ei!". A văzut cum provoacă cataclisme, crime care întrec orice imaginație pentru distracția lor. A văzut multe. …. şi inima lui era revoltata… Îşi aminteşte cum într-o zi Bătrânul l-a luat de mână şi l-a dus deasupra Pământului printre stele şi l-a învățat să zboare. De acolo de sus i-a arătat energiile lor şi i-a spus că pentru fiecare coloană de energie cineva trebuie să se jertfească. Doar când energiile lor vor fi distruse oamenii vor fi liberi cu adevărat. Bătrânul i-a zis: "Dacă vrei să ajuți aceste biete ființe să-şi câştige libertatea cu adevărat, trebuie să ştii că tu vei muri. Ştiu că ți-ai dat seama că nu eşti de-al lor şi eşti venit din altă parte a Universului. Alegerea este a ta! Tu şi încă şase ați ales să veniți şi saajutati Pământul. Lupta cu aceste energii este foarte dură, chiar dacă voi sunteți aproape nemuritori, totuşi acele energii vă vor ucide. De când erați copii v-am scăldat în energiile noastre, dar ale lor sunt altfel, ucid. Nu mai este mult şi bătălia decisivă se apropie. …. Dacă vrei poți să renunți, noi nu obligam pe nimeni, chiar dacă te-am antrenat de când te-ai născut în această lume. Alegerea este a ta!" Amintirea cuvintelor Bătrânului îl tulbura. O! Doamne! Acum când în sfârşit şi-a găsit iubirea nu poate să se gândească la viitor, fiindcă a ales să se jertfească pentru oameni. Ştie că iubirea dintre el şi ea a fost veşnică, dar cum să-i spună că el va muri? îşi aduce aminte că la început ei erau cei mai fericiți şi cei mai frumoşi din Univers, iar zeii îi invidiau, până când într-o zi au uneltit împotriva lor şi i-au despărțit. Singura lui dorință a fost găsirea jumătății şi reîntregirea ființei sale. Acum când a găsit-o ştie că se va termina. O! Doamne! O iubeşte cu disperare şi lacrimile îi curg când o strânge în brațe. Ea îl priveşte

tăcută, fiind mistuita de focul arzător al iubirii. Gândurile, sufletele, inimile şi aripile lor se unesc formând un glob luminos. Privindu-i mă gândesc că nu există cunoaştere, virtute sau religie mai înaltă ca Iubirea. O iubire adevărată este absolută, nepieritoare şi învinge spațiu, timpul şi zeii.

O priveşte cum doarme în brațele lui. Doreşte să o mângâie dar îi e teamă să nu o trezească. Amintirile încep să-l năpădească…Era în fața celor 12 bătrâni care l-au binecuvântat şi l-au trimis împreună cu cei şase frați ai săi în cele şapte colțuri ale Universului. … Îşi aminteşte cum a intrat într-o plasă enegetica unde şi-a pierdut cunoştința şi s-a trezit într-un laborator înconjurat de entități ciudate care îşi schimbau mereu forma. Acele entități i-au separat, pe el l-a pus într-o capsulă cilindica, iar pe ea într-una sferica şi i-au aruncat în spațiu. Nu, nu poate să creadă! Acele entități care i-au despărțit acum mii de ani sunt acum pe Terra. Da, ei sunt! I-a văzut destul de clar în biserica din Iugoslavia şi în cea din New York când au pus foc. Le-a văzut figurile aparent umanoide, translucide şi vineții. Au fost alungați din toate locurile din Univers şi acum locuiesc în interiorul Terrei. Lucrurile încep să se lege. Ştie de ce a ales să se nască şi să trăiască pe acea planetă într-un corp uman. În Univers totul se plăteşte mai devreme sau mai târziu…chiar dacă trebuie să treacă mii de ani. Îi este dor de frații săi. Unde or fi? Cei şase de care i-a vorbit Bătrânul să fie frații lui? Dintr-o dată o dulce nostalgie pune stăpânire pe el. Ea se trezeşte din lumea somnului şi simte ca ceva nu este în regulă cu el. ÎI priveşte cu multă dragoste în timp ce degetele încep să-l mângâie şi să se joace cu o şuviță din părul lui şi-l întreabă:

— De ce. …..?

— Am o senzație ciudată, simt ca o să te pierd.

— Nu, nu se va mai întâmpla niciodată acest lucru.

— Da, iubirea mea, nici măcar moartea nu ne va mai despărți.

— Ai uitat! Noi nu murim, suntem nemuritori.

— Da, am uitat. Pe Terra vedeam moartea zilnic şi de aceea am uitat că noi suntem altfel decât ei.

Nu vrea să se mai gândească la nimic, mai bine să se bucure de această privire drăgăstoasă şi plină de iubire a acestor ochi care strălucesc mai puternic ca stelele pe cer. Îşi îmbrățişează iubita cu pasiune şi ar vrea ca această clipă să rămână eternă. O veşnicie ar sta cu ea în brațe şi ar vrea să o ştie lipită de

sufletul şi inima să cum erau la început –unul. O sărută pe acei ochi minunați şi îi şopteşte:

— Cel ce te-a creat a fost un artist desăvârşit.

— Crezi că Bătrânul ne-a creat?

— Nu ştiu, nu pot să-mi amintesc acest lucru, dar îl iubesc pe acest Bătrân enigmatic care a apărut în viața mea exact în momentele cele mai grele când eram singur şi disperat.

— Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie. El ne-a ajutat să ne întâlnim şi mi-a vorbit mult de tine şi despre Terra.

— Ştii, o să vină o vreme când o să mă întorc pentru puțin timp pe acea planetă.

— Am să merg cu tine.

— O! Nu.

— Nu, nu am să te mai las singur niciodată.

— Dar, nu m-ai lăsat. Tu ai fost mereu în adâncul inimii, sufletului şi conştiinței mele. Cei care ne-au despărțit au fost Ei.

— Ştiu, mi-am adus aminte cum s-a întâmplat, cum ne-au încuiat în acele capsule şi ne-au aruncat în găurile negre ale Universului. Nu, nu am să te mai las singur.

Îşi lipeşte capul de pieptul lui şi spune:

— Nu aş mai rezista o secundă fără tine…

El îşi îngroapă gura în noaptea părului ei cu miros de roze şi îi şopteşte duios:

— Te iubesc. Te doresc.

Buzele lor se cauta, se ating într-un sărut fierbinte, pătimaş, dar în acelaşi timp delicat care-i transforma într-un izvor de iubire, de energie, de culoare.

mbatati de fericire se cufunda în infinit şi nu cunosc limite în explorarea Universului. Se privesc, se ating, se doresc, se simt şi se nasc din nou într-o lumină care creşte, creşte şi pare că vrea să inunde întreg Universul. Sufletele lor cânta de plăcere, fericite pe muzica armoniilor interioare. Iubesc, trăiesc, se joacă în voie printre stele, printre valuri, printre nori…Sunt plini de iubire şi plutesc pe raze de lumină, fiindcă au găsit taina vieții care le-a contopit sufletele într-o lumină unică, sfântă, îngerească. Oriunde merg în Univers, pretutindeni e raiul

pentru ei. El simte că este în Paradis, acolo unde mult a dorit şi mult a visat …. Chiar dacă drumul lui a trecut prin Infern, unde a cunoscut frica, durerea, deznădejdea, disperarea, viața într-un final l-a recompensat şi l-a ajutat să-şi întâlnească iubirea, fericirea. Simte că pluteşte pe nori, fiindcă iubeşte şi este iubit şi îi vine să strige: Îți mulțumesc, Doamne!

Priveşte în ochii iubitei şi o întreabă:

— Ce poate să fie mai frumos, mai adevărat, mai minunat, mai înălțător decât Iubirea?

— Nimic. Poți să ai tot Universul la picioare, dar dacă nu ai iubire, nu ai nimic…

— Ştiu că îți este dor de frați.…

— Unde sunt?

— Pe Terra.

— Unde?!

— Da, sunt acolo. Bătrânul are un plan…

— O, nu pot să cred! Ei sunt cei şase…

— Da. Te-ai întâlnit cu ei când aveai cinci ani în corp uman.

— Da, mi-am adus aminte acest lucru la vârsta de 27 ani.

— Atunci au început să ți se activeze forțele latente.

— De ce nu pot să-mi amintesc multe lucruri?

— Fiindcă ți-au atacat şi distrus o parte din scutul energetic încă de când te-ai născut în acea lume.

— Cred că mi-au distrus şi o parte din rețeaua neuronală.…

— Ai să te regenerezi în timp, trebuie să ai răbdare.

— De când m-am născut au vrut să mă ucidă. În maternitate până să mă nască mama pământeană cămaşa i-a luat foc. În momentul naşterii am alunecat după acea masă şi era să cad, dar m-a prins doctorița în fusta ei. Când am ieşit din spital, mama s-a împiedicat pe scări şi a căzut cu mine în brațe.

— Dar nu ai pățit nimic, fiindcă ai noştrii te apărau. A fost un adevărat război în invizibil pentru tine.

— Mi-am dat seama de această luptă mult, mult mai târziu. Întotdeauna când aveam coşmaruri eram trezit de nişte bubuituri, lovituri foarte puternice. Într-o noapte, în urma unui coşmar, i-am auzit destul de clar cum se băteau. Am avut un adevărat şoc. Atunci m-am întrebat ce vor de la mine şi unii şi alții…de

ce unii mă apăra şi alții vor să mă omoare?

— Au vrut să te ucidă în somn de nenumărate ori.

— Ştiu. Totuşi, de ce mă urăsc atât de rău?

— Fiindcă suntem în tabere opuse şi ei ştiu mai bine decât tine ce va urma.

— Sunt chiar atât de periculos pentru ei?

— Da, nici nu-ți imaginezi…

— Când am văzut acei ochi verzi în ochii mei căprui, atunci am înțeles pentru cine se dă lupta. Nu pentru acel om care se vede, ci pentru acea ființă care sălăşuia în acel corp.

— Da, acesta este adevărul.

— Frații noştrii tot aşa au pățit?

— Nu, sunt foarte puternici, ei sunt încă androgini, doar tu ai fost vulnerabil, fiindcă am fost despărțiți. Pe noi doi au vrut să ne omoare atunci când ne-au prins şi ne-au dezlipit, dar cu toată tehnologia lor avansată nu au reuşit, fiindcă forța gândului nostru este mult mai puternică decât orice armă sofisticată de-a lor.

Ea stătea cuibărită în brațele lui ascultând bătăile acelei inimi pe care o iubea tare mult. A suferit mult când a văzut diverse scene din viața lui pe Terra, mai ales când îi simțea sufletul cât de îndrăgostit era de câte o pământeancă. Chiar dacă între ei a fost o distanță de mii de ani lumină, ea ştia tot ce se petrecea în sufletul şi în mintea lui. A durut-o când a descoperit cât de mult a iubit-o pe acea vampiriță.

— Te-am urât atunci când erai îndrăgostit şi de mine ai uitat, m-am simțit mică, singură şi pustiita, şopti ea sărutându-l. Buzele lui alunecau pe obrazul ei fierbinte şi mătăsos. O simțea cum se înfioră în timp ce el îi mângâia duios acel corp de zeita-fluture şi cum îl părăseşte orice fărâmă de rațiune şi se lăsă în voia simțurilor. Buzele încep să-i caute pătimaş gura pe care a dorit-o o veşnicie. De mii de ani a dorit, a alergat şi a vrut să simtă gustul, aroma şi nectarul acestei flori a Universului. Doamne! Cât de mult a dorit-o, cât de mult a căutat-o, cât de mult a iubit-o, cât de mult a visat-o, cât de mult. ……

Acum e lângă el şi vrea se se bucure din plin de această clipă la care a visat mereu. I-a luat obrajii în palmă şi a privit-o în frumoşii ochi de smarald.

— Te-am iubit întotdeauna. În sufletul meu existai, chiar dacă acolo pe Terra valul uitării a pus stăpânire pe mine. În acele femei te căutam pe tine fără

să ştiu.

— Ştiu că nu te-ai fi îndrăgostit de nimeni dacă ți-ai fi amintit de noi.

— Important este ca acum suntem împreună. Timpul până la urmă a fost în avantajul nostru. Te iubesc, iubito. Fără tine viața mea a fost un adevărat iad. Te iubesc atât de mult. Mă rog Domnului să ne ajute….

Nu pot trăi fără tine, şi ochii i se umplură de lacrimi gândindu-se la viitor.

O strânse la pieptul său şi au început să plutească în infinit împrăştiind raze scânteietoare.

Îi veghează somnul fluturaşului sau cu aripioare verzi şi se gândeşte la lumea misterioasă a oamenilor pe care el nu a putut să o înțeleagă. Din lumea lor a învățat cât de benefica este uneori singurătatea, clipele de linişte în care eşti doar tu şi gândurile tale şi a mai învățat că atunci când crezi că ai pierdut tot, îți mai rămâne, totuşi, ceva, visurile şi speranță. Bătrânul a spus că va muri dacă va alege calea lui, dar cine îl poate împiedica să viseze, să spere? Nu îi este teamă de o amărâtă de coloană de energie. A fost pe atâtea planete, s-a întâlnit cu tot felul de ființe, care de care mai ciudate şi să-l sperie o energie? Doar, toată viața a fost înconjurat şi s-a jucat cu energiile. Conştiința îi spune:” Ştii, că sunt periculoase”. Ei, şi ce dacă… Nu a învins el tot felul de entități şi s-a luptat cu tot felul de creaturi în acest Univers? O să se ducă să termine cu acea energie cât mai repede şi se va întoarce iar în brațele fluturaşului sau. O să-şi facă datoria cum şi-a făcut-o mii de ani, şi nu are să o facă din răzbunare pe acele entități care l-au despărțit de a sa iubire, fiindcă a ajuns să-i fie milă de ele, ci pentru a ajuta sufletele să se elibereze de sub dominația Întunericului, să fie libere. O milă teribilă pune stăpânire pe el.De s-ar putea, ar ajuta ambele specii să evolueze, fiecare pe drumul lor. Ar dori să le fie bine şi unora şi altora. În el nu mai exista resentimente. A suferit prea mult şi ar vrea că nicio entitate din Univers să mai sufere. Da, aşa ar fi ideal, ca fiecare specie şi entitate să ajungă la un nivel de conştiință, încât să nu mai dorească să domine, ci să trăiască în pace şi armonie. În Univers trebuie să fie un echilibru. Apariția crucii de lumina asta a vrut să-i spună? Nu ştie. Ştie doar ca acea sferă alb-gălbui din interiorul crucii de lumină îl atrăgea ca un magnet şi îşi dorea să se contopească cu acea inimă de foc, la fel cum îşi doreşte iubita. Tare ciudată este lumea oamenilor! Acolo este raiul şi iadul. Unde este iubire este raiul, iar unde lipseşte iubirea este iadul. De-a lungul timpului, oamenii au inventat tot felul de religii care de care mai ciudate. Un

sâmbure de lumină, de frumusețe exista în fiecare. Dar, este importanta religia sau credința? În numele religiei s-au făcut crime şi războaie. Dacă ar fi fost credința nu ar fi curs un strop de sânge, dar nu a fost. Nu a înțeles şi nu –i înțelege pe oameni, chiar dacă a trăit lângă ei. El nu are religie, are doar credința în acea lumină, energie, invizibilă care se revărsă şi inunda întreg Universul. Oamenii sunt doar nişte fire de praf care cred că ştiu totul, dar în realitate nu ştiu nimic. S-a detaşat de lumea oamenilor, de acel furnicar, a scăpat de dialectica bine-rau şi a învățat că singurul lucru cu adevărat important în Univers este doar IUBIREA.

Zâmbeşte, cuprizandu-l cu brațele şi aripile ei verzi şi îi şopteşte:" Te iubesc".

Încep să se sărute cu pasiune, când sunt înconjurați de o lumină puternică şi se trezesc pe un vârf de munte.

— Frumoasă teleportare.

— Da, se pare că a sosit clipa.

Amândoi îşi îndreaptă privirea spre o stâncă al cărui perete se deschide precum o uşă. Pătrund într-un tunel care începe să se intersecteze cu alte tuneluri.

— Se pare că nu mai este mult.

— Ai dreptate. O simt.

— Eu îi simt pe ei, sunt pregătiți să tragă asupra noastră.

— Nu au decât. Ştii, chiar îmi era dor de o confruntare.

— Nu te-ai schimbat….

Asupra lor se năpustesc zeci de raze din toate părțile.

— Sunt invizibili şi deştepți.

— Da, sunt foarte inteligenți.

Se prind de mâini, se concentrează creând în jurul lor un scut puternic şi toate razele se întorc asupra atacatorilor.

— Îmi pare rău, nu am vrut să vă rănesc…

— Nu or să-ți răspundă.

— Ştiu, acum sunt paralizați, dar o să-şi revină şi or să înțeleagă că nu am vrut să le facem rău, ci doar să-i ajutăm să evolueze, şi pe ei şi pe pământeni, fiindcă în nebunia şi dorința lor de putere şi dominare şi unii şi alții tind spre autodistrugere şi strica echilibru în cosmos.

În fața lor era o sală imensă cu mese mari de piatră, iar în mijlocul ei trona frumoasă coloana de energie.

— E superbă.

— Da, este minunată.

Se îmbrățișează, se sărută, își întind brațele şi aripile privindu-se şi concentrându-se, în timp ce buzele le erau unite, formând din corpurile lor o cruce dublă care a început să plutească în aer şi care pătrunde în acea coloană de energie. Acel fluviu energetic îi ridică şi îi învârteşte, după care încet, încet începe să cedeze şi să devină din ce în ce mai slab. La un moment dat aripile, brațele, corpurile lor par că se topesc. Acea energie îi amesteca, îi topeşte şi îi transforma într-un ou. Când erau aproape de pământ energia a dispărut complet, iar în momentul în care oul a atins pământul s-a spart în mii de bucățele, din el ieşind o superbă sfera de lumină. În întâmpinarea sferei nou născute apare Bătrânul înconjurat de alte şase sfere asemănătoare care spune: „Ați reuşit să deveniți ceea ce ați fost la inceput-unul. Misiunea noastră pe Terra s-a încheiat. Acum, copiii mei să mergem la noi acasă, fiindcă avem mult de lucru în Univers.” Bătrânul şi-a întins brațele şi a început să plutească spre imensitatea cerului devenind o sferă cruce de lumină urmat de cele şapte sfere strălucitoare.

Sfârşit